

SALME

1

¹ Salig den Mand, som ikke går efter gudløses Råd, står på Synderes Vej eller sidder i Spotteres Lag, ² men har Lyst til HERRENS Lov, og som grunder på hans Lov både Dag og Nat. ³ Han er som et Træ, der, plantet ved Bække, bærer sin Frugt til rette Tid, og Bladene visner ikke: Alt, hvad han gør, får han Lykke til. ⁴ De gudløse derimod er som Avner, Vinden bortvejrer. ⁵ Derfor består de gudløse ikke i Dommen og Syndere ej i retfærdiges Menighed. ⁶ Thi HERREN kender retfærdiges Vej, men gudløses Vej brydes af.

2

¹ Hvorfor fnyser Hedninger, hvi pønser Folkefærd på, hvad fåfængt er? ² Jordens Konger rejser sig, Fyrster samles til Råd mod HERREN og mod hans Salvede: ³ "Lad os sprænge deres Bånd og kaste Rebene af os!" ⁴ Han, som troner i Himlen, ler, Herren, han spotter dem. ⁵ Så taler han til dem i Vrede, forfærder dem i sin Harme: ⁶ "Jeg har dog indsat min Konge på Zion, mit hellige Bjerg!" ⁷ Jeg kundgør HERRENS Tilsagn. Han sagde til mig: "Du er min Søn, jeg har født dig i Dag! ⁸ Bed mig, og jeg giver dig Hedningefolk til Arv og den vide Jord i Eje; ⁹ med Jernspir skal du knuse dem og sønderslå dem som en Pottemagers Kar!" ¹⁰ Og nu, I Konger,

vær kloge, lad eder råde, I Jordens Dommere,
¹¹ tjener HERREN i Frygt, fryd jer med Bæven!
¹² Kysser Sønnen*, at ikke han vredes og I forgår!
 Snart blusser hans Vrede op. Salig hver den, der
 lider på ham! { [*måske skal der læses: Kys
 hans Fødder.] }

3

¹ En Salme af David, da han flygtede for sin Søn Absalom. ² HERRE, hvor er mine Fjender mange! Mange er de, som rejser sig mod mig, ³ mange, som siger om min Sjæl: "Der er ingen Frelse for ham hos Gud!" - Sela*. { [*Musikudtryk af ukendt Betydning.] } ⁴ Men, HERRE, du er et Skjold for mig, min Ære og den, der løfter mit Hoved. ⁵ Jeg råber højlydt til HERREN, han svarer mig fra sit hellige Bjerg. - Sela. ⁶ Jeg lagde mig og sov ind, jeg vågned, thi HERREN holder mig oppe. ⁷ Jeg frygter ikke Titusinder af Folk, som trindt om lejrer sig mod mig. ⁸ Rejs dig, HERRE, frels mig, min Gud, thi alle mine Fjender slog du på Kind, du brød de gudløses Tænder! ⁹ Hos HERREN er Frelsen; din Velsignelse over dit Folk! - Sela.

4

¹ Til Sangmesteren*. Med Strengespil. En Salme af David. { [*dvs. til Brug ved Gudstjenesten.] } ² Svar, når jeg råber, min Retfærds Gud! I Trængsel skaffede du mig Rum. Vær nådig og hør min Bøn! ³ Hvor længe, I Mænd, skal min Ære skændes? Hvor længe vil I elske Tomhed, søge Løgn? - Sela. ⁴ Vid dog, at HERREN er mig

underfuldt god; når jeg påkalder HERREN, hører han mig. ⁵ Vredes kun, men forsynd eder ikke, tænk efter på eders Leje og til! - Sela. ⁶ Bring rette Ofre og stol på HERREN! ⁷ Mange siger: "Hvo bringer os Lykke?" Opløft på os dit Åsyns Lys! ⁸ HERRE, du skænkede mit Hjerte en Glæde, større end deres, da Korn og Most flød over. ⁹ I Fred går jeg til Hvile og slumrer straks, thi, HERRE, du lader mig bo alene i Tryghed.

5

¹ Til Sangmesteren. El-hannehilot*. En Salme af David. { [*Musikudtryk af ukendt Betydning.] } ² HERRE, lyt til mit Ord og agt på mit suk, ³ lån Øre til mit Nødråb, min Konge og Gud, thi jeg beder til dig! ⁴ Årle hører du, HERRE, min Røst, årle bringer jeg dig min Sag og spejder. ⁵ Thi du er ikke en Gud, der ynder Ugudelighed, den onde kan ikke gæste dig, ⁶ for dig skal Dårer ej træde frem, du hader hver Udådsmand, ⁷ tilintetgør dem, der farer med Løgn; en blodstænkt, svigefuld Mand er HERREN en Afsky. ⁸ Men jeg kan gå ind i dit Hus af din store Nåde og vendt mod dit hellige Tempel bøje mig i din Frygt. ⁹ Så led mig for mine Fjenders Skyld i din Retfærd, HERRE, jævn din Vej for mit Ansigt! ¹⁰ Thi blottet for Sandhed er deres Mund, deres Hjerte en Afgrund, Struben en åben Grav, deres Tunge er glat. ¹¹ Døm dem, o Gud, lad dem falde for egne Rænker, bortstød dem for deres Synders Mængde, de trodser jo dig. ¹² Lad alle glædes, som lider på dig, evindeligt frydes, skærm dem,

som elsker dit Navn, lad dem juble i dig! ¹³ Thi du velsigner den retfærdige, HERRE, du dækker ham med Nåde som Skjold.

6

¹ Til Sangmesteren. Med Strengespil. Efter den ottende*. En Salme af David. { [*Musikudtryk af ukendt Betydning; jfr. 1 Krøn 15, 21. Sl. 12, 1.] } ² HERRE, revs mig ej i din Vrede, tugt mig ej i din Harm, ³ vær mig nådig, Herre, jeg sygner hen, mine Ledemod skælver, læg mig, Herre! ⁴ Såre skælver min Sjæl; o HERRE, hvor længe endnu? ⁵ Vend tilbage, HERRE, og frels min Sjæl, hjælp mig dog for din Miskundheds Skyld! ⁶ Thi i Døden kommes du ikke i Hu, i Dødsriget hvo vil takke dig der? ⁷ Jeg er så træt af at sukke; jeg væder hver Nat mit Leje, bader med Tårer min Seng; ⁸ mit Øje hentæres af Sorg, sløves for alle mine Fjenders Skyld. ⁹ Vig fra mig, alle I Udådsmænd, thi HERREN har hørt min Gråd, ¹⁰ HERREN har hørt min Tryglen, min Bøn tager HERREN imod. ¹¹ Beskæmmes skal alle mine Fjender og såre forfærdes, brat skal de vige med Skam.

7

¹ En Sjiggajon* af David, som han sang for HERREN i anledning af Benjaminitten Kusz' Ord. { [*Navn på en slags Sang; i øvrigt af ukendt Betydning.] } ² HERRE min Gud, jeg lider på dig, frels mig og fri mig fra hver min Forfølger, ³ at han ej som en Løve skal rive mig sønder, bortrive, uden at nogen befrier. ⁴ HERRE min

Gud, har jeg handlet så, er der Uret i mine Hænder, ⁵ har jeg voldet dem ondt, der holdt Fred med mig, uden Årsag gjort mine Fjender Men, ⁶ så forfølge og indhente Fjenden min Sjæl, han træde mit Liv til Jorden og kaste min Ære* i Støvet. - Sela. { [*dvs. Sjæl.] } ⁷ HERRE, stå op i din Vrede, rejs dig imod mine Fjenders Fnysen, vågn op, min Gud, du sætte Retten! ⁸ Lad Folkeflokkens samles om dig, tag Sæde over den hist i det høje! ⁹ HERREN dømmer Folkeslag. Mig dømme du, HERRE, efter min Retfærd og Uskyld! ¹⁰ På gudløses Ondskab gøre du Ende, støt den retfærdige, du, som prøver Hjerter og Nyrer, retfærdige Gud. ¹¹ Mit Skjold er hos Gud, han frelser de oprigtige af Hjertet; ¹² retfærdig som Dommer er Gud, en Gud, der hver Dag vredes. ¹³ Visselig hvæsser han* atter sit Sværd, han spænder sin Bue og sigter; { [*dvs. den Gudløse.] } ¹⁴ men mod sig selv har han rettet de dræbende Våben, gjort sine Pile til brændende Pile. ¹⁵ Se, han undfanger Tomhed, svanger med Ulykke føder han Blændværk; ¹⁶ han grov en Grube, han huled den ud, men faldt i den Grav, han gjorde. ¹⁷ Ulykken falder ned på hans Hoved, hans Uret rammer hans egen Isse. ¹⁸ Jeg vil takke HERREN for hans Retfærd, lovsynge HERREN den Højestes Navn.

8

¹ Til Sangmesteren. Al-haggittit*. En Salme af David. { [*Musikudtryk af ukendt Betydning.] }
² HERRE, vor Herre, hvor herligt er dit Navn på

den vide Jord, du, som bredte din Højhed ud over Himlen! ³ Af spædes og diendes Mund har du rejst dig et Værn for dine Modstanderes Skyld, for at bringe til Tavshed Fjende og Hævner. ⁴ Når jeg ser din Himmel, dine Fingres Værk, Månen og Stjernerne, som du skabte, ⁵ hvad er da et Menneske, at du kommer ham i Hu, et Menneskebarn, at du tager dig af ham? ⁶ Du gjorde ham lidet ringere end Gud*, med Ære og Herlighed kroned du ham; { [*den græske Oversættelse: Englene.] } ⁷ du satte ham over dine Hænders Værk, alt lagde du under hans Fødder, ⁸ Småkvæg og Okser til Hobe, ja, Markens vilde Dyr, ⁹ Himlens Fugle og Havets Fisk, alt, hvad der farer ad Havenes Stier. ¹⁰ HERRE, vor Herre, hvor herligt er dit Navn på den vide Jord!

9

¹ Til Sangmesteren. Al-mut-labben*. En Salme af David. { [*måske et Musikudtryk; Betydningen er ukendt.] } ² Jeg vil takke HERREN af hele mit Hjerte, kundgøre alle dine Undere, ³ glæde og fryde mig i dig, lovsynge dit Navn, du Højeste, ⁴ fordi mine Fjender veg, faldt og forgik for dit Åsyn. ⁵ Thi du hævded min Ret og min Sag, du sad på Tronen som Retfærds Dommer. ⁶ Du trued ad Folkene, rydded de gudløse ud, deres Navn har du slettet for evigt. ⁷ Fjenden er borte, lagt øde for stedse, du omstyrtd Byer, de mindes ej mer. ⁸ Men HERREN troner evindeligt, han rejste sin Trone til Dom, ⁹ skal dømme Verden med Retfærd, fælde Dom over Folkefærd med

Ret. ¹⁰ HERREN blev de fortryktes Tilflugt, en Tilflugt i Trængselstider; ¹¹ og de stoler på dig, de, som kender dit Navn, thi du svigtede ej dem, der søgte dig, HERRE. ¹² Lovsyng HERREN, der bor på Zion, kundgør blandt Folkene, hvad han har gjort! ¹³ Thi han, der hævner Blodskyld, kom dem i Hu, han glemte ikke de armes Råb: ¹⁴ "HERRE, vær nådig, se, hvad jeg lider af Avindsmænd, du, som løfter mig op fra Dødens Porte, ¹⁵ at jeg kan kundgøre al din Pris, juble over din Frelse i Zions Datters Porte!" ¹⁶ Folkene sank i Graven, de grov, deres Fod blev hildet i Garnet, de satte. ¹⁷ HERREN blev åbenbar, holdt Dom, den gudløse hilledes i sine Hænders Gerning. - Higgajon Sela*. { [*Musikudtryk af ukendt Betydning.] } ¹⁸ Til Dødsriget skal de gudløse fare, alle Folk, der ej kommer Gud i Hu. ¹⁹ Thi den fattige glemmes ikke for evigt, ej skuffes evindeligt ydmyges Håb. ²⁰ Rejs dig, HERRE, lad ikke Mennesker få Magten, lad Folkene dømmes for dit Åsyn; ²¹ HERRE, slå dem med Rædsel, lad Folkene kende, at de er Mennesker! - Sela.

10

¹ Hvorfor står du så fjernt, o Herre, hvi dølger du dig i Trængselstider? ² Den gudløse jager i Hovmod den arme, fanger ham i de Rænker, han spinder; ³ thi den gudløse praler af sin Sjæls Attrå, den griske forbander, ringeagter HERREN. ⁴ Den gudløse siger i Hovmod: "Han hjemsøger ej, der er ingen Gud"; det er alle hans Tanker. ⁵ Dog altid lykkes hans Vej, højt over ham går

dine Domme; han blæser ad alle sine Fjender. ⁶ Han siger i Hjertet: "Jeg rokkes ej, kommer ikke i Nød fra Slægt til Slægt." ⁷ Hans Mund er fuld af Banden og Svig og Vold, Fordærv og Uret er under hans Tunge; ⁸ han lægger sig på Lur i Landsbyer, dræber i Løn den skyldfri, efter Staklen spejder hans Øjne; ⁹ han lurar i Skjul som Løve i Krat, på at fange den arme lurar han, han fanger den arme ind i sit Garn; ¹⁰ han dukker sig, sidder på Spring, og Staklerne falder i hans Kløer. ¹¹ Han siger i Hjertet: "Gud glemmer, han skjuler sit Åsyn; han ser det aldrig." ¹² Rejs dig, HERRE! Gud, løft din Hånd, de arme glemme du ikke! ¹³ Hvorfor skal en gudløs spotte Gud, sige i Hjertet, du hjemsøger ikke? ¹⁴ Du skuer dog Møje og Kvide, ser det og tager det i din Hånd; Staklen tyr hen til dig, du er den faderløses Hjælper. ¹⁵ Knus den ondes, den gudløses Arm, hjemsøg hans Gudløshed, så den ej findes! ¹⁶ HERREN er Konge evigt og altid, Hedningerne er ryddet bort af hans Land; ¹⁷ du har hørt de ydmyges Ønske, HERRE, du styrker deres Hjerte, vender Øret til ¹⁸ for at skaffe fortrykte og faderløse Ret. Ikke skal dødelige mer øve Vold.

11

¹ Til Sangmesteren. Af David. Jeg tager min Tilflugt til HERREN! Hvor kan I sige til min Sjæl: "Fly som en Fugl til Bjergene!" ² Thi se, de gudløse spænder Buen, lægger Pilen til Rette på Strengen for i Mørke at ramme de oprigtige af Hjertet.

³ Når selv Grundpillerne styrter, hvad gør den retfærdige da?" ⁴ HERREN er i sin hellige Hal, i Himlen er HERRENS Trone; på Jorderig skuer hans Øjne ned, hans Blik ransager Menneskens Børn; ⁵ retfærdige og gudløse ransager HERREN; dem, der elsker Uret, hader hans Sjæl; ⁶ over gudløse sender han Regn af Gløder og Svovl, et Stormvejr er deres tilmålte Bæger. ⁷ Thi retfærdig er HERREN, han elsker at øve Retfærd, de oprigtige skuer hans Åsyn!

12

¹ Til Sangmesteren. Efter den ottende*. En Salme af David. { [*se til Sl. 6, 1.] } ² HERRE, hjælp, thi de fromme er borte, svundet er Troskab blandt Menneskens Børn; ³ de taler Løgn, den ene til den anden, med svigefulde Læber og tvedelt Hjerte. ⁴ Hver svigefuld Læbe udrydde HERREN, den Tunge, der taler store Ord, ⁵ dem, som siger: "Vor Tunge gør os stærke, vore Læber er med os, hvo er vor Herre?" ⁶ "For armes Nød og fattiges Suk vil jeg nu stå op", siger HERREN, "jeg frelser den, som man blæser ad." ⁷ HERRENS Ord er rene Ord, det pure, syvfold lutrede Sølv*. { [*i den hebr. Tekst er der yderligere to i sammenhængen uforståelige Ord.] } ⁸ HERRE, du vogter os, værner os evigt mod denne Slægt. ⁹ De gudløse færdes frit overalt, når Skarn ophøjes blandt Menneskens Børn.

13

¹ Til Sangmesteren. En Salme af David. ² Hvor

længe vil du evigt glemme mig, Herre, hvor længe skjule dit Åsyn for mig? ³ Hvor længe skal jeg huse Sorg i min Sjæl, Kvide i Hjertet Dag og Nat? Hvor længe skal Fjenden ophøje sig over mig? ⁴ Se til og svar mig, HERRE min Gud, klar mine Øjne, så jeg ej sover ind i Døden ⁵ og min Fjende skal sige: "Jeg overvandt ham!" mine Uvenner juble, fordi jeg vakler! ⁶ Dog stoler jeg fast på din Miskundhed, lad mit Hjerte juble over din Frelse! Jeg vil synge for HERREN, thi han var mig god!

14

¹ Til Sangmesteren. Af David. Dårerne siger i Hjertet: "Der er ingen Gud!" Slet og afskyeligt handler de, ingen gør godt. ² HERREN skuer ned fra Himlen på Menneskens Børn for at se, om der findes en forstandig, nogen, der søger Gud. ³ Afveget er alle, til Hobe fordærvet, ingen gør godt, end ikke én! ⁴ Er alle de Udådsmænd da uden Forstand, der æder mit Folk, som åd de Brød, og ikke påkalder HERREN? ⁵ Af Rædsel gribes de da, thi Gud er i de retfærdiges Slægt. ⁶ Gør kun den armes Råd til Skamme, HERREN er dog hans Tilflugt. ⁷ Ak, kom dog fra Zion Israels Frelse! Når HERREN vender Folkets Skæbne, skal Jakob juble, Israel glædes!

15

¹ En Salme af David. HERRE, hvo kan gæste dit Telt, hvo kan bo på dit hellige Bjerg? ² Den, som vandrer fuldkomment og øver Ret, taler Sandhed af sit Hjerte, ³ ikke bagtaler med sin Tunge, ikke

volder sin Næste ondt og ej bringer Skam over Ven, ⁴ som agter den forkastede ringe, men ærer dem, der frygter HERREN, ej bryder Ed, han svor til egen Skade, ⁵ ej låner Penge ud mod Åger og ej tager Gave mod skyldfri. Hvo således gør, skal aldrig rokkes.

16

¹ En Miktam* af David. Vogt mig, Gud, thi jeg lider på dig! { [*Ordet, hvis Betydning er ukendt, blev af Luther gengivet ved: et gyldent Smykke.] } ² Jeg siger til HERREN: "Du er min Herre; jeg har ikke andet Gode end dig. ³ De hellige, som er i Landet, de er de herlige, hvem al min Hu står til." ⁴ Mange Kvaler rammer dem, som vælger en anden Gud; deres Blodofre vil jeg ikke udgyde, ej tage deres Navn i min Mund. ⁵ HERREN er min tilmålte Del og mit Bæger*. Du holder min Arvelod i Hævd. { [*det Bæger, som tildeles Gæsten.] } ⁶ Snorene* faldt mig på liflige Steder, ja, en dejlig Arvelod tilfaldt mig. { [*Målesnore, hvormed Landet blev udmålt ved Udskiftningen.] } ⁷ Jeg vil prise HERREN, der gav mig Råd, mine Nyrrer maner mig, selv om Natten. ⁸ Jeg har altid HERREN for Øje, han er ved min højre, jeg rokkes ikke. ⁹ Derfor glædes mit Hjerte, min Ære* jubler, endogså mit Kød skal bo i Tryghed. { [*dvs. min Sjæl. 1 Mos. 49, 6.] } ¹⁰ Thi Dødsriget giver du ikke min Sjæl, lader ikke din hellige skue Graven*. { [*den græske Oversættelse: Forrådnelse.] } ¹¹ Du

lærer mig Livets Vej; man mættes af Glæde for dit Åsyn, Livsalighed er i din højre for evigt.

17

¹ En Bøn af David. HERRE, hør en retfærdig Sag, lyt til min Klage, lån Øre til Bøn fra svigløse Læber! ² Fra dig skal min Ret udgå, thi hvad ret er, ser dine Øjne. ³ Prøv mit Hjerte, se efter om Natten, ransag mig, du finder ej Svig hos mig. ⁴ Ej synded min Mund, hvad end Mennesker gjorde; ved dine Læbers Ord vogted jeg mig for Voldsmænds Veje; ⁵ mine Skridt har holdt dine Spor, jeg vaklede ej på min Gang. ⁶ Jeg råber til dig, thi du svarer mig, Gud, bøj Øret til mig, hør på mit Ord! ⁷ Vis dig underfuldt nådig, du Frelser for dem, der tyr til din højre for Fjender! ⁸ Vogt mig som Øjesten, skjul mig i dine Vingers Skygge ⁹ for gudløse, der øver Vold imod mig, glubske Fjender, som omringer mig; ¹⁰ de har lukket deres Hjerte med Fedt, deres Mund fører Hovmodstale. ¹¹ De omringer os, overalt hvor vi går, de sigter på at slå os til Jorden. ¹² De er som den rovgriske Løve, den unge Løve, der ligger på Lur. ¹³ Rejs dig, HERRE, træng ham i Møde, kast ham til Jorden, fri med dit Sværd min Sjæl fra den gudløses Vold, ¹⁴ fra Mændene, HERRE, med din Hånd, fra dødelige Mænd - lad dem få deres Del i levende Live! Fyld deres Bug med dit Forråd af Vrede, lad Børnene mættes dermed og efterlade deres Børn, hvad de levner! ¹⁵ Men jeg skal i Retfærd skue dit Åsyn, mættes ved din Skikkelse, når jeg vågner.

18

¹ Til Sangmesteren. Af HERRENS Tjener David, som sang HERREN denne Sang, dengang HERREN havde frelst ham af alle hans Fjenders og af Sauls Hånd. ² Han sang: HERRE, jeg har dig hjerteligt kær, min Styrke! ³ HERRE, min Klippe, min Borg, min Befrier, min Gud, mit Bjerg, hvortil jeg tyr, mit Skjold, mit Frelshorn, mit Værn! ⁴ Jeg påkalder HERREN, den Højlovede, og frelses fra mine Fjender. ⁵ Dødens Reb omsluttede mig, Ødelæggelsens Strømme forfærdede mig, ⁶ Dødsrigets Reb ompspændte mig, Dødens Snarer faldt over mig; ⁷ i min Våde påkaldte jeg HERREN og råbte til min Gud. Han hørte min Røst fra sin Helligdom, mit Råb fandt ind til hans Øren! ⁸ Da rystede Jorden og skjalv, Bjergenes Grundvolde bæved og rysted, thi hans Vrede blussede op. ⁹ Røg for ud af hans Næse, fortærende Ild af hans Mund, Gløder gnistrede fra ham. ¹⁰ Han sænkede Himlen, steg ned med Skymulm under sine Fødder; ¹¹ båret af Keruber fløj han, svæved på Vindens Vinger; ¹² han omgav sig med Mulm som en Bolig, mørke Vandmasser, vandfyldte Skyer. ¹³ Fra Glansen foran ham for der Hagl og Ildgløder gennem hans Skyer. ¹⁴ HERREN tordned fra Himlen, den Højeste lod høre sin Røst, Hagl og Ildgløder. ¹⁵ Han udslynged Pile, adsplittede dem*, Lyn i Mængde og skræmmede dem. { [*Fjenderne. 1 Sam. 7, 10.] } ¹⁶ Vandenes Bund kom til Syne, Jordens Grundvolde blottedes ved din Trussel, HERRE, for din Vredes Pust. ¹⁷ Han udrakte

Hånden fra det høje og greb mig, drog mig op af de vældige Vande, ¹⁸ frelste mig fra mine mægtige Fjender, fra mine Avindsmænd; de var mig for stærke. ¹⁹ På min Ulykkes Dag faldt de over mig, men HERREN blev mig til Værn. ²⁰ Han førte mig ud i åbent Land, han frelste mig, thi han havde Behag i mig. ²¹ HERREN gengældte mig efter min Retfærd, lønned mig efter mine Hænders Uskyld; ²² thi jeg holdt mig til HERRENS Veje, svigtede i Gudløshed ikke min Gud; ²³ hans Bud stod mig alle for Øje, hans Lov skød jeg ikke fra mig. ²⁴ Ustraffelig var jeg for ham og vogtede mig for Brøde. ²⁵ HERREN lønned mig efter min Retfærd, mine Hænders Uskyld, som stod ham for Øje! ²⁶ Du viser dig from mod den fromme, retsindig mod den retsindige, ²⁷ du viser dig ren mod den rene og vrang mod den svigefulde. ²⁸ De arme giver du Frelse, hovmodiges Øjne Skam! ²⁹ Ja, min Lampe lader du lyse, HERRE, min Gud opklarer mit Mørke. ³⁰ Thi ved din Hjælp søndrer jeg Mure, ved min Guds Hjælp springer jeg over Volde. ³¹ Fuldkommen er Guds Vej, lutret er HERRENS Ord. Han er et Skjold for alle, der sætter deres Lid til ham. ³² Ja, hvem er Gud uden HERREN, hvem er en Klippe uden vor Gud, ³³ den Gud, der omgjordede mig med Kraft, jævnedes Vejen for mig, ³⁴ gjorde mine Fødder som Hindens og gav mig Fodfæste på Højene, ³⁵ oplærte min Hånd til Krig, så mine Arme spændte Kobberbuen! ³⁶ Du gav mig din Frelses Skjold, din højre støttede mig, din Nedladelse gjorde mig stor; ³⁷ du skaffede Plads for mine

Skridt, mine Ankler vaklede ikke. ³⁸ Jeg jog mine Fjender, indhentede dem, vendte først om, da de var gjort til intet, ³⁹ slog dem ned, så de ej kunde rejse sig, men lå faldne under min Fod. ⁴⁰ Du omgjordede mig med Kraft til Kampen, mine Modstandere tvang du i Knæ for mig; ⁴¹ du slog mine Fjender på Flugt, mine Avindsmænd ryddede jeg af Vejen. ⁴² De råbte, men ingen hjalp, til HERREN, han svarede dem ikke. ⁴³ Jeg knuste dem som Støv for Vinden, fejed dem bort som Gadeskarn. ⁴⁴ Du friede mig af Folkekampe, du satte mig til Folkeslags Høvding; nu tjener mig ukendte Folk; ⁴⁵ hører de om mig, lyder de mig, Udlandets Sønner kryber for mig; ⁴⁶ Udlandets Sønner vansmægter, slæber sig frem af deres Skjul. ⁴⁷ HERREN lever, højlovet min Klippe, ophøjet være min Frelses Gud, ⁴⁸ den Gud, som giver mig Hævn, tvinger Folkeslag under min Fod ⁴⁹ og frier mig fra mine vrede Fjender! Du ophøjer mig over mine Modstandere, fra Voldsmænd frelser du mig. ⁵⁰ HERRE, derfor priser jeg dig blandt Folkene og lovsynger dit Navn, ⁵¹ du, som kraftig hjælper din Konge og viser din Salvende Miskundhed, David og hans Æt evindeligt.

19

¹ Til Sangmesteren. En Salme af David.
² Himlen forkynder Guds Ære, Hvælvingen kundgør hans Hænders værk. ³ Dag bærer Bud til Dag, Nat lader Nat det vide. ⁴ Uden Ord og uden Tale, uden at Lyden høres, ⁵ når Himlens

Røst over Jorden vide, dens Tale til Jorderigs Ende. På Himlen rejste han Solen et Telt; ⁶ som en Brudgom går den ud af sit Kammer, er glad som en Helt ved at løbe sin Bane, ⁷ rinder op ved Himlens ene Rand, og dens Omløb når til den anden. Intet er skjult for dens Glød. ⁸ HERRENS Lov er fuldkommen, kvæger Sjælen, HERRENS Vidnesbyrd holder, gør enfoldig viis, ⁹ HERRENS Forskrifter er rette, glæder Hjertet, HERRENS Bud er purt, giver Øjet Glans, ¹⁰ HERRENS Frygt er ren, varer evigt, HERRENS Lovbud er Sandhed, rette til Hobe, ¹¹ kostelige fremfor Guld, ja fint Guld i Mængde, søde fremfor Honning og Kubens Saft. ¹² Din Tjener tager og Vare på dem; at holde dem lønner sig rigt. ¹³ Hvo mærker selv, at han fejler? Tilgiv mig lønlige Brøst! ¹⁴ Værn også din Tjener mod frække, ej råde de over mig! Så bliver jeg uden Lyde og fri for svare Synder. ¹⁵ Lad min Munds Ord være dig til Behag, lad mit Hjertes Tanker nå frem for dit Åsyn, HERRE, min Klippe og min Genløser!

20

¹ Til Sangmesteren. En Salme af David. ² På trængselens dag bønne Herren dig, værne dig Jakobs Guds Navn! ³ Han sende dig Hjælp fra Helligdommen, fra Zion styrke han dig; ⁴ han komme alle dine Afgrødeofre i Hu og tage dit Brændoffer gyldigt! - Sela. ⁵ Han give dig efter dit Hjertes Attrå, han fuldbyrde alt dit Råd, ⁶ at vi må juble over din Frelse, løfte Banner i vor Guds Navn! HERREN opfyldte alle dine Bønner!

⁷ Nu ved jeg, at HERREN frelser sin Salvede og svarer ham fra sin hellige Himmel med sin højres frelsende Vælde. ⁸ Nogle stoler på Heste, andre på Vogne, vi sejrer ved HERREN vor Guds Navn. ⁹ De synker i Knæ og falder, vi rejser os og kommer atter på Fode. ¹⁰ HERRE, frels dog Kongen og svar os, den Dag vi kalder!

21

¹ Til Sangmesteren. En Salme af David.
² HERRE, Kongen er glad ved din Vælde, hvor frydes han højlig over din Frelse! ³ Hvad hans Hjerte ønskede, gav du ham, du afslog ikke hans Læbers Bøn. - Sela. ⁴ Du kom ham i Møde med rig Velsignelse, satte en Krone af Guld på hans Hoved. ⁵ Han bad dig om Liv, og du gav ham det, en Række af Dage uden Ende. ⁶ Stor er hans Glans ved din Frelse, Højhed og Hæder lægger du på ham. ⁷ Ja, evig Velsignelse gav du ham, med Fryd for dit Åsyn glædede du ham. ⁸ Thi Kongen stoler på HERREN, ved den Højstes Nåde rokkes han ikke. ⁹ Til alle dine Fjender når din* Hånd, din højre når dine Avindsmænd. { [*dvs. Kongens.] } ¹⁰ Du gør dem til et luende Bål, når du viser dig; HERREN sluger dem i sin Vrede, Ild fortærer dem. ¹¹ Du rydder bort deres Frugt af Jorden, deres Sæd blandt Menneskens Børn. ¹² Thi de søger at volde dig ondt, spinder Rænker, men evner intet; ¹³ thi du slår dem på Flugt, med din Bue sigter du mod deres Ansigt. ¹⁴ HERRE, stå op i din Vælde, med Sang og med Spil vil vi prise dit Storværk!

22

¹ Til Sangmesteren. Efter "Morgenrødens Hind"*. En Salme af David. { [*Musikudtryk af ukendt Betydning.] } ² Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig? Mit Skrig til Trods er Frelsen mig fjern. ³ Min Gud, jeg råber om Dagen, du svarer ikke, om Natten, men finder ej Hvile. ⁴ Og dog er du den hellige, som troner på Israels Lovsange. ⁵ På dig forlod vore Fædre sig, forlod sig, og du friede dem; ⁶ de råbte til dig og frelstes, forlod sig på dig og blev ikke til Skamme. ⁷ Men jeg er en Orm og ikke en Mand, til Spot for Mennesker, Folk til Spe; ⁸ alle, der ser mig, håner mig, vrænger Mund og ryster på Hovedet: ⁹ "Han har væltet sin Sag på HERREN; han fri ham og frelse ham, han har jo Velbehag i ham." ¹⁰ Ja, du drog mig af Moders Liv, lod mig hvile trygt ved min Moders Bryst; ¹¹ på dig blev jeg kastet fra Moders Skød, fra Moders Liv var du min Gud. ¹² Vær mig ikke fjern, thi Trængslen er nær, og ingen er der, som hjælper! ¹³ Stærke Tyre står omkring mig, Basans vældige omringer mig, ¹⁴ spiler Gabet op imod mig som rovgriske, brølende Løver. ¹⁵ Jeg er som Vand, der er udgydt, alle mine Knogler skilles, mit Hjerte er blevet som Voks, det smelter i Livet på mig; ¹⁶ min Gane er tør som et Potteskår, til Gummerne klæber min Tunge, du lægger mig ned i Dødens Støv. ¹⁷ Thi Hunde står omkring mig, onde i Flok omringer mig, de har gennemboret mine Hænder og Fødder, ¹⁸ jeg kan tælle alle mine Ben; med Skadefryd

ser de på mig. ¹⁹ Mine Klæder deler de mellem sig, om Kjortelen kaster de Lod. ²⁰ Men du, o HERRE, vær ikke fjern, min Redning, il mig til Hjælp! ²¹ Udfri min Sjæl fra Sværdet, min eneste* af Hundes Vold! { [*dvs. min Sjæl.] } ²² Frels mig fra Løvens Gab, fra Vildoksens Horn! Du har bønåret mig. ²³ Dit Navn vil jeg kundgøre for mine Brødre, prise dig midt i Forsamlingen: ²⁴ "I, som frygter HERREN, pris ham, ær ham; al Jakobs Æt, bæv for ham, al Israels Æt! ²⁵ Thi han foragtede ikke, forsmåede ikke den armes Råb, skjulte ikke sit Åsyn for ham, men hørte, da han råbte til ham!" ²⁶ Jeg vil syngede din Pris i en stor Forsamling, indfri mine Løfter iblandt de fromme; ²⁷ de ydmyge skal spise og mættes; hvo HERREN søger, skal prise ham; deres Hjerte leve for evigt! ²⁸ Den vide Jord skal mærke sig det og omvende sig til HERREN, og alle Folkenes Slægter skal tilbede for hans Åsyn; ²⁹ thi HERRENS er Riget, han er Folkenes Hersker. ³⁰ De skal tilbede ham alene, alle Jordens mægtige; de skal bøje sig for hans Åsyn, alle, der nedsteg i Støvet og ikke holdt deres Sjæl i Live. ³¹ Ham skal Efterkommerne tjene; om HERREN skal tales til Slægten, der kommer; ³² de skal forkynde et Folk, der fødes, hans Retfærd. Thi han greb ind.

23

¹ En Salme af David. HERREN er min Hyrde, mig skal intet fattes, ² han lader mig ligge på grønne Vange. Til Hvilens Vande leder han mig,

han kvæger min Sjæl, ³ han fører mig ad rette Veje for sit Navns Skyld. ⁴ Skal jeg end vandre i Dødsskyggens Dal*, jeg frygter ej ondt; thi du er med mig, din Kæp og din Stav er min Trøst. { [*Ordret: skumle Kløfter.] } ⁵ I mine Fjenders Påsyn dækker du Bord for mig, du salver mit Hoved med Olie, mit Bæger flyder over. ⁶ Kun Godhed og Miskundhed følger mig alle mine Dage, og i HERRENS Hus skal jeg bo gennem lange Tider.

24

¹ Af David. En Salme. HERRENS er Jorden og dens Fylde, Jorderig og de, som bor derpå; ² thi han har grundlagt den på Have, grundfæstet den på Strømme. ³ Hvo kan gå op på HERRENS Bjerg, og hvo kan stå på hans hellige Sted? ⁴ Den med skyldfri Hænder og Hjertet rent, som ikke sætter sin Hu til Løgn og ikke sværger falsk; ⁵ han får Velsignelse fra HERREN, Retfærdighed fra sin Frelses Gud. ⁶ Så er den Slægt, som spørger efter ham, som søger dit Åsyn, Jakobs Gud! - Sela. ⁷ Løft eders Hoveder, I Porte, løft jer, I ældgamle Døre, at Ærens Konge kan drage ind! ⁸ Hvo er den Ærens Konge? HERREN, stærk og vældig, HERREN, vældig i Krig! ⁹ Løft eders Hoveder, I Porte, løft jer, I ældgamle Døre, at Ærens Konge kan drage ind! ¹⁰ Hvo er han, den Ærens Konge? HERREN, Hærskarers Herre, han er Ærens Konge! - Sela.

25

¹ Af David. HERRE, jeg løfter min Sjæl til dig, ² min Gud, jeg stoler på dig, lad mig ikke beskæmmes, lad ej mine Fjender fryde sig over mig. ³ Nej, ingen som bier på dig, skal beskæmmes; beskæmmes skal de, som er troløse uden Grund. ⁴ Lad mig kende dine Veje, HERRE, lær mig dine Stier. ⁵ Led mig på din Sandheds Vej og lær mig, thi du er min Frelses Gud; jeg bier bestandig på dig. ⁶ HERRE, kom din Barmhjertighed i Hu og din Nåde, den er jo fra Evighed af. ⁷ Mine Ungdomssynder og Overtrædelser komme du ikke i Hu, men efter din Miskundhed kom mig i Hu, for din Godheds Skyld, o HERRE! ⁸ God og oprigtig er HERREN, derfor viser han Syndere Vejen. ⁹ Han vejleder ydmyge i det, som er ret, og lærer de ydmyge sin Vej. ¹⁰ Alle HERRENS Stier er Miskundhed og Trofasthed for dem, der holder hans Pagt og hans Vidnesbyrd. ¹¹ For dit Navns Skyld, HERRE, tilgive du min Brøde, thi den er stor. ¹² Om nogen frygter HERREN, ham viser han den Vej, han skal vælge; ¹³ selv skal han leve i Lykke og hans Sæd få Landet i Eje. ¹⁴ Fortroligt Samfund har HERREN med dem, der frygter ham, og han kundgør dem sin Pagt. ¹⁵ Mit Øje er stadig vendt imod HERREN, thi han frier mine Fødder af Snaren. ¹⁶ Vend dig til mig og vær mig nådig, thi jeg er ene og arm. ¹⁷ Let mit Hjertes Trængsler og før mig ud af min Nød. ¹⁸ Se hen til min Nød og min Kvide og tilgiv alle mine Synder. ¹⁹ Se hen til mine Fjender, thi de er mange og hader mig

med Had uden Grund. ²⁰ Vogt min Sjæl og frels mig, jeg lider på dig, lad mig ikke beskæmmes. ²¹ Lad Uskyld og Retsind vogte mig, thi jeg bier på dig, HERRE. ²² Forløs, o Gud, Israel af alle dets Trængsler!

26

¹ Af David. Skaf mig ret, o Herre, thi jeg vandrer i Uskyld, stoler på HERREN uden at vakle. ² Ransag mig, HERRE, og prøv mig, gransk mine Nyrer og mit Hjerte; ³ thi din Miskundhed står mig for Øje, jeg vandrer i din Sandhed. ⁴ Jeg tager ej Sæde blandt Løgnere, blandt falske kommer jeg ikke. ⁵ Jeg hader de ondes Forsamling, hos gudløse sidder jeg ej. ⁶ Jeg tvætter mine Hænder i Renhed, at jeg kan vandre omkring dit Alter, HERRE, ⁷ for at istemme Takkesang, fortælle om alle dine Undere. ⁸ HERRE, jeg elsker dit Hus, det Sted, hvor din Herlighed bor. ⁹ Bortriv ikke min Sjæl med Syndere, mit Liv med blodstænkte Mænd, ¹⁰ i hvis Hænder er Skændselsdåd, hvis højre er fuld af Bestikkelse. ¹¹ Jeg har jo vandret i Uskyld, forløs mig og vær mig nådig! ¹² Min Fod står på den jævne Grund, i Forsamlinger vil jeg love HERREN.

27

¹ Af David. HERREN er mit Lys og min Frelse, hvem skal jeg frygte? HERREN er Værn for mit Liv, for hvem skal jeg ræddes? ² Når onde kommer imod mig for at æde mit Kød, så snubler og falder de, Uvenner og Fjender! ³ Om en Hær

end lejrer sig mod mig, er mit Hjerte uden Frygt; om Krig bryder løs imod mig, dog er jeg tryg. ⁴ Om ét har jeg bedet HERREN, det attrår jeg: alle mine Dage at bo i HERRENS Hus for at skue HERRENS Livsalighed og grunde i hans Tempel. ⁵ Thi han gemmer mig i sin Hytte på Ulykkens Dag, skjuler mig i sit Telt og løfter mig op på en Klippe. ⁶ Derfor løfter mit Hoved sig over mine Fjender omkring mig. I hans Telt vil jeg ofre Jubelofre, med Sang og med Spil vil jeg prise HERREN. ⁷ HERRE, hør mit Råb, vær nådig og svar mig! ⁸ Jeg mindes, du sagde: "Søg mit Åsyn!" Dit Åsyn søger jeg, HERRE; ⁹ skjul ikke dit Åsyn for mig! Bortstød ikke din Tjener i Vrede, du er min Hjælp, opgiv og slip mig ikke, min Frelses Gud! ¹⁰ Thi Fader og Moder forlod mig, men HERREN tager mig til sig. ¹¹ Vis mig, HERRE, din Vej og led mig ad jævne Stier for Fjendernes Skyld; ¹² giv mig ikke i glubske Uvenners Magt! Thi falske Vidner, der udånder Vold, står frem imod mig. ¹³ Havde jeg ikke troet, at jeg skulde skue HERRENS Godhed i de levendes Land - ¹⁴ Bi på HERREN, fat Mod, dit Hjerte være stærkt, ja bi på HERREN!

28

¹ Af David. Jeg råber til dig, o Herre, min Klippe, vær ikke tavs imod mig, at jeg ej, når du tier, skal blive som de, der synker i Graven. ² Hør min tryglende Røst, når jeg råber til dig, løfter Hænderne op mod dit hellige Tempel. ³ Riv mig ej bort med gudløse, Udådsmænd, som har

ondt i Sinde mod Næsten trods venlige Ord.
4 Løn dem for deres Idræt og onde Gerninger;
løn dem for deres Hænders Værk, gengæld dem
efter Fortjeneste! 5 Thi HERRENS Gerning ænser
de ikke, ej heller hans Hænders Værk. Han
nedbryde dem og opbygge dem ej! 6 Lovet være
HERREN, thi han har hørt min tryglende Røst;
7 min Styrke, mit Skjold er HERREN, mit Hjerte
stoler på ham. Jeg fik Hjælp, mit Hjerte jubler,
jeg takker ham med min Sang. 8 HERREN er
Værn for sit Folk, sin Salvedes Tilflugt og Frelse.
9 Frels dit Folk og velsign din Arv, røgt dem og
bær dem til evig Tid!

29

1 En Salme af David. Giver HERREN, I Guds
Sønner, giver Herren Ære og Pris, 2 giver HER-
REN hans Navns Ære; tilbed HERREN i helligt
Skrud! 3 HERRENS Røst er over Vandene, Ærens
Gud lader Tordenen rulle, HERREN, over de
vældige Vande! 4 HERRENS Røst med Vælde,
HERRENS Røst i Højhed, 5 HERRENS Røst, den
splintrer Cedre, HERREN splintrer Libanons Ce-
dre, 6 får Libanon til at springe som en Kalv
og Sirjon som den vilde Okse! 7 HERRENS
Røst udslynger Luer. 8 HERRENS Røst får Ørk
til at skælve, HERREN får Kadesj' Ørk til at
skælve! 9 HERRENS Røst får Hind til at føde,
og den gør lyst i Skoven. Alt i hans Helligdom
råber: "Ære!" 10 HERREN tog Sæde og sendte
Vandfloden, HERREN tog Sæde som Konge for
evigt. 11 HERREN give Kraft til sit Folk, HERREN
velsigne sit Folk med Fred!

30

¹ En Salme. En Sang ved Husets Indvielse. Af David. ² HERRE, jeg ophøjer dig, thi du bjærgede mig, lod ej mine Fjender glæde sig over mig; ³ HERRE min Gud, jeg råbte til dig, og du helbredte mig. ⁴ Fra Dødsriget, HERRE, drog du min Sjæl, kaldte mig til Live af Gravens Dyb. ⁵ Lovsyng HERREN, I hans fromme, pris hans hellige Navn! ⁶ Thi et Øjeblik varer hans Vrede, Livet igennem hans Nåde; om Aftenen gæster os Gråd, om Morgenens Frydesang. ⁷ Jeg tænkte i min Tryghed: "Jeg rokkes aldrig i Evighed!" ⁸ HERRE, i Nåde havde du fæstnet mit Bjerg; du skjulte dit Åsyn, jeg blev forfærdet. ⁹ Jeg råbte, HERRE, til dig, og tryglende bad jeg til HERREN: ¹⁰ "Hvad Vinding har du af mit Blod, af at jeg synker i Graven? Kan Støv mon takke dig, råbe din Trofasthed ud? ¹¹ HERRE, hør og vær nådig, HERRE, kom mig til Hjælp!" ¹² Du vendte min Sorg til Dans, løste min Sørgedragt, hylled mig i Glæde, ¹³ at min Ære* skal prise dig uden Ophør. HERRE min Gud, jeg vil takke dig evigt! { [*dvs. Sjæl. Sl. 16, 9.] }

31

¹ Til Sangmesteren. En Salme af David. ² HERRE, jeg lider på dig, lad mig aldrig i Evighed skuffes. Udfri mig i din Retfærd, ³ du bøjede dit Øre til mig; red mig i Hast og vær mig en Tilflugtsklippe, en Klippeborg til min Frelse; ⁴ thi du er min Klippe og Borg. For dit Navns Skyld lede og føre du mig, ⁵ fri mig fra Garnet, de

satte for mig; thi du er min Tilflugt, ⁶ i din Hånd befaler jeg min Ånd. Du forløser mig, HERRE, du trofaste Gud, ⁷ du hader dem, der holder på Løgneguder. Men jeg, jeg stoler på HERREN, ⁸ jeg vil juble og glæde mig over din Miskundhed; thi du har set min Nød, agtet på min Sjælekvide. ⁹ Du gav mig ikke i Fjendens Hånd, men skaffede Rum for min Fod. ¹⁰ Vær mig nådig, HERRE, thi jeg er angst, af Kummer hentæres mit Øje, min Sjæl og mit Indre. ¹¹ Thi mit Liv svinder hen i Sorg, mine År i Suk, min Kraft er brudt for min Brødes Skyld, mine Ben hentæres. ¹² For alle mine Fjenders Skyld er jeg blevet til Spot, mine Naboers Gru, mine Kendinges Rædsel; de, der ser mig på Gaden, flygter for mig. ¹³ Som en død er jeg gået dem af Minde, jeg er som et ødelagt Kar. ¹⁴ Thi mange hører jeg hviske, trindt om er Rædsel, når de holder Råd imod mig, pønser på at tage mit Liv. ¹⁵ Men, HERRE, jeg stoler på dig; jeg siger: Du er min Gud, ¹⁶ mine Tider er i din Hånd. Red mig fra Fjenders Hånd, fra dem, der forfølger mig, ¹⁷ lad dit Ansigt lyse over din Tjener, frels mig i din Miskundhed. ¹⁸ HERRE, lad mig ej blive til Skamme, jeg råber jo til dig, lad de gudløse blive til Skamme og synke tavse i Døden. ¹⁹ Lad de falske Læber forstumme, som taler frækt om den retfærdige med Hovmod og Foragt. ²⁰ Hvor stor er dog din Godhed, som du gemmer til dem, der frygter dig, øver mod dem, der lider på dig, for Menneskebørnenes Øjne. ²¹ Du skjuler dem i dit Åsyns Skjul for Menneskers Stimmel; du

gemmer dem i en Hytte for Tungers Kiv. ²² Lovet være HERREN, thi underfuld Miskundhed har han vist mig i en befæstet Stad. ²³ Og jeg, som sagde i min Angst: "Jeg er bortstødt fra dine Øjne!" Visselig, du hørte min tryglende Røst, da jeg råbte til dig. ²⁴ Elsk HERREN, alle hans fromme; de trofaste skærmer HERREN; men den, der handler i Hovmod, gengælder han mangefold. ²⁵ Fat Mod, eders Hjerte være stærkt, alle I, som bier på HERREN!

32

¹ Af David. En Maskil*. Salig den, hvis Overtrædelser er forladt, hvis Synd er skjult; { [*Navn på en slags Sang; i øvrigt af ukendt Betydning.] } ² saligt det Menneske, HERREN ej tilregner Skyld, og i hvis Ånd der ikke er Svig. ³ Mine Ben svandt hen, så længe jeg tav, under Jamren Dagen igennem, ⁴ thi din Hånd lå tungt på mig både Dag og Nat, min Livskraft svandt som i Sommerens Tørke. - Sela. ⁵ Min Synd bekendte jeg for dig, dulgte ikke min Skyld; jeg sagde: "Mine Overtrædelser vil jeg bekende for HERREN!" Da tilgav du mig min Syndeskyld. - Sela. ⁶ Derfor bede hver from til dig, den Stund du findes. Kommer da store Vandskyl, ham skal de ikke nå. ⁷ Du er mit Skjul, du frier mig af Trængsel, med Frelsesjubel omgiver du mig. - Sela. ⁸ Jeg vil lære dig og vise dig, hvor du skal gå, jeg vil råde dig ved at fæste mit Øje på dig. ⁹ Vær ikke uden Forstand som Hest eller Muldyr, der tvinges med Tømme og

Bidsel, når de ikke vil komme til dig. ¹⁰ Den gudløses Smerter er mange, men den, der stoler på HERREN, omgiver han med Nåde. ¹¹ Glæd jer i HERREN, I retfærdige, fryd jer, jubler, alle I oprigtige af Hjertet!

33

¹ Jubler i Herren, I retfærdige, for de oprigtige sømmer sig Lovsang; ² lov HERREN med Citer, tak ham til tistrenget Harpe; ³ en ny Sang syng I ham, leg lifligt på Strengene til Jubelråb! ⁴ Thi sandt er HERRENS Ord, og al hans Gerning er trofast; ⁵ han elsker Retfærd og Ret, af HERRENS Miskundhed er Jorden fuld. ⁶ Ved HERRENS Ord blev Himlen skabt og al dens Hær ved hans Munds Ånde. ⁷ Som i Vandsæk samlede han Havets Vand, lagde Dybets Vande i Forråds-kamre. ⁸ Al Jorden skal frygte for HERREN, Alverdens Beboere skælve for ham; ⁹ thi han talede, så skete det, han bød, så stod det der. ¹⁰ HERREN kuldkastede Folkenes Råd, gjorde Folkeslags Tanker til intet; ¹¹ HERRENS Råd står fast for evigt, hans Hjertes Tanker fra Slægt til Slægt. ¹² Saligt det Folk, der har HERREN til Gud, det Folkefærd, han valgte til Arvelod! ¹³ HERREN skuer fra Himlen, ser på alle Menneskens Børn; ¹⁴ fra sit Højsæde holder han Øje med alle, som bor på Jorden; ¹⁵ han, som dannede deres Hjerter til Hobe, gennemskuer alt deres Værk. ¹⁶ Ej frelses en Konge ved sin store Stridsmagt, ej fries en Helt ved sin store Kraft; ¹⁷ til Frelse slår Stridshesten ikke til, trods sin store Styrke

redder den ikke. ¹⁸ Men HERRENS Øje ser til gudfrygtige, til dem, der håber på Nåden, ¹⁹ for at fri deres Sjæl fra Døden og holde dem i Live i Hungerens Tid. ²⁰ På HERREN bier vor Sjæl, han er vor Hjælp og vort Skjold; ²¹ thi vort Hjerte glæder sig i ham, vi stoler på hans hellige Navn. ²² Din Miskundhed være over os, HERRE, så som vi håber på dig.

34

¹ Af David, da han lod afsindig for Abimelek, og denne jog ham fra sig, og han drog bort. ² Jeg vil love HERREN til hver en Tid, hans Pris skal stadig fylde min Mund; ³ min Sjæl skal rose sig af HERREN, de ydmyge skal høre det og glæde sig. ⁴ Hylder HERREN i Fællig med mig, lad os sammen ophøje hans Navn! ⁵ Jeg søgte HERREN, og han svarede mig og friede mig fra alle mine Rædsler. ⁶ Se hen til ham og strål af Glæde, eders Åsyn skal ikke beskæmmes. ⁷ Her er en arm, der råbte, og HERREN hørte, af al hans Trængsel frelste han ham. ⁸ HERRENS Engel slår Lejr om dem, der frygter ham, og frier dem. ⁹ Smag og se, at HERREN er god, salig den Mand, der lider på ham! ¹⁰ Frygter HERREN, I hans hellige, thi de, der frygter ham, mangler intet. ¹¹ Unge Løver lider Nød og sulter, men de, der søger HERREN, dem fattes intet godt. ¹² Kom hid, Børnlille, og hør på mig, jeg vil lære jer HERRENS Frygt. ¹³ Om nogen attrår Liv og ønsker sig Dage for at skue Lykke, ¹⁴ så var din Tunge for ondt, dine Læber fra at tale Svig; ¹⁵ hold dig fra ondt og øv

godt, søg Fred og jag derefter. ¹⁶ [17] Mod dem, der gør ondt, er HERRENS Åsyn for at slette deres Minde af Jordan; ¹⁷ [16] på retfærdige hviler hans Øjne, hans Øren hører deres Råb*; { [*for Meningens skyld er V. 16 og 17 omstillet. Job 36, 7. Sl. 33, 18.] } ¹⁸ når de skriger, hører HERREN og frier dem af al deres Trængsel. ¹⁹ HERREN er nær hos dem, hvis Hjerter er knust, han frelser dem, hvis Ånd er brudt. ²⁰ Den retfærdiges Lidelser er mange, men HERREN frier ham af dem alle; ²¹ han vogter alle hans Ledemod, ikke et eneste brydes. ²² Ulykke bringer de gudløse Død, og bøde skal de, der hader retfærdige. ²³ HERREN forløser sine Tjeneres Sjæl, og ingen, der lider på ham, skal bøde.

35

¹ Af David. HERRE, træt med dem, der trætter med mig, strid imod dem, der strider mod mig, ² grib dit Skjold og dit Værge, rejs dig og hjælp mig, ³ tag Spyd og Økse frem mod dem, der forfølger mig, sig til min Sjæl: "Jeg er din Frelse!" ⁴ Lad dem beskæmmes og blues, som vil mig til Livs, og de, der ønsker mig ondt, lad dem rødmende vige, ⁵ de blive som Avner for Vinden, og HERRENS Engel nedstøde dem, ⁶ deres Vej blive mørk og glat, og HERRENS Engel forfølge dem! ⁷ Thi uden Grund har de sat deres Garn for mig, gravet min Sjæl en Grav. ⁸ Lad Undergang uventet ramme ham, lad Garnet, han satte, hilde ham selv, lad ham falde i Graven. ⁹ Min Sjæl skal juble i HERREN, glædes ved hans

Frelse, ¹⁰ alle mine Ledemod sige: "HERRE, hvo er som du, du, som frelser den arme fra hans Overmand, den arme og fattige fra Røveren!" ¹¹ Falske Vidner står frem, de spørger mig om, hvad jeg ej kender til; ¹² de lønner mig godt med ondt, min Sjæl er forladt. ¹³ Da de var syge, gik jeg i Sæk, med Faste spæged jeg mig, jeg bad med sænket Hoved, ¹⁴ som var det en Ven eller Broder; jeg gik, som sørged jeg over min Moder, knuget af Sorg. ¹⁵ Men nu jeg vakler, glæder de sig, de stimler sammen, Uslinger, fremmede for mig, stimler sammen imod mig, håner mig uden Ophør; ¹⁶ for min Venlighed dænger de mig med Hån, de skærer Tænder imod mig. ¹⁷ Herre, hvor længe vil du se til? Frels dog min Sjæl fra deres Brøl, min eneste* fra Løver. { [*se til Sl. 22, 23. Åb. 6, 10.] } ¹⁸ Jeg vil takke dig i en stor Forsamling, love dig blandt mange Folk. ¹⁹ Lad ej dem, som med Urette er mine Fjender, glæde sig over mig, lad ej dem, som hader mig uden Grund, sende spotske Blikke! ²⁰ Thi de taler ej Fred, mod de stille i Landet udtænker de Svig; ²¹ de spærrer Munden op imod mig og siger: "Ha, ha! Vi så det med egne Øjne!" ²² Du så det, HERRE, vær ikke tavs, Herre, hold dig ej borte fra mig; ²³ rejs dig, vågn op for min Ret, for min Sag, min Gud og Herre, ²⁴ døm mig efter din Retfærd, HERRE, min Gud, lad dem ikke glæde sig over mig ²⁵ Og sige i Hjertet: "Ha! som vi ønsked!" lad dem ikke sige: "Vi slugte ham!" ²⁶ Til Skam og Skændsel blive enhver, hvem min Ulykke glæder; lad dem, der hovmoder sig over mig, hyldes i Spot og Spe.

27 Men de, der vil min Ret, lad dem juble og glæde sig, stadigen sige: "Lovet være HERREN, som under sin Tjener Fred!" 28 Min Tunge skal forkynde din Retfærd, Dagen igennem din Pris.

36

1 Til Sangmesteren. Af HERRENS Tjener David.
2 Synden taler til den Gudløse inde i hans Hjerte; Guds frygt har han ikke for Øje; 3 thi den smigrer ham frækt og siger, at ingen skal finde hans Brøde og hade ham. 4 Hans Munds Ord er Uret og Svig, han har ophørt at handle klogt og godt; 5 på sit Leje udtænker han Uret, han træder en Vej, som ikke er god; det onde afskyr han ikke. 6 HERRE, din Miskundhed rækker til Himlen, din Trofasthed når til Skyerne, 7 din Retfærd er som Guds Bjerge, dine Domme som det store Dyb; HERRE, du frelser Folk og Fæ, 8 hvor dyrebar er dog din Miskundhed, Gud! Og Menneskebørnene skjuler sig i dine Vingers Skygge; 9 de kvæges ved dit Huses Fedme, du læsker dem af din Lifligheds Strøm; 10 thi hos dig er Livets Kilde, i dit Lys skuer vi Lys! 11 Lad din Miskundhed blive over dem, der kender dig, din Retfærd over de oprigtige af Hjertet. 12 Lad Hovmods Fod ej træde mig ned, gudløses Hånd ej jage mig bort. 13 Se, Udådsmændene falder, slås ned, så de ikke kan rejse sig.

37

1 Af David. Græm dig ikke over Ugeringsmænd, misund ikke dem, der gør Uret! 2 Thi

hastigt svides de af som Græsset, visner som det friske Grønne. ³ Stol på HERREN og gør det gode, bo i Landet og læg Vind på Troskab, ⁴ da skal du have din Fryd i HERREN, og han skal give dig, hvad dit Hjerte attrår. ⁵ Vælt din Vej på HERREN, stol på ham, så griber han ind ⁶ og fører din Retfærdighed frem som Lyset, din Ret som den klare Dag. ⁷ Vær stille for HERREN og bi på ham, græm dig ej over den, der har Held, over den, der farer med Rænker. ⁸ Tæm din Harme, lad Vreden fare, græm dig ikke, det volder kun Harm. ⁹ Thi Ugerningsmænd skal ryddes ud, men de, der bier på HERREN, skal arve Landet. ¹⁰ En liden Stund, og den gudløse er ikke mere; ser du hen til hans Sted, så er han der ikke. ¹¹ Men de sagtomdige skal arve Landet, de fryder sig ved megen Fred. ¹² Den gudløse vil den retfærdige ilde og skærer Tænder imod ham; ¹³ men Herren, han ler ad ham, thi han ser hans Time komme. ¹⁴ De gudløse drager Sværdet og spænder Buen for at fælde arm og fattig, for at nedslagte dem, der vandrer ret; ¹⁵ men Sværdet rammer dem selv i Hjertet, og Buerne brydes sønder og sammen. ¹⁶ Det lidt, en retfærdig har, er bedre end mange gudløses Rigdom; ¹⁷ thi de gudløses Arme skal brydes, men HERREN støtter de retfærdige; ¹⁸ HERREN kender de uskyldiges Dage, deres Arvelod bliver evindelig; ¹⁹ de beskæmmes ikke i onde Tider, de mættes i Hungerens Dage. ²⁰ Thi de gudløse går til Grunde, som Engenes Pragt er HERRENS Fjender, de svinder, de svinder som Røg. ²¹ Den gudløse

låner og bliver i Gælden, den retfærdige ynkes og giver; ²² de, han velsigner, skal arve Landet, de, han forbander, udryddes. ²³ Af HERREN stadfæstes Mandens Skridt, når han har Behag i hans Vej; ²⁴ om end han snubler, falder han ikke, thi HERREN støtter hans Hånd. ²⁵ Ung har jeg været, og nu er jeg gammel, men aldrig så jeg en retfærdig forladt eller hans Afkom tigge sit Brød; ²⁶ han ynkes altid og låner ud, og hans Afkom er til Velsignelse. ²⁷ Vig fra ondt og øv godt, så bliver du boende evindeligt; ²⁸ thi HERREN elsker Ret og svigter ej sine fromme. De onde udslettes for evigt, de gudløses Afkom udryddes; ²⁹ de retfærdige arver Landet og skal bo der til evig Tid. ³⁰ Den retfærdiges Mund taler Visdom; hans Tunge siger, hvad ret er; ³¹ sin Guds Lov har han i Hjertet, ikke vakler hans Skridt. ³² Den gudløse lurer på den retfærdige og står ham efter Livet, ³³ men HERREN giver ham ej i hans Hånd og lader ham ikke dømmes for Retten. ³⁴ Bi på HERREN og bliv på hans Vej, så skal han ophøje dig til at arve Landet; du skal skue de gudløses Undergang. ³⁵ Jeg har set en gudløs trodse, bryste sig som en Libanons Ceder - ³⁶ men se, da jeg gik der forbi, var han borte; da jeg søgte ham, fandtes han ikke. ³⁷ Vogt på Uskyld, læg Vind på Oprigtighed, thi Fredens Mand har en Fremtid; ³⁸ men Overtræderne udryddes til Hobe, de gudløses Fremtid går tabt. ³⁹ De retfærdiges Frelse kommer fra HERREN, deres Tilflugt i Nødens Stund; ⁴⁰ HERREN hjælper og frier dem, fra de gudløse frier og frelser han

dem; thi hos ham har de søgt deres Tilflugt.

38

¹ En Salme af David. Le hazkir*. { [*Betydningen dunkel, måske: når Afgrødeoofferet frembæres. (3 Mos. 2, 2.) Sl. 70, 1.] } ² HERRE, revs mig ej i din vrede, tugt mig ej i din Harme! ³ Thi dine pile sidder i mig, din Hånd har lagt sig på mig. ⁴ Intet er karskt på min Krop for din Vredes Skyld, intet uskadt i mine Ledemod for mine Synders Skyld; ⁵ thi over mit Hoved skyller min Brøde som en tyngende Byrde, for tung for mig. ⁶ Mine Sår både stinker og rådner, for min Dårskabs Skyld går jeg bøjet; ⁷ jeg er såre nedtrykt, sorgfuld vandrer jeg Dagen lang. ⁸ Thi Lænderne er fulde af Brand, intet er karskt på min Krop, ⁹ jeg er lammet og fuldkommen knust, jeg skriger i Hjertets Våde. ¹⁰ HERRE, du kender al min Attrå, mit Suk er ej skjult for dig; ¹¹ mit Hjerte banker, min Kraft har svigtet, selv mit Øje har mistet sin Glans. ¹² For min Plages Skyld flyr mig Ven og Frænde, mine Nærmeste holder sig fjernt; ¹³ de, der vil mig til Livs, sætter Snarer, og de, der vil mig ondt, lægger Råd om Fordærv, de tænker Dagen igennem på Svig. ¹⁴ Men jeg er som en døv, der intet hører, som en stum, der ej åbner sin Mund, ¹⁵ som en Mand, der ikke kan høre, i hvis Mund der ikke er Svar. ¹⁶ Thi til dig står mit Håb, o HERRE, du vil bøn høre, Herre min Gud, ¹⁷ når jeg siger: "Lad dem ikke glæde sig over mig, hovmode sig over min vaklende Fod!" ¹⁸ Thi jeg står allerede for Fald, mine

Smerter minder mig stadig; ¹⁹ thi jeg må bekende min Skyld, må sørge over min Synd. ²⁰ Mange er de, der med Urette er mine Fjender, talrige de, der hader mig uden Grund, ²¹ som lønner mig godt med ondt, som står mig imod, fordi jeg søger det gode. ²² HERRE, forlad mig ikke, min Gud, hold dig ikke borte fra mig, ²³ il mig til Hjælp, o Herre, min Frelse!

39

¹ Til Sangmesteren. Til Jedutun. En Salme af David. ² Jeg sagde: "Mine Veje vil jeg vogte på, så jeg ikke synder med Tungen; min Mund vil jeg holde i Tømme, så længe den gudløse er mig nær!" ³ Jeg var stum og tavs, jeg tav for at undgå tomme Ord, men min Smerte naged, ⁴ mit Hjerte brændte i Brystet, Ild lued op, mens jeg grundede; da talte jeg med min Tunge. ⁵ Lær mig, HERRE, at kende mit Endeligt, det Mål af Dage, jeg har, lad mig kende, hvor snart jeg skal bort! ⁶ Se, i Håndsbredder målte du mine Dage ud, mit Liv er som intet for dig, som et Åndepust står hvert Menneske der. - Sela. ⁷ Kun som en Skygge er Menneskets Vandring, kun Tomhed er deres Travlhed; de samler og ved ej, hvem der får det. ⁸ Hvad bier jeg, Herre, da efter? Mit Håb står ene til dig. ⁹ Fri mig for al min Synd, gør mig ikke til Spot for Dårer! ¹⁰ Jeg tier og åbner ikke min Mund, du voldte det jo. ¹¹ Borttag din Plage fra mig, under din vældige Hånd går jeg til. ¹² Når du tugter en Mand med Straf for hans Brøde, smuldrer du hans Herlighed hen som Møl; kun

et Åndepust er hvert Menneske. - Sela. ¹³ Hør, o HERRE, min Bøn og lyt til mit Skrig, til mine Tårer tie du ej! Thi en fremmed er jeg hos dig, en Gæst som alle mine Fædre. ¹⁴ Se bort fra mig, så jeg kvæges, før jeg går bort og ej mer er til!

40

¹ Til Sangmesteren. Af David. En Salme. ² Jeg biede trolig på Herren, han bøjede sig til mig og hørte mit Skrig. ³ Han drog mig op af den brusende Grav, af det skidne Dynd, han satte min Fod på en Klippe, gav Skridtene Fasthed, ⁴ en ny Sang lagde han i min Mund, en Lovsang til vor Gud. Mange skal se det og frygte og stole på HERREN. ⁵ Salig den Mand, der sætter sin Lid til HERREN, ej vender sig til hovmodige eller dem, der hælder til Løgn. ⁶ Mange Undere gjorde du, HERRE min Gud, og mange Tanker tænkte du for os; de kan ikke opregnes for dig; ellers forkyndte og fortalte jeg dem; til at tælles er de for mange. ⁷ Til Slagt- og Afgrødeoffer har du ej Lyst, du gav mig åbne Ører, Brænd- og Syndoffer kræver du ikke. ⁸ Da sagde jeg: "Se, jeg kommer, i Bogrullen er der givet mig Forskrift; ⁹ at gøre din Vilje, min Gud, er min Lyst, og din Lov er i mit Indre." ¹⁰ I en stor Forsamling forkyndte jeg Retfærd, se, mine Læber lukked jeg ikke; HERRE, du ved det. ¹¹ Din Retfærd dulgte jeg ej i mit Hjerte, din Trofasthed og Frelse talte jeg Om, din Nåde og Sandhed fornægted jeg ej i en stor Forsamling. ¹² Du, HERRE, vil ikke lukke dit Hjerte for mig, din Nåde og Sandhed

skal altid være mit Værn. ¹³ Thi Ulykker lejrer sig om mig i talløs Mængde, mine Synder har indhentet mig, så jeg ikke kan se, de er flere end Hovedets Hår, og Modet har svigtet. ¹⁴ Du værdiges, HERRE, at fri mig, HERRE, il mig til Hjælp. ¹⁵ Lad dem beskæmmes og rødme, som vil mig til Livs, og de, der ønsker mig ondt, lad dem vige med Skændsel; ¹⁶ Lad dem stivne af Rædsel ved deres Skam, de, som siger: "Ha, ha!" til mig! ¹⁷ Lad alle, som søger dig, frydes og glædes i dig; lad dem, som elsker din Frelse, bestandig sige: "HERREN er stor!" ¹⁸ Er jeg end arm og fattig, vil Herren dog tænke på mig. Du er min Hjælp og min Frelser; tøv ej, min Gud!

41

¹ Til Sangmesteren. En Salme af David. ² Salig den Mand, der tager sig af de svage, ham frelser HERREN på Ulykkens Dag; ³ HERREN vogter ham, holder ham i Live, det går ham vel i Landet, han giver ham ikke i Fjendevold. ⁴ På Sottesengen står HERREN ham bi, hans Smertensleje gør du ham let. ⁵ Så siger jeg da: Vær mig nådig, HERRE, helbred min Sjæl, jeg har syndet mod dig! ⁶ Mine Fjender ønsker mig ondt: "Hvornår mon han dør og hans Navn udslettes?" ⁷ Kommer en i Besøg, så fører han hyklerisk Tale, hans Hjerte samler på ondt, og så går han bort og taler derom. ⁸ Mine Avindsmænd hvisker sammen imod mig, alle regner de med, at det går mig ilde: ⁹ "En dødelig Sot har grebet ham; han ligger der - kommer aldrig op!" ¹⁰ Endog min Ven, som jeg

stolede på, som spiste mit Brød, har løftet Hælen imod mig. ¹¹ Men du, o HERRE, vær mig nådig og rejs mig, så jeg kan øve Gengæld imod dem. ¹² Deraf kan jeg kende, at du har mig kær, at min Fjende ikke skal juble over mig. ¹³ Du holder mig oppe i Kraft af min Uskyld, lader mig stå for dit Åsyn til evig Tid. ¹⁴ Lovet være HERREN, Israels Gud, fra Evighed og til Evighed, Amen, Amen!

42

¹ Til Sangmesteren. En Maskil* af Koras Sønner. { [*se til Sl. 32, 1. 1 Krøn. 6, 22; 9, 19.] } ² Som Hjorten skriger efter rindende Vand, således skriger min Sjæl efter dig, o Gud. ³ Min Sjæl tørster efter Gud, den levende Gud; når skal jeg komme og stedes for Guds Åsyn? ⁴ Min Gråd er blevet mit Brød både Dag og Nat, fordi de stadig spørger mig: "Hvor er din Gud?" ⁵ Min Sjæl er opløst, når jeg kommer i Hu, hvorledes jeg vandred med Skaren op til Guds Hus under Jubelråb og Lovsang i Højtidsskaren. ⁶ Hvorfor er du nedbøjet, Sjæl, hvi bruser du i mig? Bi efter Gud, thi end skal jeg takke ham, mit Åsyns Frelse og min Gud! ⁷ Nedbøjet er min Sjæl, derfor mindes jeg dig fra Jordans og Hermontindernes Land, fra Miz'ars Bjerg. ⁸ Dyb råber til Dyb ved dine Vandfalds Brus, alle dine Brændinger og Bølger skyller hen over mig. ⁹ Sin Miskundhed sender HERREN om Dagen, hans Sang er hos mig om Natten, en Bøn til mit Livs Gud. ¹⁰ Jeg siger til Gud, min Klippe: Hvorfor har du glemt mig, hvorfor skal

jeg vandre sorgfuld, trængt af Fjender? ¹¹ Det er, som knustes mine Ben, når Fjenderne håner mig, når de stadig spørger mig: "Hvor er din Gud?" ¹² Hvorfor er du nedbøjet, Sjæl, hvi bruser du i mig? Bi efter Gud, thi end skal jeg takke ham, mit Åsyns Frelse og min Gud!

43

¹ Skaf mig Ret, o Gud, og strid for mig mod Folk, som ej kender til Mildhed, fri mig fra en falsk, uretfærdig Mand! ² Thi du er min Tilflugts Gud, hvi har du forstødt mig? Hvorfor skal jeg vandre sorgfuld, trængt af Fjender? ³ Send dit Lys og din Sandhed, de lede mig, bringe mig til dit hellige Bjerg og til dine Boliger, ⁴ at jeg må komme til Guds Alter, til min Glædes Gud, juble og prise dig til Citer, Gud, min Gud! ⁵ Hvorfor er du nedbøjet, Sjæl, hvi bruser du i mig? Bi efter Gud, thi end skal jeg takke ham, mit Åsyns Frelse og min Gud!

44

¹ Til Sangmesteren. Af Koras Sønner. En Maskil*. { [*se til Sl. 32, 1; 42, 1.] } ² Gud, vi har hørt det med egne Ører, vore Fædre har fortalt os derom; du øved en Dåd i deres Dage, i Fortids Dage med din Hånd; ³ Folk drev du bort, men plantede hine, Folkeslag knuste du, men dem lod du brede sig; ⁴ thi de fik ej Landet i Eje med Sværdet, det var ej deres Arm, der gav dem Sejr, men det var din højre, din Arm og dit Ansigts Lys, thi du havde dem kær. ⁵ Du, du er min

Konge, min Gud, som sender Jakob Sejr. ⁶ Ved dig nedstøder vi Fjenden, Modstanderne træder vi ned i dit Navn; ⁷ thi ej på min Bue stoler jeg, mit Sværd kan ikke give mig Sejr; ⁸ men du gav os Sejr over Fjenden, du lod vore Avindsmænd blive til Skamme. ⁹ Vi roser os altid af Gud, dit Navn vil vi love for evigt. - Sela. ¹⁰ Dog har du forstødt os, gjort os til Spot, du drager ej med vore Hære; ¹¹ du lader os vige for Fjenden, vore Avindsmænd tager sig Bytte; ¹² du har givet os hen som Slagtekvæg, og strøet os ud mellem Folkene, ¹³ dit Folk har du solgt til Spotpris, vandt ikke Rigdom ved Salget. ¹⁴ Til Hån for Naboer gør du os, til Spot og Spe for Grander, ¹⁵ du gør os til Mundheld blandt Folkene, lader Folkeslagene ryste på Hovedet ad os. ¹⁶ Min Skændsel er mig altid i Tanke, og Skam bedækker mit Åsyn ¹⁷ for spottende, hånende Tale, for Fjendens og den hævnnergerriges Blikke. ¹⁸ Alt det kom over os, skønt vi glemte dig ikke, sveg ikke heller din Pagt! ¹⁹ Vort Hjerter veg ikke fra dig, vore Skridt forlod ej din Vej. ²⁰ Dog knuste du os, hvor Sjakalerne bor, og indhylded os i Mørke. ²¹ Havde vi glemt vor Guds Navn, bredt Hænderne ud mod en fremmed Gud, ²² vilde Gud ej opspore det? Han kender jo Hjerternes Løndom - ²³ nej, for din Skyld dræbes vi Dagen lang og regnes som Slagtekvæg! ²⁴ Vågn op, hvi sover du, Herre? Bliv vågen, forstød ej for stedse! ²⁵ Hvorfor vil du skjule dit Åsyn, glemme vor Nød og Trængsel? ²⁶ Thi vor Sjæl ligger bøjet i Støvet, vort Legeme klæber ved Jorden.

27 Stå op og kom os til Hjælp, forløs os for din Miskundheds Skyld!

45

¹ Til Sangmesteren. Til Liljerne*. Af Koras Sønner. En Maskil**. En Sang om Kærlighed. { [*Musikudtryk af ukendt Betydning.] / [**se til Sl. 32, 1.] } ² Mit Hjerter svulmer af liflige Ord, jeg kvæder mit Kvad til Kongens Pris, som Hurtigskriverens Pen er min Tunge. ³ Den skønneste er du af Menneskens Børn, Ynde er udgydt på dine Læber, derfor velsignede Gud dig for evigt. ⁴ Omgjort din Lænd med Sværdet, o Helt, ⁵ Lykken følge din Højhed og Hæder, far frem for Sandhedens Sag, for Ydmyghed og Retfærd, din højre lære dig frygtelige Ting! ⁶ Dine Pile er hvæssede, Folkeslag falder for din Fod, Kongens Fjender rammes i Hjertet. ⁷ Din Trone, o Gud, står evigt fast, en Retfærds Stav er din Kongestav. ⁸ Du elsker Ret og hader Uret; derfor salvede Gud, din Gud, dig med Glædens Olie fremfor dine Fæller, ⁹ af Myrra, Aloe og Kassia dufter alle dine Klæder. Du glædes ved Strengelæg fra Elfenbenshaller, ¹⁰ Kongedøtre står i kostbare Klæder, Dronningen i Ofirguldets Skrud ved din højre. ¹¹ Hør, min Datter, opmærksomt og bøj dit Øre: Glem dit Folk og din Faders Hus, ¹² at Kongen må attrå din Skønhed, thi han er din Herre. ¹³ Tyrus' Datter skal hylde dig med Gaver, Folkets Rigmænd bejle til din Yndest. ¹⁴ Idel Pragt er Kongedatteren, hendes Dragt er Perler, stukket i Guld; ¹⁵ fulgt af Jomfruer føres hun

frem i broget Pragt, Veninderne fører hende hen til Kongen. ¹⁶ De føres frem under Glæde og Jubel, holder deres Indtog i Kongens Palads. ¹⁷ Dine Sønner træde ind i dine Fædres Sted, sæt dem til Fyrster rundt i Landet! ¹⁸ Jeg vil minde om dit Navn fra Slægt til Slægt; derfor skal Folkene love dig evigt og altid.

46

¹ Til Sangmesteren. Af Koras Sønner. Al-alamot*. En Sang. { [*Musikudtryk af ukendt Betydning.] } ² Gud er vor Tilflugt og Styrke, en Hjælp i Angster, prøvet til fulde. ³ Derfor frygter vi ikke, om Jorden end bølger og Bjergene styrter i Havenes Skød, ⁴ om end deres Vande bruser og syder og Bjergene skælver ved deres Vælde. - Sela. ⁵ En Flod og dens Bække glæder Guds Stad, den Højeste har helliget sin Bolig; ⁶ i den er Gud, den rokkes ikke, Gud bringer den Hjælp, når Morgen gryr. ⁷ Folkene larmed, Rigerne vakled, han løfted Røsten, så Jorden skjalv, ⁸ Hærskarers HERRE er med os, Jakobs Gud er vor faste Borg. - Sela. ⁹ Kom hid og se på HERRENS Værk, han har udført frygtelige Ting på Jord. ¹⁰ Han gør Ende på Krig til Jordens Grænser, han splintrer Buen, sønderbryder Spydene, Skjoldene tænder han i Brand. ¹¹ Hold inde og kend, at jeg er Gud, ophøjet blandt Folkene, ophøjet på Jorden! ¹² Hærskarers HERRE er med os, Jakobs Gud er vor faste Borg. - Sela.

47

¹ Til Sangmesteren. Af Koras Sønner. En

Salme. ² Alle Folkeslag, klap i Hænderne, bryd ud i jublende Lovsang for Gud! ³ Thi HERREN, den Højeste, er frygtelig, en Konge stor over hele Jorden. ⁴ Han bøjede Folkefærd under os og Folkeslag under vor Fod; ⁵ han udvalgte os vor Arvelod, Jakob hans elskedes Stolthed. - Sela. ⁶ Gud steg op under Jubel, HERREN under Hornets Klang. ⁷ Syng, ja syng for Gud, syng, ja syng for vor Konge; ⁸ thi han er al Jordens Konge, syng en Sang* for Gud. { [*hebr.: Maskil; jfr. Sl. 32, 1.] } ⁹ Gud har vist, han er Folkenes Konge, på sin hellige Trone har Gud taget Sæde. ¹⁰ Folkenes Stormænd samles med Folket, der tilhører Abrahams Gud; thi Guds er Jordens Skjolde, højt ophøjet er han!

48

¹ En Sang. En Salme af Koras Sønner. ² Stor og højlovet er vor Gud i sin Stad. ³ Smukt løfter sig hans hellige Bjerg, al Jordens Fryd, Zions Bjerg i det højeste Nord, den store Konges By. ⁴ Som Værn gjorde Gud sig kendt i dens Borge. ⁵ Thi Kongerne samlede sig, rykked frem tilsammen; ⁶ de så og tav på Stedet, flyed i Angst, ⁷ af Rædsel grebes de brat, af Veer som en, der føder. ⁸ Med Østenstormen knuser du Tarsisskibe. ⁹ Som vi havde hørt det, så vi det selv i Hærskarers HERRES By, i vor Guds By; til evig Tid lader Gud den stå. - Sela. ¹⁰ I din Helligdom tænker vi, Gud, på din Miskundhed; ¹¹ som dit Navn så lyder din Pris til Jordens Grænser. Din højre er fuld af Retfærd, ¹² Zions Bjerg fryder sig, Judas Døtre* jubler over dine Domme. { [*dvs.

Småbyer.] } ¹³ Drag rundt om Zion, gå rundt og tæl dets Tårne, ¹⁴ læg Mærke til dets Ringmur, gå gennem dets Borge, at I kan melde Slægten, der kommer: ¹⁵ Sådan er Gud, vor Gud for evigt og altid, han skal lede os. Al-mut*. { [*se til Sl. 9, 1.] }

49

¹ Til Sangmesteren. Af Koras Sønner. En Salme. ² Hør det, alle Folkeslag, lyt til, al Verdens Folk, ³ både høj og lav, både rig og fattig! ⁴ Min Mund skal tale Visdom, mit Hjerte udgransker Indsigt; ⁵ jeg bøjer mit Øre til Tankesprog, råder min Gåde til Strengelig. ⁶ Hvorfor skulle jeg frygte i de onde dage, når mine lumske Fjender omringer mig med Brøde, ⁷ de, som stoler på deres gods og bryster sig af deres store rigdom? ⁸ Visselig, ingen kan købe sin sjæl fri og give Gud en løsesum ⁹ - Prisen for hans sjæl blev for høj, for evigt måtte han opgive det - så han kunde blive i Live ¹⁰ og aldrig få Graven at se; ¹¹ nej, han skal se den; Vismænd dør, både Dære og Tåbe går bort. Deres Gods må de afstå til andre, ¹² deres Grav er deres Hjem for evigt, deres Bolig Slægt efter Slægt, om Godser end fik deres Navn. ¹³ Trods Herlighed bliver Mennesket ikke, han er som Dyrene, der forgår. ¹⁴ Så går det dem, der tror sig trygge, så ender det for dem, deres Tale behager. - Sela. ¹⁵ I Dødsriget drives de ned som Får, deres Hyrde skal Døden være; de oprigtige træder på dem ved Gry, deres Skikkelse går Opløsning i Møde, Dødsriget er

deres Bolig. ¹⁶ Men Gud udløser min Sjæl af Dødsrigets Hånd, thi han tager mig til sig. - Sela. ¹⁷ Frygt ej, når en Mand bliver rig, når hans Huses Herlighed øges; ¹⁸ thi intet tager han med i Døden, hans Herlighed følger ham ikke. ¹⁹ Priser han end i Live sig selv: "De lover dig for din Lykke!" - ²⁰ han vandrer til sine Fædres Slægt, der aldrig får Lyset at skue. ²¹ Den, som lever i Herlighed, men uden Forstand, han er som Dyrene, der forgår.

50

¹ En Salme af Asaf. Gud, Gud HERREN taled og stævnede Jorden hid fra Sol i Opgang til Sol i Bjerge; ² fra Zion, Skønhedens Krone, viste Gud sig i Stråleglans ³ - vor Gud komme og tie ikke! - Foran ham gik fortærende Ild, omkring ham rasede Storm; ⁴ han stævnede Himlen deroppe hid og Jorden for at dømme sit Folk: ⁵ "Saml mig mine fromme, der sluttede Pagt med mig ved Ofre!" ⁶ Og Himlen forkyndte hans Retfærd, at Gud er den, der dømmes. - Sela. ⁷ Hør, mit Folk, jeg vil tale, Israel, jeg vil vidne imod dig, Gud, din Gud er jeg! ⁸ Jeg laster dig ikke for dine Slagtofre, dine Brændofre har jeg jo stadig for Øje; ⁹ jeg tager ej Tyre fra dit Hus eller Bukke fra dine Stalde; ¹⁰ thi mig tilhører alt Skovens Vildt, Dyrene på de tusinde Bjerge; ¹¹ jeg kender alle Bjergenes Fugle, har rede på Markens Vrimmel. ¹² Om jeg hungred, jeg sagde det ikke til dig, thi mit er Jorderig og dets Fylde! ¹³ Mon jeg æder Tyres Kød eller drikker Bukkes Blod? ¹⁴ Lovsang

skal du ofre til Gud og holde den Højeste dine Løfter. ¹⁵ Og kald på mig på Nødens Dag; jeg vil udfri dig, og du skal ære mig, ¹⁶ Men til Den gudløse siger Gud: Hvi regner du op mine Bud og fører min Pagt i Munden, ¹⁷ når du dog hader Tugt og kaster mine Ord bag din Ryg? ¹⁸ Ser du en Tyv, slår du Følge med ham, med Horkarle holder du til, ¹⁹ slipper Munden løs med ondt, din Tunge bærer på Svig. ²⁰ Du sidder og skænder din Broder, bagtaler din Moders Søn; ²¹ det gør du, og jeg skulde tie, og du skulde tænke, jeg er som du! Revse dig vil jeg og gøre dig det klart. ²² Mærk jer det, I, som glemmer Gud, at jeg ikke skal rive jer redningsløst sønder. ²³ Den, der ofrer Taksigelse, ærer mig; den, der agter på Vejen, lader jeg se Guds Frelse.

51

¹ Til Sangmesteren. En Salme af David, ² dengang Natan kom til ham, efter at han havde været inde hos Batseba. ³ Gud, vær mig nådig efter din Miskundhed, udslet mine Overtrædelser efter din store Barmhjertighed, ⁴ tvæt mig fuldkommen ren for min Skyld og rens mig for min Synd! ⁵ Mine Overtrædelser kender jeg jo, min Synd står mig altid for Øje. ⁶ Mod dig har jeg syndet, mod dig alene, og gjort, hvad i dine Øjne er ondt, at du må få Ret, når du taler, stå ren, når du dømmer. ⁷ Se, jeg er født i Misgerning, min Moder undfanged mig i Synd. ⁸ Du elsker jo Sandhed i Hjertets Løndom, så lær mig da Visdom i Hjertedybet. ⁹ Rens mig for Synd

med Ysop, tvæt mig hvidere end Sne; ¹⁰ møt mig med Fryd og Glæde, lad de Ben, du knuste, juble; ¹¹ skjul dit Åsyn for mine Synder, udslet alle mine Misgerninger; ¹² skab mig, o Gud, et rent Hjerte, giv en ny, en stadig Ånd i mit Indre; ¹³ kast mig ikke bort fra dit Åsyn, tag ikke din hellige Ånd fra mig; ¹⁴ glæd mig igen med din Frelse, giv mig til Støtte en villig Ånd! ¹⁵ Da vil jeg lære Overtrædere dine Veje, og Syndere skal vende om til dig. ¹⁶ Fri mig fra Blodskyld, Gud, min Frelses Gud, så skal min Tunge lovsynge din Retfærd; ¹⁷ Herre, åben mine Læber, så skal min Mund forkynde din Pris. ¹⁸ Thi i Slagtoffer har du ikke Behag, og gav jeg et Brændoffer, vandt det dig ikke. ¹⁹ Offer for Gud er en sønderbrudt Ånd; et sønderbrudt, sønderknust Hjerte agter du ikke ringe, o Gud. ²⁰ Gør vel i din Nåde mod Zion, opbyg Jerusalems Mure! ²¹ Da skal du have Behag i rette Ofre, Brænd- og Heloffer, da bringes Tyre op på dit Alter.

52

¹ Til Sangmesteren. En Maskil* af David, { [*se til Sl. 32, 1.] } ² da Edomitten Doeg kom og meldte Saul, at David var gået ind i Ahimeleks Hus. ³ Du stærke, hvi bryster du dig af din Ondskab imod den fromme? ⁴ Du pønser hele Dagen på ondt; din Tunge er hvas som en Kniv, du Rænkesmed, ⁵ du foretrækker ondt for godt, Løgn for sanddru Tale. - Sela. ⁶ Du elsker al ødelæggende Tale, du falske Tunge! ⁷ Derfor styrte Gud dig for evigt, han gribe dig, rive dig ud af dit Telt, han

rykke dig op af de levendes Land! - Sela. ⁸ De retfærdige ser det, frygter og håner ham leende: ⁹ "Se der den Mand, der ej gjorde Gud til sit Værn, men stoled på sin megen Rigdom, trodsed på sin Velstand!" ¹⁰ Men jeg er som et frodigt Olietræ i Guds Hus, Guds Miskundhed stoler jeg evigt og altid på. ¹¹ Evindeligt takker jeg dig, fordi du greb ind; jeg vidner iblandt dine fromme, at godt er dit Navn.

53

¹ Til Sangmesteren. Al-mahalat*. En Maskil** af David. { [*Musikudtryk af ukendt betydning.] / [*se til Sl. 32, 1.] } ² Dårerne siger i Hjertet: "Der er ingen Gud!" Slet og afskyeligt handler de, ingen gør godt. ³ Gud skuer ned fra Himlen på Menneskenes Børn for at se, om der findes en forstandig, nogen, der søger Gud. ⁴ Afveget er alle, til Hobe fordærvede, ingen gør godt, end ikke én. ⁵ Er de Udådsmænd da uden Forstand, de, der æder mit Folk, som åd de Brød, og ikke påkalder Gud? ⁶ Af Rædsel gribes de da, hvor ingen Rædsel var; thi Gud adsplitter din Belejrs Ben; de bliver til Skamme, thi Gud forkaster dem. ⁷ Ak, kom dog fra Zion Israels Frelse! Når Gud vender sit Folks Skæbne, skal Jakob juble, Israel glædes.

54

¹ Til Sangmesteren. Med Strengespil. En Maskil* af David, { [*se til Sl. 32, 1.] } ² da Zifitterne kom og sagde til Saul: "David har skjult sig hos os." ³ Frels mig, o Gud, ved dit navn og

skaf mig min ret ved din Vælde, ⁴hør, o Gud, min Bøn, lyt til min Munds Ord! ⁵Thi frække står op imod mig, Voldsmænd vil tage mit Liv; Gud har de ikke for Øje. - Sela. ⁶Se, min Hjælper er Gud, Herren støtter min Sjæl! ⁷Det onde vende sig mod mine Fjender, udryd dem i din Trofasthed! ⁸Da vil jeg frivilligt ofre til dig, prise dit Navn, o HERRE, thi det er godt; ⁹thi det frier mig ud af al Nød; mit Øje skuer med Fryd mine Fjender!

55

¹ Til Sangmesteren. Med Strengespil. En Maskil* af David. { [*se til Sl. 32, 1.] } ² Lyt, o Gud, til min Bøn, skjul dig ej for min tryglen, ³ lån mig Øre og svar mig, jeg vander mig i Klage, ⁴ jeg stønner ved Fjendernes Råb og de gudløses Skrig; thi Ulykke vælter de over mig, forfølger mig grumt; ⁵ Hjertet er angst i mit Bryst, Dødens Rædsler er faldet over mig. ⁶ Frygt og Angst falder på mig, Gru er over mig. ⁷ Jeg siger: Ak, havde jeg Vinger som Duen, da fløj jeg i Ly, ⁸ ja, langt bort vilde jeg fly og blive i Ørkenen. - Sela. ⁹ Da søgte jeg skyndsomt Tilflugt for rivende Storm og Uvejr. ¹⁰ Herre, forvir og split deres Tungemål! Thi Vold og Ufred ser jeg i Byen; ¹¹ de går Rundgang Dag og Nat på dens Mure; ¹² Ulykke, Kvide og Vanheld råder derinde, Voldsfærd og Svig viger aldrig bort fra dens Torve. ¹³ Det var ikke en Fjende, som håned mig - det kunde bæres; min uven ydmyged mig ej - ham kunde jeg undgå; ¹⁴ men du, en Mand af min Stand, en Ven og fortrolig, ¹⁵ og det skønt vi

delte Samværrets Sødme, vandred endrægtelig i Guds Hus. ¹⁶ Over dem komme Død, lad dem levende synke i Dødsriget! Thi der er Ondskab i deres Bolig, i deres Indre! ¹⁷ Jeg, jeg råber til Gud, og HERREN vil frelse mig. ¹⁸ Jeg klager og stønner ved Kvæld, ved Gry og ved Middag; min Røst vil han høre ¹⁹ og udfri min Sjæl i Fred, så de ikke kan komme mig nær; thi mange er de imod mig. ²⁰ Gud, som troner fra Fortids Dage, vil høre og ydmyge dem. - Sela. Thi der er ingen Forandring hos dem, og de frygter ikke for Gud. ²¹ På Venner lagde han Hånd og brød sin Pagt. ²² Glattere end Smør er hans Mund, men Hjertet vil Krig, blødere end Olie hans Ord, skønt dragne Sværd. ²³ Kast din Byrde på HERREN, så sørger han for dig, den retfærdige lader han ikke i Evighed rokkes. ²⁴ Og du, o Gud, nedstyrt dem i Gravens Dyb! Ej skal blodstænkte, svigefulde Mænd nå Hælvten af deres Dage. Men jeg, jeg stoler på dig!

56

¹ Til Sangmesteren. Al-jonat-elem-rehokim*. Af David. En Miktam**, da Filistrene greb ham i Gat. { [*Musikudtryk af ukendt Betydning; oversettes almindelig: den stumme Due i det fjerne.] / [*se til Sl. 16, 1.] } ² Vær mig nådig, Gud, thi Mennesker vil mig til livs, jeg trænges stadig af Stridsmænd; ³ mine Fjender vil mig stadig til Livs, thi mange strider bittert imod mig! ⁴ Når jeg gribes af Frygt, vil jeg stole på dig, ⁵ og med Guds Hjælp skal jeg prise hans Ord. Jeg

stoler på Gud, jeg frygter ikke, hvad kan Kød vel gøre mig? ⁶ De oplægger stadig Råd imod mig, alle deres Tanker går ud på ondt. ⁷ De flokker sig sammen, ligger på Lur, jeg har dem lige i Hælene, de står mig jo efter Livet. ⁸ Gengæld du dem det onde, stød Folkene ned i Vrede, o Gud! ⁹ Selv har du talt mine Suk, i din Lædersæk har du gemt mine Tårer; de står jo i din Bog. ¹⁰ Da skal Fjenderne vige, den Dag jeg kalder; så meget ved jeg, at Gud er med mig. ¹¹ Med Guds Hjælp skal jeg prise hans Ord, med HERRENS Hjælp skal jeg prise hans Ord. ¹² Jeg stoler på Gud, jeg frygter ikke, hvad kan et Menneske gøre mig? ¹³ Jeg har Løfter til dig at indfri, o Gud, med Takofre vil jeg betale dig. ¹⁴ Thi fra Døden frier du min Sjæl, ja min Fod fra Fald, at jeg kan vandre for Guds Åsyn i Livets Lys.

57

¹ Til Sangmesteren. Al-tasjhet*. Af David. En Miktam**, da han flygtede ind i Hulen for Saul. { [*Musikudtryk af ukendt Betydning.] / [**se til Sl. 16, 1.] } ² Vær mig nådig, Gud, vær mig nådig, thi hos dig har min Sjæl søgt Ly; i dine Vingers Skygge søger jeg Ly, til Ulykken er drevet over. ³ Gud, den Højeste, påkalder jeg, den Gud, der gør vel imod mig; ⁴ han sender mig Hjælp fra Himlen og frelser min Sjæl fra dem, som vil mig til Livs. Gud sender sin Nåde og Trofasthed. ⁵ Jeg må ligge midt iblandt Løver, bo mellem Folk, der spyr Ild, hvis Tænder er Spyd og Pile, hvis Tunge er hvas som et Sværd. ⁶ Løft dig,

o Gud, over Himlen, din Herlighed være over al Jorden! ⁷ Et Net har de udspændt for mine Skridt, deres egen Fod skal hildes deri; en Grav har de gravet foran mig, selv skal de falde deri. - Sela. ⁸ Mit Hjerte er trøstigt, Gud, mit Hjerte er trøstigt; jeg vil synge og lovprise dig, ⁹ vågn op, min Ære*! Harpe og Citer vågn op, jeg vil vække Morgenrøden. { [*dvs. Sjæl. Sl. 16, 9.] } ¹⁰ Jeg vil takke dig, Herre, blandt Folkeslag, prise dig blandt Folkefærd; ¹¹ thi din Miskundhed når til Himlen, din Sandhed til Skyerne. ¹² Løft dig, o Gud, over Himlen, din Herlighed være over al Jorden!

58

¹ Til Sangmesteren. Al-tasjhet*. Af David. En Miktam**. { [*se til Sl. 57, 1.] / [**se til Sl. 16, 1.] } ² Er det virkelig Ret, I taler, I Guder, dømmer I Menneskens Børn retfærdigt? ³ Nej, alle øver I Uret på Jord, eders Hænder udvejer Vold. ⁴ Fra Moders Liv vanslægted de gudløse, fra Moders Skød for Løgnerne vild. ⁵ Gift har de i sig som Slangen, den stumme Øgle, der døver sit Øre ⁶ og ikke vil høre på Tæmmerens Røst, på den kyndige Slangebeseværger. ⁷ Gud, bryd Tænderne i deres Mund, Ungløvernes Kindtænder knuse du, HERRE; ⁸ lad dem svinde som Vand, der synker, visne som nedtrampet Græs. ⁹ Lad dem blive som Sneglen, opløst i Slim som et ufuldbårent Foster, der aldrig så Sol. ¹⁰ Før eders Gryder mærker til Tjørnen, ja, midt i deres Livskraft river han dem bort i sin Vrede.

¹¹ Den retfærdige glæder sig, når han ser Hævn, hans Fødder skal vade i gudløses Blod; ¹² Og Folk skal sige: "Den retfærdige får dog sin Løn, der er dog Guder, som dømmes på Jord!"

59

¹ Til Sangmesteren. Al-tasjhet*. Af David. En Miktam**, da Saul udsendte Folk, som skulle vogte Huset for at dræbe ham. { [*se til Sl. 57, 1.] / [**se til Sl. 16, 1.] } ² Fri mig fra mine Fjender, min Gud, bjærg mig fra dem, der rejser sig mod mig; ³ fri mig fra Udådsmænd, frels mig fra blodstænkte Mænd! ⁴ Thi se, de lurker efter min Sjæl, stærke Mænd stimler sammen imod mig, uden at jeg har Skyld eller Brøde. ⁵ Uden at jeg har forbrudt mig, HERRE, stormer de frem og stiller sig op. Vågn op og kom mig i Møde, se til! ⁶ Du er jo HERREN, Hærskarers Gud, Israels Gud. Vågn op og hjem søg alle Folkene, skån ej én af de troløse Niddinger! - Sela. ⁷ Ved Aften kommer de tilbage, hyler som Hunde og stryger gennem Byen! ⁸ Se, deres Mund løber over, på deres Læber er Sværd, thi: "Hvem skulde høre det?" ⁹ Men du, o HERRE, du ler ad dem, du spotter alle Folk, ¹⁰ dig vil jeg lovsynge, du, min Styrke, thi Gud er mit Værn; ¹¹ med Nåde kommer min Gud mig i Møde, Gud lader mig se mine Fjender med Fryd! ¹² Slå dem ikke ihjel, at ikke mit Folk skal glemme, gør dem hjemløse med din Vælde og styrk dem, ¹³ giv dem hen, o Herre, i Mundens Synd, i Læbernes Ord, og lad dem hildes i deres Hovmod for de Eder og Løgne, de siger; ¹⁴ udryd dem i Vrede, gør Ende på dem, så man kan kende

til Jordens Ender, at Gud er Hersker i Jakob!
 - Sela. ¹⁵ Ved Aften kommer de tilbage, hylér
 som Hunde og stryger gennem Byen, ¹⁶ vanker
 rundt efter Føde og knurrer, når de ikke mættes.
¹⁷ Men jeg, jeg vil synge om din Styrke, juble hver
 Morgen over din Nåde; thi du blev mig et Værn,
 en Tilflugt på Nødens Dag. ¹⁸ Dig vil jeg lovsynge,
 du, min Styrke, thi Gud er mit Værn, min nådige
 Gud.

60

¹ Til Sangmesteren. Al-sjusjan-edut*. En Mik-
 tam** af David til Indøvelse, { [*Musikudtryk
 af ukendt Betydning.] / [**se til Sl. 16, 1.] }
² dengang han kæmpede med Aram-Naharajim
 og Aram-Zoba, og Joab vendte tilbage og slog
 Edomitterne i Saltdalen, 12.000 mand. ³ Gud, du
 har stødt os fra dig, nedbrudt os, du vrededes -
 vend dig til os igen; ⁴ du lod Landet skælve, slå
 Revner, læg nu dets Brist, thi det vakler! ⁵ Du lod
 dit Folk friste ondt, iskænkede os døvende Vin.
⁶ Dem, der frygter dig, gav du et Banner, hvorhen
 de kan fly for Buen. - Sela. ⁷ Til Frelse for dine
 elskede hjælp med din højre, bønhør os! ⁸ Gud
 taledede i sin Helligdom: "Jeg vil udskifte Sikem
 med jubel, udmåle Sukkots Dal; ⁹ mit er Gilead,
 mit er Manasse, Efraim er mit Hoveds Værn,
 Juda min Herskerstav, ¹⁰ Moab min Vaskeskål,
 på Edom kaster jeg min Sko, over Filisterland
 jubler jeg." ¹¹ Hvo bringer mig hen til den faste
 Stad, hvo leder mig hen til Edom? ¹² Har du ikke,
 Gud, stødt os fra dig? Du ledsager ej vore Hære.
¹³ Giv os dog Hjælp mod Fjenden! Blændværk

er Menneskers Støtte. ¹⁴ Med Gud skal vi øve
vældige Ting, vore Fjender træder han ned!

61

¹ Til Sangmesteren. Til Strengespil. Af David.
² Hør, o Gud, på mit råb og lyt til min bøn! ³ Fra
Jordens Ende råber jeg til dig. Når mit Hjerte
vansmægter, løft mig da op på en Klippe, ⁴ led
mig, thi du er min Tilflugt, et mægtigt Tårn til
Værn imod Fjenden. ⁵ Lad mig evigt bo som Gæst
i dit Telt, finde Tilflugt i dine Vingers Skjul! - Sela.
⁶ Ja du, o Gud, har hørt mine Løfter, opfyldt deres
Ønsker, der frygter dit Navn. ⁷ Til Kongens Dage
lægger du Dage, hans År skal være fra Slægt
til Slægt. ⁸ Han skal trone evigt for Guds Åsyn;
send Nåde og Sandhed til at bevare ham! ⁹ Da
vil jeg evigt love dit Navn og således Dag efter
Dag indfri mine Løfter.

62

¹ Til Sangmesteren. Til Jedutun. En Salme af
David. ² Min Sjæl er Stille for Gud alene, min
Frelse kommer fra ham; ³ ja, han er min Klippe,
min Frelse, mit Værn, jeg skal ikke rokkes meget.
⁴ Hvor længe stormer I løs på en Mand, - alle
slår I ham ned - som på en hældende Væg, en
faldende Mur? ⁵ Ja, de oplægger Råd om at
styrte ham fra hans Højhed. De elsker Løgn,
velsigner med Munden, men forbander i deres
Indre. - Sela. ⁶ Vær stille hos Gud alene, min
Sjæl, thi fra ham kommer mit Håb; ⁷ ja, han er
min Klippe, min Frelse, mit Værn, jeg skal ikke

rokkes. ⁸ Hos Gud er min Hjælp og min Ære, min stærke Klippe, min Tilflugt har jeg i Gud; ⁹ stol på ham, al Folkets Forsamling, udøs for ham eders Hjerter, Gud er vor Tilflugt. - Sela. ¹⁰ Kun Tomhed er Mennesker, Mænd en Løgn, på Vægtskålen vipper de op, de er Tomhed til Hobe. ¹¹ Forlad eder ikke på vold, lad jer ikke blænde af Ran; om Rigdommen vokser, agt ikke derpå! ¹² Én Gang taledede Gud, to Gange hørte jeg det: at Magten er Guds, ¹³ Og Miskundhed er hos dig, o Herre. Thi enhver gengælder du efter hans Gerning.

63

¹ En Salme af David, da han var i Judas Ørken.
² Gud, du er min Gud, dig søger jeg, efter dig tørster min Sjæl, efter dig længes mit Kød i et tørt, vansmægtende, vandløst Land ³ (således var det, jeg så dig i Helligdommen) for at skue din Vælde og Ære; ⁴ thi din Nåde er bedre end Liv, mine Læber skal synge din Pris. ⁵ Da vil jeg love dig hele mit Liv, opløfte Hænderne i dit Navn, ⁶ Som med fede Retter mættes min Sjæl, med jublende Læber priser min Mund dig, ⁷ når jeg kommer dig i Hu på mit Leje, i Nattevagterne tænker på dig; ⁸ thi du er blevet min Hjælp, og jeg jubler i dine Vingers Skygge. ⁹ Dig klynger min Sjæl sig til, din højre holder mig fast. ¹⁰ Forgæves står de mig efter livet, i Jordens Dyb skal de synke, ¹¹ gives i Sværdets Vold og vorde Sjakalers Bytte. ¹² Men Kongen glædes i Gud; enhver, der sværger ved ham, skal juble, thi Løgnernes Mund skal lukkes.

64

¹ Til Sangmesteren. En Salme af David. ² Hør, o Gud, min røst, når jeg klager, skærm mit Liv mod den rædsomme Fjende; ³ skjul mig for Ugerningsmændenes Råd, for Udådsmændenes travle Hob, ⁴ der hvæsser Tungen som Sværd, lægger giftige Ord på Buen ⁵ for i Løn at ramme den skyldfri, ramme ham brat og uset. ⁶ Ihærdigt lægger de onde Råd, skryder af, at de lægger Snarer, siger: "Hvem skulde se os?" ⁷ De udtænker onde Gerninger, fuldfører en gennemtænkt Tanke - og Menneskets Indre og Hjerte er dybt. ⁸ Da rammer Gud dem med en Pil, af Slaget rammes de brat; ⁹ han styrter dem for deres Tunges Skyld. Enhver, som ser dem, ryster på Hovedet; ¹⁰ alle Mennesker frygter, forkynder, hvad Gud har gjort, og fatter hans Hænders Gerning; ¹¹ de retfærdige glædes i HERREN og lider på ham, de oprigtige af Hjertet jubler til Hobe!

65

¹ Til Sangmesteren. En Salme af David. En Sang. ² Lovsang tilkommer dig på Zion, o Gud, dig indfrier man Løfter, du, som hører Bønner; ³ alt Kød kommer til dig, når Brøden tynger. ⁴ Vore Overtrædelser blev os for svare, du tilgiver dem. ⁵ Salig den, du udvælger, lader bo i dine Forgårde! Vi mættes af dit Huses Rigdom, dit Tempels Hellighed. ⁶ Du svarer os underfuldt i Retfærd, vor Frelses Gud, du Tilflugt for den vide Jord, for fjerne Strande, ⁷ du, som

grundfæster Bjerge med Vælde, omgjordet med Kraft, ⁸ du, som dæmper Havenes Brusen, deres Bølgers Brusen og Folkefærds Larm, ⁹ så Folk ved Verdens Ende gruer for dine Tegn; hvor Morgen og Aften oprinder*, bringer du Jubel. { [*dvs. på hele Jordens Kreds fra øst til vest.] }
¹⁰ Du så til Landet, vanded det, gjorde det såre rigt, Guds Bæk er fuld af Vand, du bereder dets Korn, ¹¹ du vander dets Furer, jævner knoldene, bløder det med Regn, velsigner dets Sæd. ¹² Med din Herlighed kroner du Året, dine Vognspor flyder af Fedme; ¹³ de øde Græsgange flyder, med Jubel omgjøres Højene; ¹⁴ Engene klædes med Får, Dalene hylles i Korn, i Jubel bryder de ud og synger!

66

¹ Til Sangmesteren. En Sang. En Salme. Bryd ud i Jubel for Gud, al Jorden, ² lovsyng hans Navns Ære, syng ham en herlig Lovsang, ³ sig til Gud: "Hvor forfærdelige er dine Gerninger! For din vældige Styrkes Skyld logrer Fjenderne for dig, ⁴ al Jorden tilbeder dig, de lovsynger dig, lovsynger dit Navn." - Sela. ⁵ Kom hid og se, hvad Gud har gjort, i sit Virke en Rædsel for Menneskenes Børn. ⁶ Han forvandlede Hav til Land, de vandred til Fods over Strømmen; lad os fryde os højlig i ham. ⁷ Han hersker med Vælde for evigt, på Folkene vogter hans Øjne, ej kan genstridige gøre sig store. - Sela. ⁸ I Folkeslag, lov vor Gud, lad lyde hans Lovsangs Toner, ⁹ han, som har holdt vor Sjæl i Live og

ej lod vor Fod glide ud! ¹⁰ Thi du ransaged os, o Gud, rensede os, som man renser Sølv; ¹¹ i Fængsel bragte du os, lagde Tynge på vore Lænder, ¹² lod Mennesker skride hen over vort Hoved, vi kom gennem Ild og Vand; men du førte os ud og bragte os Lindring! ¹³ Med Brændofre vil jeg gå ind i dit Hus og indfri dig mine Løfter, ¹⁴ dem, mine Læber fremførte, min Mund udtalte i Nøden. ¹⁵ Jeg bringer dig Ofre af Fedekvæg sammen med Vædderes Offerduft, jeg ofrer Okser tillige med Bukke. - Sela. ¹⁶ Kom og hør og lad mig fortælle jer alle, som frygter Gud, hvad han har gjort for min Sjæl! ¹⁷ Jeg råbte til ham med min Mund og priste ham med min Tunge. ¹⁸ Havde jeg tænkt på ondt i mit Hjerte, da havde Herren ej hørt; ¹⁹ visselig, Gud har hørt, han lytted til min bedende Røst. ²⁰ Lovet være Gud, som ikke har afvist min Bøn eller taget sin Miskundhed fra mig!

67

¹ Til Sangmesteren. Til Strengespil. En Salme. En Sang. ² Gud være os nådig og velsigne os, han lade sit Ansigt lyse over os, - Sela - ³ for at din Vej må kendes på Jorden, din Frelse blandt alle Folk. ⁴ Folkeslag skal takke dig, Gud, alle Folkeslag takke dig; ⁵ Folkefærd skal glædes og juble, thi med Retfærd dømmer du Folkeslag, leder Folkefærd på Jorden. - Sela. ⁶ Folkeslag skal takke dig, Gud, alle Folkeslag takke dig! ⁷ Landet har givet sin Grøde, Gud, vor Gud, velsigne os,

8 Gud velsigne os, så den vide Jord må frygte ham!

68

1 Til Sangmesteren. Af David. En Salme. En Sang. 2 Når Gud står op, da splittes hans fjender, hans Avindsmænd flyr for hans Åsyn, 3 som Røg henvejres, så henvejres de; som Voks, der smelter for Ild, går gudløse til Grunde for Guds Åsyn. 4 Men retfærdige frydes og jubler med Glæde og Fryd for Guds Åsyn. 5 Syng for Gud, lovsyng hans Navn, hyld ham, der farer frem gennem Ørknerne! HERREN er hans Navn, jubler for hans Åsyn, 6 faderløses Fader, Enkers Værge, Gud i hans hellige Bolig, 7 Gud, som bringer ensomme hjem, fører Fanger ud til Lykke; men genstridige bor i tørre Egne. 8 Da du drog ud, o Gud, i Spidsen for dit Folk, skred frem gennem Ørkenen, - Sela - da rystede Jorden, 9 ja, Himlen dryppede for Guds Åsyn, for Guds Åsyn, Israels Guds. 10 Regn i Strømme lod du falde, o Gud, din vansmægtende Arvelod styrkede du; 11 din Skare tog Bolig der, for de arme sørged du, Gud, i din Godhed. 12 Ord lægger Herren de Kvinder i Munden, som bringer Glædesbud, en talrig Hær: 13 "Hærenes Konger flyr, de flyr, Husets Frue uddeler Bytte. 14 Vil I da blive imellem Foldene? Duens Vinger dækkes af Sølv, dens Fjedre af gulgrønt Guld. 15 Da den Almægtige splittede Kongerne der, faldt der Sne på Zalmon." 16 Et Gudsbjerg er Basans Bjerg, et Bjerg med spidse Tinder er Basans

Bjerg; ¹⁷ Hvi skæver I Bjerge med spidse Tinder til Bjerget, Gud ønsked til Bolig, hvor HERREN også vil bo for evigt? ¹⁸ Titusinder er Guds Vogne, tusinde Gange tusinde, HERREN kom fra Sinaj til Helligdommen. ¹⁹ Du steg op til det høje, du bortførte Fanger, Gaver tog du blandt Mennesker, også iblandt de genstridige, at du måtte bo der, HERRE, o Gud. ²⁰ Lovet være Herren! Fra Dag til Dag bærer han vore Byrder; Gud er vor Frelse. - Sela. ²¹ En Gud til Frelse er Gud for os, hos den Herre HERREN er Udgange fra Døden. ²² Men Fjendernes Hoveder knuser Gud, den gudløses Isse, der vandrer i sine Synder. ²³ Herren har sagt: "Jeg henter dem hjem fra Basan, henter dem hjem fra Havets Dyb, ²⁴ at din Fod må vade i Blod, dine Hundes Tunger få del i Fjenderne." ²⁵ Se på Guds Højtidstog, min Guds, min Konges Højtidstog ind i Helligdommen! ²⁶ Sangerne forrest, så de, der spiller, i Midten unge Piger med Pauker: ²⁷ "Lover Gud i Festforsamlinger, Herren, I af Israels Kilde!" ²⁸ Der er liden Benjamin forrest, Judas Fyrster i Flok, Zebulons Fyrster, Naftalis Fyrster. ²⁹ Opbyd, o Gud, din Styrke, styrk, hvad du gjorde for os, o Gud! ³⁰ For dit Tempels Skyld skal Konger bringe dig Gaver i Jerusalem. ³¹ Tru ad Dyret i Sivet, Tyreflokken, Folkeslags Herrer, så de hylder dig med deres Sølvstykker. Adsplit Folkeslag, der elsker Strid! ³² De kommer med Olie fra Ægypten, Ætioperne iler til Gud med fulde Hænder. ³³ I Jordens Riger, syng for Gud, lovsyng HERREN; ³⁴ hyld ham, der farer frem på

Himlenes Himle, de gamle! Se, han løfter sin Røst, en vældig Røst. ³⁵ Giv Gud Ære! Over Israel er hans Højhed, Hans Vælde i Skyerne, ³⁶ frygtelig er Gud i sin Helligdom, Israels Gud; han giver Folket Styrke og Kraft. Lovet være Gud!

69

¹ Til Sangmesteren. Til Liljerne*. Af David. { [*se til Sl. 45, 1.] } ² Frels mig Gud, thi Vandene når mig til Sjælen, ³ jeg er sunket i bundløst Dynd, hvor der intet Fodfæste er, kommet i Vandenes Dyb, og Strømmen går over mig; ⁴ træet har jeg skreget mig, Struben brænder, mit Øje er mat af at bide på min Gud; ⁵ flere end mit Hoveds Hår er de, der hader mig uden Grund, mange er de, som vil mig til Livs, uden Skel er mig fjendske; hvad jeg ikke har ranet, skal jeg dog erstatte! ⁶ Gud, du kender min Dårskab, min Skyld er ej skjult for dig. ⁷ Lad mig ej bringe Skam over dem, som bier på dig, o Herre, Hærskarers HERRE, lad mig ej bringe Skændsel over dem, der søger dig, Israels Gud! ⁸ Thi for din Skyld bærer jeg Spot, mit Åsyn dækkes af Skændsel; ⁹ fremmed er jeg for mine Brødre, en Udlænding for min Moders Sønner. ¹⁰ Thi Nidkærlighed for dit Hus har fortæret mig, Spotten mod dig er faldet på mig; ¹¹ jeg spæged min Sjæl med Faste, og det blev mig til Spot; ¹² i Sæk har jeg klædt mig, jeg blev dem et Mundheld. ¹³ De, der sidder i Porten, taler om mig, ved Drikkelagene synger de om mig. ¹⁴ Men jeg

beder, HERRE, til dig i Nådens Tid, o Gud, i din store Miskundhed svare du mig! ¹⁵ Frels mig med din trofaste Hjælp fra Dyndet, at jeg ikke skal synke; red mig fra dem, der hader mig, fra Vandenes Dyb, ¹⁶ lad Strømmen ikke gå over mig; lad Dybet ikke sluge mig eller Brønden lukke sig over mig. ¹⁷ Svar mig, HERRE, thi god er din Nåde, vend dig til mig efter din store Barmhertighed; ¹⁸ dit Åsyn skjule du ej for din Tjener, thi jeg er i Våde, skynd dig og svar mig; ¹⁹ kom til min Sjæl og løs den, fri mig for mine Fjenders Skyld! ²⁰ Du ved, hvorledes jeg smædes og bærer Skam og Skændsel; du har Rede på alle mine Fjender. ²¹ Spot har ulægeligt knust mit Hjerte; jeg bieder forgæves på Medynk, på Trøstere uden at finde; ²² de gav mig Malurt at spise og slukked min Tørst med Eddike. ²³ Lad Bordet foran dem blive en Snare, deres Takofre* blive en Fælde; { [*dvs. Offermåltider.] } ²⁴ lad Øjnene slukkes, så Synet svigter, lad Lænderne altid vakle! ²⁵ Din Vrede udøse du over dem, din glødende Harmen nå dem; ²⁶ deres Teltlejr blive et Øde, og ingen bo i deres Telte! ²⁷ Thi de forfølger den, du slog, og øger Smerten for dem, du såred. ²⁸ Tilregn dem hver eneste Brøde, lad dem ikke få Del i din Retfærd; ²⁹ lad dem slettes af Livets Bog, ej optegnes blandt de retfærdige! ³⁰ Men mig, som er arm og lidende, bjærge din Frelse, o Gud! ³¹ Jeg vil prise Guds Navn med Sang og ophøje ham med Tak; ³² det er mer for HERREN end Okser, end Tyre med Horn og Klove! ³³ Når de ydmyge ser det, glæder de sig; I, som søger

Gud, eders Hjerter oplives! ³⁴ Thi HERREN låner de fattige Øre, han agter ej fangne Venner ringe. ³⁵ Himmel og Jord skal prise ham, Havet og alt, hvad der rører sig der; ³⁶ thi Gud vil frelse Zion og opbygge Judas Byer; der skal de bo og tage det i Eje; ³⁷ hans Tjeneres Afkom skal arve det, de, der elsker hans Navn, skal bo deri.

70

¹ Til Sangmesteren. Af David. Le hazkir*. { [*se til Sl. 38, 1.] } ² Du værdiges, Gud, at fri mig, Herre, il mig til Hjælp! ³ Lad dem beskæmmes og rødme, som vil mig til Livs, og de, der ønsker mig ondt, lad dem vige med Skændsel; ⁴ lad dem stivne af Rædsel ved deres Skam, de, som siger: "Ha, ha!" ⁵ Lad alle, som søger dig, frydes og glædes i dig; lad dem, som elsker din Frelse, bestandig sige: "Gud er stor!" ⁶ Arm og fattig er jeg, il mig til Hjælp, o Gud! Du er min Hjælp og min Frelser; tøv ej, HERRE!

71

¹ HERRE, jeg lider på dig, lad mig aldrig i evighed skuffes. ² Frels mig og udfri mig i din Retfærdighed, du bøje dit Øre til mig; ³ red mig og vær mig en Tilflugtsklippe, en Klippeborg til min Frelse; thi du er min Klippe og Borg! ⁴ Min Gud, fri mig ud af gudløses Hånd, af Niddings og Voldsmands Kløer; ⁵ thi du er mit Håb, o Herre! Fra min Ungdom var HERREN min Tillid; ⁶ fra Moders Skød har jeg støttet mig til dig, min Forsørger var du fra Moders Liv, dig gælder altid min Lovsang. ⁷ For mange står jeg som mærket

af Gud, men du er min stærke Tilflugt; ⁸ min Mund er fuld af din Lovsang, af din Ære Dagen lang. ⁹ Forkast mig ikke i Alderdommens Tid og svigt mig ikke, nu Kraften svinder; ¹⁰ thi mine Fjender taler om mig, de, der lurar på min Sjæl, holder Råd: ¹¹ "Gud har svigtet ham! Efter ham! Grib ham, thi ingen frelser!" ¹² Gud, hold dig ikke borte fra mig, il mig til Hjælp, min Gud; ¹³ lad dem blive til Skam og Skændsel, dem, der står mig imod, lad dem hylles i Spot og Spe, dem, der vil mig ondt! ¹⁴ Men jeg, jeg vil altid håbe, blive ved at istemme din Pris; ¹⁵ min Mund skal vidne om din Retfærd, om din Frelse Dagen lang; thi jeg kender ej Ende derpå. ¹⁶ Jeg vil minde om den Herre HERRENS Vælde, lovsynge din Retfærd, kun den alene. ¹⁷ Gud, du har vejledt mig fra min Ungdom af, dine Undere har jeg forkyndt til nu. ¹⁸ indtil Alderdommens Tid og de grånende Hår svigte du mig ikke, o Gud. End skal jeg prise din Arm for alle kommende Slægter. ¹⁹ Din Vælde og din Retfærdighed når til Himlen, o Gud; du, som øvede store Ting, hvo er din Lige, Gud? ²⁰ Du, som lod os skue mangefold Trængsel og Nød, du kalder os atter til Live og drager os atter af Jordens Dyb; ²¹ du vil øge min Storhed og atter trøste mig. ²² Til Gengæld vil jeg til Harpespil prise din Trofasthed, min Gud, lege på Citer for dig, du Israels Hellige; ²³ juble skal mine Læber - ja, jeg vil lovsynge dig - og min Sjæl, som du udløste; ²⁴ også min Tunge skal Dagen igennem forkynde din Retfærd, thi Skam og Skændsel får de, som vil mig ilde.

72

¹ Af Salomo. Gud, giv Kongen din ret, Kongesønnen din retfærd, ² så han dømmer dit Folk med Retfærdighed og dine arme med Ret! ³ Da bærer Bjerge og Høje Fred for Folket i Retfærd. ⁴ De arme blandt Folket skaffer han Ret, han bringer de fattige Frelse, og han slår Voldsmændene ned. ⁵ Han skal leve, så længe Solen lyser og Månen skinner, fra Slægt til Slægt. ⁶ Han kommer som Regn på slagne Enge, som Regnskyl, der væder Jorden; ⁷ i hans dage blomstrer Retfærd, og dyb Fred råder, til Månen forgår. ⁸ Fra Hav til Hav skal han herske, fra Floden til Jordens Ender; ⁹ hans Avindsmænd bøjer knæ for ham, og hans Fjender slikker Støvet; ¹⁰ Konger fra Tarsis og fjerne Strande frembærer Gaver, Sabas og Sebas Konger kommer med Skat; ¹¹ alle Konger skal bøje sig for ham, alle Folkene være hans Tjenere. ¹² Thi han skal redde den fattige, der skriger om Hjælp, den arme, der savner en Hjælper, ¹³ ynkes over ringe og fattig og frelse fattiges Sjæle; ¹⁴ han skal fri deres Sjæle fra Uret og vold, deres Blod er dyrt i hans Øjne. ¹⁵ Måtte han leve og Guld fra Saba gives ham! De skal bede for ham bestandig, velsigne ham Dagen igennem. ¹⁶ Korn skal der være i Overflod i Landet, på Bjergenes Top; som Libanon skal dets Afgrøde bølge og Folk spire frem af Byen som Jordens Urter. ¹⁷ Velsignet være hans Navn evindeligt, hans Navn skal leve, mens Solen skinner. Ved ham skal man velsigne sig, alle Folk skal prise ham lykkelig! ¹⁸ Lovet

være Gud HERREN, Israels Gud, som ene gør Undergerninger, ¹⁹ og lovet være hans herlige Navn evindeligt; al Jorden skal fyldes af hans Herlighed. Amen, Amen! ²⁰ Her ender Davids, Isajs Søns, Bønner.

73

¹ En Salme af Asaf. Visselig, god er Gud mod Israel; mod dem, der er rene af Hjertet! ² Mine Fødder var nær ved at snuble, mine Skridt var lige ved at glide; ³ thi over Dårerne græmmed jeg mig, jeg så, at det gik de gudløse vel; ⁴ thi de kender ikke til Kvaler, deres Livskraft er frisk og sund; ⁵ de kender ikke til menneskelig Nød, de plages ikke som andre. ⁶ Derfor har de Hovmod til Halssmykke, Vold er Kappen, de svøber sig i. ⁷ Deres Brøde udgår af deres Indre, Hjertets Tanker bryder igennem. ⁸ I det dybe taler de ondt, i det høje fører de Urettens Tale, ⁹ de løfter Munden mod Himlen, Tungen farer om på Jorden. ¹⁰ (Derfor vender mit Folk sig hid og drikker Vand i fulde Drag). ¹¹ De siger: "Hvor skulde Gud vel vide det, skulde den Højeste kende dertil?" ¹² Se, det er de gudløse kår, altid i Tryghed, voksende Velstand! ¹³ Forgæves holdt jeg mit Hjerte rent og tvættet mine Hænder i Uskyld, ¹⁴ jeg plagedes Dagen igennem, blev revset på ny hver Morgen! ¹⁵ Men jeg tænkte: "Taler jeg så, se, da er jeg troløs imod dine Sønners Slægt." ¹⁶ Så grundet jeg på at forstå det, møjsommeligt var det i mine Øjne, ¹⁷ Til jeg kom ind i Guds Helligdomme*, skønned,

hvordan deres Endeligt bliver: { [*måske: Guds hellige Tanker.] } ¹⁸ Du sætter dem jo på glatte Steder, i Undergang styrter du dem. ¹⁹ Hvor brat de dog lægges øde, går under, det ender med Rædsel! ²⁰ De er som en Drøm, når man vågner, man vågner og regner sit Syn for intet. ²¹ Så længe mit Hjerte var bittert og det nagede i mine Nyrer, ²² var jeg et Dyr og fattede intet, jeg var for dig som Kvæg. ²³ Dog bliver jeg altid hos dig, du holder mig fast om min højre; ²⁴ du leder mig med dit Råd og tager mig siden bort i Herlighed. ²⁵ Hvem har jeg i Himlen?* Og har jeg blot dig, da attrår jeg intet på Jorden! { [*dvs. foruden dig.] } ²⁶ Lad kun mit Kød og mit Hjerte vansmægte, Gud er mit Hjertes Klippe, min Del for evigt. ²⁷ Thi de, der fjerner sig fra dig, går under, du udsletter hver, som er dig utro. ²⁸ Men at leve Gud nær er min Lykke, min Lid har jeg sat til den Herre HERREN, at jeg kan vidne om alle dine Gerninger.

74

¹ En Maskil af Asaf. Hvorfor har du, Gud, stødt os bort for evigt, hvi ryger din Vrede mod Hjorden, du røgter? { [*se til Sl. 32, 1.] } ² Kom din Menighed i Hu, som du forstum vandt dig, - du udløste den til din Ejendoms Stamme - Zions Bjerg, hvor du har din Bolig. ³ Løft dine Fjed til de evige Tomter: Fjenden lagde alt i Helligdommen øde. ⁴ Dine Fjender brøled i dit Samlingshus*, satte deres Tegn som Tegn deri. { [*dvs. Templet; samme Ord bruges i 2 Mos. 27,

21 o. a. St. om Åbenbaringsteltet og i Sl. 74, 8 i flertal om Synagogerne.] } ⁵ Det så ud, som når man løfter Økser i Skovens Tykning. ⁶ Og alt det udkårne Træværk der! De hugged det sønder med Økse og Hammer. ⁷ På din Helligdom satte de Ild, de skændede og nedrev dit Navns Bolig. ⁸ De tænkte: "Til Hobe udrydder vi dem!" De brændte alle Guds Samlingshuse i Landet. ⁹ Vore Tegn, dem ser vi ikke, Profeter findes ej mer; hvor længe, ved ingen af os. ¹⁰ Hvor længe, o Gud, skal vor Modstander smæde, Fjenden blive ved at håne dit Navn? ¹¹ Hvorfor holder du din Hånd tilbage og skjuler din højre i Kappens Fold? ¹² Vor Konge fra fordums Tid er dog Gud, som udførte Frelsens Værk i Landet. ¹³ Du kløvede Havet med Vælde, knuste på Vandet Dragernes Hoved; ¹⁴ du søndrede Hovederne på Livjatan og gav dem som Æde til Ørkenens Dyr; ¹⁵ Kilde og Bæk lod du vælde frem, du udtørred stedseflydende Strømme; ¹⁶ din er Dagen, og din er Natten, du grundlagde Lys og Sol, ¹⁷ du fastsatte alle Grænser på Jord, du frembragte Sommer og Vinter. ¹⁸ Kom i Hu, o HERRE, at Fjenden har hånet, et Folk af Dårer har spottet dit Navn! ¹⁹ Giv ikke Vilddyret din Turteldues Sjæl, glem ikke for evigt dine armes Liv; ²⁰ se hen til Pagten, thi fyldte er Landets mørke Steder med Voldsfærds Boliger. ²¹ Lad ej den fortrykte gå bort med Skam, lad de arme og fattige prise dit Navn! ²² Gud, gør dig rede, før din Sag, kom i Hu, hvor du stadig smædes af Dårer, ²³ lad ej dine Avindsmænds Røst uænsset! Ustandseligt

lyder dine Fjenders Larm!

75

¹ Til Sangmesteren. Al-tasjhet*. En Salme af Asaf. En Sang. { [*se til Sl. 57, 1.] } ² Vi takker dig, Gud, vi takker dig; de, der påkalder dit Navn, fortæller dine Undere. ³ "Selv om jeg udsætter Sagen, dømmes jeg dog med Retfærd; ⁴ vakler end Jorden og alle, som bor derpå, har jeg dog grundfæstet dens Støtter." - Sela. ⁵ Til Dårerne siger jeg: "Vær ej Dårer!" og til de gudløse: "Løft ej Hornet, ⁶ løft ikke eders Horn mod Himlen, tal ikke med knejsende Nakke!" ⁷ Thi hverken fra Øst eller Vest kommer Hjælp, ej heller fra Ørk eller Bjerge. ⁸ Nej, den, som dømmes, er Gud, han nedbøjer en, ophøjer en anden. ⁹ Thi i HERRENS Hånd er et Bæger med skummende, krydret Vin, han skænker i for én efter én, selv Bærmen drikker de ud; alle Jordens gudløse drikker. ¹⁰ Men jeg skal juble evindeligt, lovsynge Jakobs Gud; ¹¹ alle de gudløses Horn stødes af, de retfærdiges Horn skal knejse!

76

¹ Til Sangmesteren. Med Strengespil. En Salme af Asaf. En Sang. ² Gud er kendt i Juda, hans navn er stort i Israel, ³ i Salem* er hans Hytte, hans Bolig er på Zion. { [*dvs. Jerusalem. Sl. 68, 17.] } ⁴ Der brød han Buens Lyn*, Skjold og Sværd og Krigsværn. - Sela. { [*dvs. Pilene. Sl. 46, 10.] } ⁵ Frygtelig var du, herlig på de evige Bjerge. ⁶ De tapre gjordes til Bytte, i Dvale sank

de, og kraften svigtede alle de stærke Kæmper. ⁷ Jakobs Gud, da du trued, faldt Vogn og Hest i den dybe Søvn. ⁸ Frygtelig er du! Hvo holder Stand mod dig i din Vredes Vælde? ⁹ Fra Himlen fældte du Dom, Jordan grued og tav, ¹⁰ da Gud stod op til Dom for at frelse hver ydmyg på Jord. - Sela. ¹¹ Thi Folkestammer skal takke dig, de sidste af Stammerne fejre dig. ¹² Aflæg Løfter og indfri dem for HERREN eders Gud, alle omkring ham skal bringe den Frygtindgydende Gaver. ¹³ Han kuer Fyrsternes Mod, indgyder Jordens Konger Frygt.

77

¹ Til Sangmesteren. Til Jedutun. Af Asaf. En Salme. ² Jeg råber højt til Gud, og han hører mig; ³ jeg søger Herren på Nødens Dag, min Hånd er om Natten utrættet udrakt, min Sjæl vil ikke lade sig trøste; ⁴ jeg ihukommer Gud og stønner, jeg sukker, min Ånd vansmægter. - Sela. ⁵ Du holder mine Øjne vågne, jeg er urolig og målløs. ⁶ Jeg tænker på fordums dage, ihukommer længst henrundne År; ⁷ jeg gransker om Natten i Hjertet, grunder og ransager min Ånd. ⁸ Vil Herren bortstøde for evigt og aldrig mer vise Nåde, ⁹ er hans Miskundhed ude for stedse, hans Trofasthed omme for evigt og altid, ¹⁰ har Gud da glemt at ynkes, lukket sit Hjerte i Vrede? - Sela. ¹¹ Jeg sagde: Det er min Smerte, at den Højstes højre er ikke som før. ¹² Jeg kommer HERRENS Gerninger i Hu, ja kommer dine fordums Undere i Hu. ¹³ Jeg tænker på al din Gerning og grunder

over dine Værker. ¹⁴ Gud, din Vej var i Hellighed, hvo er en Gud så stor som Gud! ¹⁵ Du er en Gud, som gør Undere, du gjorde din Vælde kendt blandt Folkene, ¹⁶ udøste dit Folk med din Arm, Jakobs og Josefs Sønner. - Sela. ¹⁷ Vandene så dig, Gud, Vandene så dig og vred sig i Angst, ja Dybet tog til at skælve; ¹⁸ Skyerne udøste Vand, Skyhimlens Stemme gjalded, dine Pile for hid og did; ¹⁹ din bragende Torden rulled, Lynene oplyste Jorderig, Jorden bæved og skjalv; ²⁰ din Vej gik midt gennem Havet, din Sti gennem store Vande, dine Fodspor kendtes ikke. ²¹ Du førte dit Folk som en Hjord ved Moses' og Arons Hånd.

78

¹ En Maskil* af Asaf. Lyt, mit folk, til min lære, bøj eders Øre til ord fra min Mund; { [*se til Sl. 32, 1.] } ² jeg vil åbne min Mund med Billedtale, fremsætte Gåder fra fordums Tid, ³ hvad vi har hørt og ved, hvad vore Fædre har sagt os; ⁴ vi dølger det ikke for deres Børn, men melder en kommende Slægt om HERRENS Ære og Vælde og Underne, som han har gjort. ⁵ Han satte et Vidnesbyrd i Jakob, i Israel gav han en Lov, idet han bød vore Fædre at lade deres Børn det vide, ⁶ at en senere Slægt kunde vide det, og Børn, som fødtes siden, stå frem og fortælle deres Børn derom, ⁷ så de slår deres Lid til Gud og ikke glemmer Guds Gerninger, men overholder hans Bud, ⁸ ej slægter Fædrene på, en vanartet, stridig Slægt, hvis Hjerte ikke var fast, hvis Ånd var utro mod Gud ⁹ - Efraims

Børn var rustede Bueskytter, men svigted på Stridens Dag* - { [*Verset bryder Sammenhengen og synes at være et Indskud andetstedsfra.] }
¹⁰ Gudspagten holdt de ikke, de nægtede at følge hans Lov; ¹¹ hans Gerninger gik dem ad Glemme, de Undere, han lod dem skue. ¹² Han gjorde Undere for deres Fædre i Ægypten på Zoans Mark; ¹³ han kløved Havet og førte dem over, lod Vandet stå som en Vold; ¹⁴ han ledede dem ved Skyen om Dagen, Natten igennem ved Ildens Skær; ¹⁵ han kløvede Klipper i Ørkenen, lod dem rigeligt drikke som af Strømme, ¹⁶ han lod Bække rinde af Klippen og Vand strømme ned som Floder. ¹⁷ Men de blev ved at synde imod ham og vække den Højestes Vrede i Ørkenen; ¹⁸ de fristede Gud i Hjertet og krævede Mad til at stille Sulten, ¹⁹ de talte mod Gud og sagde: "Kan Gud dække Bord i en Ørken? ²⁰ Se, Klippen slog han, så Vand flød frem, og Bække vælded ud; mon han også kan give Brød og skaffe kød til sit Folk?" ²¹ Det hørte HERREN, blev vred, der tændtes en Ild mod Jakob, ja Vrede kom op mod Israel, ²² fordi de ikke troede Gud eller stolede på hans Frelse. ²³ Da bød han Skyerne oventil, lod Himlens Døre åbne ²⁴ og Manna regne på dem til Føde, han gav dem Himmelkorn; ²⁵ Mennesker spiste Englebrød, han sendte dem Mad at mætte sig med. ²⁶ Han rejste Østenvinden på Himlen, førte Søndenvinden frem ved sin Kraft; ²⁷ Kød lod han regne på dem som Støv og vingede Fugle som Havets Sand, ²⁸ lod dem falde midt i sin Lejr, rundt omkring sine Boliger; ²⁹ Og de spiste sig

overmætte, hvad de ønskede, lod han dem få.
³⁰ Men før deres Attrå var stillet, mens Maden var i deres Mund, ³¹ rejste Guds Vrede sig mod dem; han vog deres kraftige Mænd, fældede Israels Ynglinge. ³² Og dog blev de ved at synde og troede ej på hans Undere. ³³ Da lod han deres Dage svinde i Tomhed og endte brat deres År. ³⁴ Når han vog dem, søgte de ham, vendte om og spurgte om Gud, ³⁵ kom i Hu, at Gud var deres Klippe, Gud den Allershøjeste deres Genløser. ³⁶ De hyklede for ham med Munden, løj for ham med deres Tunge; ³⁷ deres Hjerter holdt ikke fast ved ham, hans Pagt var de ikke tro. ³⁸ Og dog er han barmhjertig, han tilgiver Misgerning, lægger ej øde, hans Vrede lagde sig Gang på Gang, han lod ikke sin Harme fuldt bryde frem; ³⁹ han kom i Hu, de var Kød, et Pust, der svinder og ej vender tilbage. ⁴⁰ Hvor tit stod de ham ikke imod i Ørkenen og voldte ham Sorg i det øde Land! ⁴¹ De fristede atter Gud, de krænkede Israels Hellige; ⁴² hans Hånd kom de ikke i Hu, den Dag han friede dem fra Fjenden, ⁴³ da han gjorde sine Tegn i Ægypten, sine Undere på Zoans Mark, ⁴⁴ forvandlede deres Floder til Blod, så de ej kunde drikke af Strømmene, ⁴⁵ sendte Myg imod dem, som åd dem, og Frøer, som lagde dem øde, ⁴⁶ gav Æderen, hvad de avlede, Græshoppen al deres Høst, ⁴⁷ slog deres Vinstokke ned med Hagl, deres Morbærtræer med Frost, ⁴⁸ prisgav Kvæget for Hagl og deres Hjorde for Lyn. ⁴⁹ Han sendte sin Vredesglød mod dem, Harme, Vrede og Trængsel, en Sendefærd

af Ulykkesengle; ⁵⁰ frit Løb gav han sin Vrede, skåned dem ikke for Døden, gav deres Liv til Pris for Pest; ⁵¹ alt førstefødt i Ægypten slog han, Mandskraftens Førstegrøde i Kamitternes Telte, ⁵² lod sit Folk bryde op som en Hjord, leded dem som Kvæg i Ørkenen, ⁵³ leded dem trygt, uden Frygt, mens Havet lukked sig over deres Fjender; ⁵⁴ han bragte dem til sit hellige Land, de Bjerger, hans højre vandt, ⁵⁵ drev Folkeslag bort foran dem, udskiftede ved Lod deres Land og lod Israels Stammer bo i deres Telte. ⁵⁶ Dog fristed og trodsede de Gud den Allerhøjeste og overholdt ikke hans Vidnesbyrd; ⁵⁷ de faldt fra, var troløse som deres Fædre, svigtede som en slappet Bue, ⁵⁸ de krænked ham med deres Offerhøje, ægged ham med deres Gudebilleder. ⁵⁹ Det hørte Gud og blev vred, følte højlig Lede ved Israel; ⁶⁰ han opgav sin Bolig i Silo, det Telt, hvor han boede blandt Mennesker; ⁶¹ han gav sin Stolthed i Fangenskab, sin Herlighed i Fjendehånd, ⁶² prisgav sit Folk for Sværdet, blev vred på sin Arvelod; ⁶³ Ild fortæred dets unge Mænd, dets Jomfruer fik ej Bryllupssange, ⁶⁴ dets Præster faldt for Sværdet, dets Enker holdt ikke Klagefest. ⁶⁵ Da vågned Herren som en, der har sovet, som en Helt, der er døvet af Vin; ⁶⁶ han slog sine Fjender på Ryggen, gjorde dem evigt til Skamme. ⁶⁷ Men han fik Lede ved Josefs Telt, Efraims Stamme udvalgte han ikke; ⁶⁸ han udvalgte Judas Stamme, Zions Bjerg, som han elsker; ⁶⁹ han bygged sit Tempel himmelhøjt, grundfæsted det evigt som Jorden.

⁷⁰ Han udvalgte David, sin Tjener, og tog ham fra Fårenes Folde, ⁷¹ hentede ham fra de diende Dyr til at vogte Jakob, hans Folk, Israel, hans Arvelod; ⁷² han vogtede dem med oprigtigt Hjerte, ledede dem med kyndig Hånd.

79

¹ En Salme af Asaf. Hedninger er trængt ind i din arvelod, Gud, de har besmittet dit hellige Tempel og gjort Jerusalem til en Stenhob; ² de har givet Himlens Fugle dine Tjeneres Lig til Æde, Jordens vilde Dyr dine frommes Kød; ³ deres Blod har de udøst som Vand omkring Jerusalem, ingen jorder dem; ⁴ vore Naboer er vi til Hån, vore Grander til Spot og Spe. ⁵ Hvor længe vredes du, HERRE - for evigt? hvor længe skal din Nidkærhed lue som Ild? ⁶ Udøs din Vrede på Folk, der ikke kender dig, på Riger, som ikke påkalder dit Navn; ⁷ thi de har opædt Jakob og lagt hans Bolig øde. ⁸ Tilregn os ikke Fædreneres Brøde, lad din Barmhjertighed komme os snarlig i Møde, thi vi er såre ringe, ⁹ Hjælp os, vor Frelses Gud, for dit Navns Æres Skyld, fri os, forlad vore Synder for dit Navns Skyld! ¹⁰ Hvorfor skal Hedninger sige: "Hvor er deres Gud?" Lad dine Tjeneres udgydte Blod blive hævnnet på Hedningerne for vore Øjne! ¹¹ Lad de fangnes Suk nå hen for dit Åsyn, udløs Dødens Børn efter din Arms Vælde, ¹² lad syvfold Gengæld ramme vore Naboer for Hånen, de viser dig, Herre! ¹³ Men vi, dit Folk og

den Hjord, du røgter, vi vil evindeligt takke dig, forkynde din Pris fra Slægt til Slægt!

80

¹ Til Sangmesteren. El-sjosjannim-edut*. Af Asaf. En Salme. { [*se til Sl. 60, 1.] } ² Lyt til, du Israels Hyrde, der ledede Josef som en Hjord, træd frem i Glans, du, som troner på Keruber, ³ for Efraims, Benjamins og Manasses Øjne; opbyd atter din Vælde og kom til vor Frelse! ⁴ Hærskarers Gud, bring os atter på Fode, lad dit Ansigt lyse, at vi må frelses! ⁵ HERRE, Hærskarers Gud, hvor længe vredes du trods din Tjeners Bøn? ⁶ Du har givet os Tårebrød at spise, Tårer at drikke i bredfuldt Mål. ⁷ Du har gjort os til Stridsemne for vore Naboer, vore Fjender håner os. ⁸ Hærskarers Gud, bring os atter på Fode, lad dit Ansigt lyse, at vi må frelses! ⁹ Du rykked en Vinstok op i Ægypten, drev Folkeslag bort og plantede den*; { [*i deres Land.] } ¹⁰ du rydded og skaffed den Plads, den slog Rod og fyldte Landet; ¹¹ Bjergene skjultes af dens Skygge, Guds Cedre af dens Ranker; ¹² den bredte sine Skud til Havet og sine kviste til Floden. ¹³ Hvorfor har du nedbrudt dens Hegn, så alle vejfarende plukker deraf? ¹⁴ Skovens Vildsvin gnaver deri, Dyrene på Marken æder den op! ¹⁵ Hærskarers Gud, vend tilbage, sku ned fra Himlen og se! Drag Omsorg for denne Vinstok, ¹⁶ for Skuddet, din højre planted! ¹⁷ Lad dem, der sved den og hugged den sønder, gå til for dit Åsyns Trussel! ¹⁸ Lad din Hånd være

over din højres Mand, det Menneskebarn, du opfostred dig! ¹⁹ Da viger vi ikke fra dig, hold os i Live, så påkalder vi dit Navn! ²⁰ HERRE, Hærskarers Gud, bring os atter på Fode, lad dit Ansigt lyse, at vi må frelses!

81

¹ Til Sangmesteren. Al-haggittit*. Af Asaf. { [*se til Sl. 8, 1.] } ² Jubler for Gud, vor Styrke, råb af fryd for Jakobs Gud, ³ istem Lovsang, lad Pauken lyde, den liflige Citer og Harpen; ⁴ stød i Hornet på Nymånedagen, ved Fuldmåneskin på vor Højtidsdag! ⁵ Thi det er Lov i Israel, et Bud fra Jakobs Gud; ⁶ han gjorde det til en Vedtægt i Josef, da han drog ud fra Ægypten, hvor han hørte et Sprog, han ikke kendte. ⁷ "Jeg fried hans Skulder for Byrden, hans Hænder slap fri for Kurven. ⁸ I Nøden råbte du, og jeg frelste dig, jeg svarede dig i Tordenens Skjul, jeg prøvede dig ved Meribas Vande. - Sela. ⁹ Hør, mit Folk, jeg vil vidne for dig, Israel, ak, om du hørte mig! ¹⁰ En fremmed Gud må ej findes hos dig, tilbed ikke andres Gud! ¹¹ Jeg, HERREN, jeg er din Gud, som førte dig op fra Ægypten; luk din Mund vidt op, og jeg vil fylde den! ¹² Men mit Folk vilde ikke høre min Røst, Israel lød mig ikke. ¹³ Da lod jeg dem fare i deres Stivsind, de vandrede efter deres egne Råd. ¹⁴ Ak, vilde mit Folk dog høre mig, Israel gå mine Veje! ¹⁵ Da kued jeg snart deres Fjender, vendte min Hånd mod deres Uvenner! ¹⁶ Deres Avindsmænd skulde falde og gå til Grunde for evigt; ¹⁷ jeg nærrede dig med

Hvedens Fedme, mættede dig med Honning fra Klippen!"

82

¹ En Salme af Asaf. Gud står frem i Guders Forsamling, midt iblandt Guder holder han Dom: ² "Hvor længe vil I dømmе uredeligt og holde med de gudløse? - Sela. ³ Skaf de ringe og faderløse Ret, kend de arme og nødstedte fri; ⁴ red de ringe og fattige, fri dem ud af de gudløses Hånd! ⁵ Dog, de kender intet, sanser intet, i Mørke vandrer de om, alle Jordens Grundvolde vakler. ⁶ Jeg har sagt, at I er Guder, I er alle den Højestes Sønner; ⁷ dog skal I dø som Mennesker, styrte som en af Fyrsterne!" ⁸ Rejs dig, o Gud, døm Jorden, thi alle Folkene får du til Arv!

83

¹ En Sang. En Salme af Asaf. ² Und dig, o Gud, ikke Ro, vær ej tavs, vær ej stille, o Gud! ³ Thi se, dine Fjender larmer, dine Avindsmænd løfter Hovedet, ⁴ oplægger lumske Råd mod dit Folk, holder Råd imod dem, du værner: ⁵ "Kom, lad os slette dem ud af Folkenes Tal, ej mer skal man ihukomme Israels Navn!" ⁶ Ja, de rådslår i Fællig og slutter Pagt imod dig, ⁷ Edoms Telte og Ismaelitterne, Moab sammen med Hagritterne, ⁸ Gebal, Ammon, Amalek, Filisterland med Tyrus' Borgere; ⁹ også Assur har sluttet sig til dem, Lots Sønner blev de en Arm. - Sela. ¹⁰ Gør med dem som med Midjan, som med Sisera og Jabin ved Kisjons Bæk, ¹¹ der gik til Grunde ved En-Dor og

blev til Gødning på Marken! ¹² Deres Høvdinger gå det som Oreb og Ze'eb, alle deres Fyrster som Zeba og Zalmunna, ¹³ fordi de siger: "Guds Vange tager vi til os som Eje." ¹⁴ Min Gud, lad dem blive som hvirvlende Løv, som Strå, der flyver for Vinden. ¹⁵ Ligesom Ild fortærer Krat og Luen afsvider Bjerge, ¹⁶ så forfølge du dem med din Storm, forfærde du dem med din Hvirvelvind; ¹⁷ fyld deres Åsyn med Skam, så de søger dit Navn, o HERRE; ¹⁸ lad dem blues, forfærdes for stedse, beskæmmes og gå til Grunde ¹⁹ Og kende, at du, hvis Navn er HERREN, er ene den Højeste over al Jorden!

84

¹ Til Sangmesteren. Al-haggittit*. Af Koras Sønner. En Salme. { [*se til Sl. 8, 1.] } ² Hvor elskelige er dine boliger, Hærskarers Herre! ³ Af Længsel efter HERRENS Forgårde vansmægted min Sjæl, nu jubler mit Hjerte og Kød for den levende Gud! ⁴ Ja, Spurven fandt sig et Hjem og Svalen en Rede, hvor den har sine Unger - dine Altre, Hærskarers HERRE, min Konge og Gud! ⁵ Salige de, der bor i dit Hus, end skal de love dig. - Sela. ⁶ Salig den, hvis Styrke er i dig, når hans Hu står til Højtidsrejser! ⁷ Når de går gennem Bakadalen*, gør de den til Kildevang, og Tidligregnen hyller den i Velsignelser. { [*dvs. en vandløs Dal; de gl. Overs. gengiver Ordet ved: Tåredalen. Es. 58, 11.] } ⁸ Fra Kraft til Kraft går de frem, de stedes for Gud på Zion. ⁹ Hør min Bøn, o HERRE, Hærskarers Gud, Lyt

til, du Jakobs Gud! - Sela. ¹⁰ Gud, vort Skjold, se til og vend dit Blik til din Salvedes Åsyn! ¹¹ Thi bedre én Dag i din Forgård end tusinde ellers, hellere ligge ved min Guds Hus' Tærskel end dvæle i Gudløsheds Telte. ¹² Thi Gud HERREN er Sol og Skjold, HERREN giver Nåde og Ære; dem, der vandrer i Uskyld, nægter han intet godt. ¹³ Hærskarers HERRE, salig er den, der stoler på dig!

85

¹ Til Sangmesteren. Af Koras Sønner. En Salme. ² Du var nådig, HERRE, imod dit land, du vendte Jakobs Skæbne, ³ tog Skylden bort fra dit Folk og skjulte al deres Synd. - Sela. ⁴ Du lod al din Vrede fare, tvang din glødende Harme. ⁵ Vend tilbage, vor Frelses Gud, hør op med din Uvilje mod os! ⁶ Vil du vredes på os for evigt, holde fast ved din Harme fra Slægt til Slægt? ⁷ Vil du ikke skænke os Liv På ny, så dit Folk kan glæde sig i dig! ⁸ Lad os skue din Miskundhed, HERRE, din Frelse give du os! ⁹ Jeg vil høre, hvad Gud HERREN taler! Visselig taler han Fred til sit Folk og til sine fromme og til dem, der vender deres Hjerter til ham; ¹⁰ ja, nær er hans Frelse for dem, som frygter ham, snart skal Herlighed bo i vort Land; ¹¹ Miskundhed og Sandhed mødes, Retfærd og Fred skal kysse hinanden; ¹² af Jorden spirer Sandhed frem, fra Himlen skuer Retfærd ned. ¹³ Derhos giver HERREN Lykke, sin Afgrøde giver vort Land; ¹⁴ Retfærd vandrer foran ham og følger også hans Fjed.

86

¹ En Bøn af David. Bøj dit Øre, HERRE, og svar mig, thi jeg er arm og fattig! ² Vogt min Sjæl, thi jeg ærer dig; frels din Tjener, som stoler på dig! ³ Vær mig nådig, Herre, du er min Gud; thi jeg råber til dig Dagen igennem. ⁴ Glæd din Tjeners Sjæl, thi til dig, o Herre, løfter jeg min Sjæl; ⁵ thi du, o Herre, er god og rund til at forlade, rig på Nåde mod alle, der påkalder dig. ⁶ Lyt til min Bøn, o HERRE, lån Øre til min tryglende Røst! ⁷ På Nødens Dag påkalder jeg dig, thi du svarer mig. ⁸ Der er ingen som du blandt Guderne, Herre, og uden Lige er dine Gerninger. ⁹ Alle Folk, som du har skabt, skal komme, Herre, og tilbede dig, og de skal ære dit Navn. ¹⁰ Thi du er stor og gør vidunderlige Ting, du alene er Gud. ¹¹ Lær mig, HERRE, din Vej, at jeg kan vandre i din Sandhed; vend mit Hjerte til dette ene: at frygte dit Navn. ¹² Jeg vil takke dig, Herre min Gud, af hele mit Hjerte, evindeligt ære dit Navn; ¹³ thi stor er din Miskundhed mod mig, min Sjæl har du frelst fra Dødsrigets Dyb. ¹⁴ Frække har rejst sig imod mig, Gud, Voldsmænd i Flok vil tage mit Liv, og dig har de ikke for Øje. ¹⁵ Men, Herre, du er en barmhjertig og nådig Gud, langmodig og rig på Nåde og Sandhed. ¹⁶ Vend dig til mig og vær mig nådig, giv din Tjener din Styrke, frels din Tjenerindes Søn! ¹⁷ Und mig et Tegn på din Godhed, at mine Fjender med Skamme må se, at du, o HERRE, hjælper og trøster mig!

87

¹ Af Koras Sønner. En Salme. En Sang. Sin Stad, grundfæstet på hellige Bjerge, har Herren kær, ² Zions Porte fremfor alle Jakobs Boliger. ³ Der siges herlige Ting om dig, du Guds Stad. - Sela. ⁴ Jeg nævner Rahab* og Babel blandt dem, der kender HERREN, Filisterland, Tyrus og Kusj: en fødtes her, en anden der. { [*Ægypten.] } ⁵ Men Zion kalder man Moder, der fødtes enhver, den Højeste holder det selv ved Magt. ⁶ HERREN tæller efter i Folkeslagenes Liste, en fødtes her, en anden der. - Sela. ⁷ Syngende og dansende siger de: "Alle mine Kilder er i dig!"

88

¹ En Sang. En Salme af Koras Sønner. Til Sangmesteren. Al-mahalat-leannot*. En Maskil** af Ezraiten Heman. { [*Musikudtryk af ukendt Betydning.] / [**se til Sl. 32, 1.] } ² HERRE min Gud, jeg råber om dagen, om Natten når mit Skrig til dig; ³ lad min Bøn komme frem for dit Åsyn, til mit Klageråb låne du Øre! ⁴ Thi min Sjæl er mæt af Lidelser, mit Liv er Dødsriget nær, ⁵ jeg regnes blandt dem, der sank i Graven, er blevet som den, det er ude med, ⁶ kastet hen imellem de døde, blandt faldne, der hviler i Graven, hvem du ej mindes mere, thi fra din Hånd er de revet. ⁷ Du har lagt mig i den underste Grube, på det mørke, det dybe Sted; ⁸ tungt hviler din Vrede på mig, alle dine Brændinger lod du gå over mig. - Sela. ⁹ Du har fjernet mine Frænder fra mig, gjort mig

vederstyggelig for dem; jeg er fængslet, kan ikke gå ud, ¹⁰ mit Øje er sløvt af Våde. Hver Dag, HERRE, råber jeg til dig og rækker mine Hænder imod dig. ¹¹ Gør du Undere for de døde, står Skyggerne op og takker dig? - Sela. ¹² Tales der om din Nåde i Graven, i Afgrunden om din Trofasthed? ¹³ Er dit Under kendt i Mørket, din Retfærd i Glemselens Land? ¹⁴ Men jeg, o HERRE, jeg råber til dig, om Morgenen kommer min Bøn dig i Møde. ¹⁵ Hvorfor forstøder du, HERRE, min Sjæl og skjuler dit Åsyn for mig? ¹⁶ Elendig er jeg og Døden nær, dine Rædsler har omgivet mig fra min Ungdom; ¹⁷ din Vredes Luer går over mig, dine Rædsler har lagt mig øde, ¹⁸ som Vand er de om mig Dagen lang, til Hobe slutter de Kreds om mig; ¹⁹ Ven og Frænde fjerned du fra mig, holdt mine Kendinge borte.

89

¹ En Maskil af Ezraiten Etan. { [*se til Sl. 32, 1.] } ² Om HERRENS Nåde vil jeg evigt synge, fra Slægt til Slægt med min Mund forkynde din Trofasthed. ³ Thi du har sagt: "En evig Bygning er Nåden!" I Himlen har du grundfæstet din Trofasthed. ⁴ Jeg slutted en Pagt med min udvalgte, tilsvor David, min Tjener: ⁵ "Jeg lader din Sæd bestå for evigt, jeg bygger din Trone fra Slægt til Slægt!" - Sela. ⁶ Og Himlen priser dit Under, HERRE, din Trofasthed i de Helliges Forsamling. ⁷ Thi hvem i Sky er HERRENS Lige, hvo er som HERREN iblandt Guds Sønner? ⁸ En forfærdelig Gud i de Helliges Kreds, stor

og frygtelig over alle omkring ham. ⁹ HERRE, Hærskarers Gud, hvo er som du? HERRE, din Nåde og Trofasthed omgiver dig. ¹⁰ Du mestrer Havets Overmod; når Bølgerne bruser, stiller du dem. ¹¹ Du knuste Rahab* som en fældet Kriger, splittede dine Fjender med vældig Arm. { [*se til Job 9, 13; 26, 12. Sl. 87, 4.] } ¹² Din er Himlen, og din er Jorden, du grundede Jorderig med dets Fylde. ¹³ Norden og Sønden skabte du, Tabor og Hermon jubler over dit Navn. ¹⁴ Du har en Arm med Vælde, din Hånd er stærk, din højre løftet. ¹⁵ Retfærd og Ret er din Trones Grundvold, Nåde og Sandhed står for dit Åsyn. ¹⁶ Saligt det Folk, der kender til Frydesang, vandrer, HERRE, i dit Åsyns Lys! ¹⁷ De lovsynger Dagen igennem dit Navn, ophøjes ved din Retfærdighed. ¹⁸ Thi du er vor Styrkes Stolthed, du løfter vort Horn ved din Yndest; ¹⁹ thi vort Skjold er hos HERREN, vor Konge er Israels Hellige! ²⁰ Du taled engang i et Syn til dine fromme: "Krone satte jeg på en Helt, ophøjede en Yngling af Folket; ²¹ jeg har fundet David, min Tjener, salvet ham med min hellige Olie; ²² thi min Hånd skal holde ham fast, og min Arm skal give ham Styrke. ²³ Ingen Fjende skal overvælde ham, ingen Nidding trykke ham ned; ²⁴ jeg knuser hans Fjender foran ham og nedstøder dem, der hader ham; ²⁵ med ham skal min Trofasthed og Miskundhed være, hans Horn skal løfte sig ved mit Navn; ²⁶ jeg lægger Havet under hans Hånd og Strømmene under hans højre; ²⁷ mig skal han kalde: min Fader, min Gud og min Frelses Klippe. ²⁸ Jeg gør ham til

førstefødt, den største blandt Jordens Konger; ²⁹ jeg bevarer for evigt min Miskundhed mod ham, min Pagt skal holdes ham troligt; ³⁰ jeg lader hans Æt bestå for evigt, hans Trone, så længe Himlen er til. ³¹ Hvis hans Sønner svigter min Lov og ikke følger mine Lovbud, ³² hvis de bryder min Vedtægt og ikke holder mit Bud, ³³ da hjemsøger jeg deres Synd med Ris, deres Brøde med hårde Slag; ³⁴ men min Nåde tager jeg ikke fra ham, min Trofasthed svigter jeg ikke; ³⁵ jeg bryder ikke min Pagt og ændrer ej mine Læbers Udsagn. ³⁶ Ved min Hellighed svor jeg én Gang for alle - David sviger jeg ikke: ³⁷ Hans Æt skal blive for evigt, hans Trone for mig som Solen, ³⁸ stå fast som Månen for evigt, og Vidnet på Himlen er sanddru." - Sela. ³⁹ Men du har forstødt og forkastet din Salvende og handlet i Vrede imod ham; ⁴⁰ Pagten med din Tjener har du brudt, vanæret hans Krone og trådt den i Støvet; ⁴¹ du har nedbrudt alle hans Mure, i Grus har du lagt hans Fæstninger; ⁴² alle vejfarende plyndrer ham, sine Naboer blev han til Spot. ⁴³ Du har løftet hans Uvenners højre og glædet alle hans Fjender; ⁴⁴ hans Sværd lod du vige for Fjenden, du holdt ham ej oppe i Kampen; ⁴⁵ du vristed ham Staven af Hænde og styrted hans Trone til Jorden, ⁴⁶ afkorted hans Ungdoms Dage og hylled ham ind i Skam. - Sela. ⁴⁷ Hvor længe vil du skjule dig, HERRE, for evigt, hvor længe skal din Vrede lue som Ild? ⁴⁸ Herre, kom i Hu, hvad Livet er, til hvilken Tomhed du skabte hvert Menneskebarn! ⁴⁹ Hvo bliver

i Live og skuer ej Død, hvo frelser sin sjæl fra Dødsrigets Hånd? - Sela. ⁵⁰ Hvor er din fordums Nåde, Herre, som du i Trofasthed tilsvor David? ⁵¹ Kom, Herre, din Tjeners Skændsel i Hu, at jeg bærer Folkenes Spot i min Favn, ⁵² hvorledes dine Fjender håner, HERRE, hvorledes de håner din Salvedes Fodspor. ⁵³ Lovet være HERREN i Evighed, Amen, Amen!

90

¹ En Bøn af den Guds Mand Moses. Herre, du var vor Bolig slægt efter slægt. ² Før end Bjergene fødtes og Jord og Jorderig blev til, fra Evighed til Evighed er du, o Gud! ³ Mennesket gør du til Støv igen, du siger: "Vend tilbage, I Menneskebørn!" ⁴ Thi tusind År er i dine Øjne som Dagen i Går, der svandt, som en Nattevagt. ⁵ Du skyller dem bort, de bliver som en Søvn. Ved Morgen er de som Græsset, der gror; ⁶ ved Morgen gror det og blomstrer, ved Aften er det vissent og tørt. ⁷ Thi ved din Vrede svinder vi hen, og ved din Harme forfærdes vi. ⁸ Vor Skyld har du stillet dig for Øje, vor skjulte Brøst for dit Åsyns Lys. ⁹ Thi alle vore Dage glider hen i din Vrede, vore År svinder hen som et Suk. ¹⁰ Vore Livsdage er halvfjerdsindstyve År, og kommer det højt, da firsindstyve. Deres Herlighed er Møje og Slid, thi hastigt går det, vi flyver af Sted. ¹¹ Hvem fatter din Vredes Vælde, din Harme i Frygt for dig! ¹² At tælle vore Dage lære du os, så vi kan få Visdom i Hjertet! ¹³ Vend tilbage, HERRE! Hvor længe! Hav Medynk med dine

Tjenere; ¹⁴ mæt os årle med din Miskundhed, så vi kan fryde og glæde os alle vore Dage. ¹⁵ Glæd os det Dagetal, du ydmyged os, det Åremål, da vi led ondt! ¹⁶ Lad dit Værk åbenbares for dine Tjenere og din Herlighed over deres Børn! ¹⁷ HERREN vor Guds Livsalighed være over os! Og frem vore Hænders Værk for os, ja frem vore Hænders Værk!

91

¹ Den, der sidder i den Højestes Skjul og dvæler i den Almægtiges Skygge, ² siger til HERREN: Min Tilflugt, min Klippeborg, min Gud, på hvem jeg stoler. ³ Thi han frier dig fra Fuglefængerens Snare, fra ødelæggende Pest; ⁴ han dækker dig med sine Fjedre, under hans Vinger finder du Ly, hans Trofasthed er Skjold og Værge. ⁵ Du frygter ej Nattens Rædsler, ej Pilen, der flyver om Dagen, ⁶ ej Pesten, der sniger i Mørke, ej Middagens hærgende Sot. ⁷ Falder end tusinde ved din Side, ti Tusinde ved din højre Hånd, til dig når det ikke hen; ⁸ du ser det kun med dit Øje, er kun Tilskuer ved de gudløses Straf; ⁹ (thi du, HERRE, er min Tilflugt) den Højeste tog du til Bolig. ¹⁰ Der times dig intet ondt, dit Telt kommer Plage ej nær; ¹¹ thi han byder sine Engle at vogte dig på alle dine Veje; ¹² de skal bære dig på deres Hænder, at du ikke skal støde din Fod på nogen Sten; ¹³ du skal træde på Slinger og Øgler, trampe på Løver og Drager. ¹⁴ "Da han klynger sig til mig, frier jeg ham ud, jeg bjærger ham, thi han kender mit Navn; ¹⁵ kalder han på mig, svarer jeg ham, i

Trængsel er jeg hos ham, jeg frier ham og giver ham Ære; ¹⁶ med et langt Liv mætter jeg ham og lader ham skue min Frelse!”

92

¹ En Salme. En Sang for Sabbatsdagen. ² Det er godt at takke HERREN, lovsynge dit navn, du højeste, ³ ved Gry forkynde din Nåde, om Natten din Trofasthed ⁴ til tistrenget Lyre, til Harpe, til Strengelæg på Citer! ⁵ Thi ved dit Værk har du glædet mig, HERRE, jeg jubler over dine Hænders Gerning. ⁶ Hvor store er dine Gerninger, HERRE, dine Tanker såre dybe! ⁷ Tåben fatter det ikke, Dåren skønner ej sligt. ⁸ Spirer de gudløse end som Græsset, blomstrer end alle Udådsmænd, er det kun for at lægges øde for stedse, ⁹ men du er ophøjet for evigt, HERRE. ¹⁰ Thi se, dine Fjender, HERRE, se, dine Fjender går under, alle Udådsmænd spredes! ¹¹ Du har løftet mit Horn som Vildoksens, kvæget mig med den friskeste Olie; ¹² det fryder mit Øje at se mine Fjender, mit Øre at høre mine Avindsmænd. ¹³ De retfærdige grønnes som Palmen, vokser som Libanons Ceder; ¹⁴ plantet i HERRENS Hus grønnes de i vor Guds Forgårde; ¹⁵ selv grånende bærer de Frugt, er friske og fulde af Saft ¹⁶ for at vidne, at HERREN er retvis, min Klippe, hos hvem ingen Uret findes.

93

¹ HERREN har vist, han er Konge, har iført sig Højhed, HERREN har omgjordet sig med Styrke. Han grundfæsted Jorden, den rokkes

ikke. ² Din Trone står fast fra fordum, fra Evighed er du! ³ Strømme lod runge, HERRE, Strømme lod runge deres Drøn, Strømme lod runge deres Brag. ⁴ Fremfor vældige Vandes Drøn, fremfor Havets Brændinger er HERREN herlig i det høje! ⁵ Dine Vidnesbyrd er fuldt at lide på, Hellighed tilkommer dit Hus, HERRE, så længe Dagene varer!

94

¹ HERRE, du hævnens Gud, du Hævnens Gud, træd frem i Glans; ² stå op, du Jordens Dommer, øv Gengæld mod de hovmodige! ³ Hvor længe skal gudløse, HERRE, hvor længe skal gudløse juble? ⁴ De fører tøjlesløs Tale, hver Udådsmand ter sig som Herre; ⁵ de underkuer, o HERRE, dit Folk og undertrykker din Arvelod; ⁶ de myrder Enke og fremmed, faderløse slår de ihjel; ⁷ de siger: "HERREN kan ikke se, Jakobs Gud kan intet mærke!" ⁸ Forstå dog, I Tåber blandt Folket! Når bliver I kloge, I Dårer? ⁹ Skulde han, som plantede Øret, ej høre, han, som dannede Øjet, ej se? ¹⁰ Skulde Folkenes Tugtemester ej revse, han som lærer Mennesket indsigt? ¹¹ HERREN kender Menneskets Tanker, thi de er kun Tomhed. ¹² Salig den Mand, du tugter, HERRE, og vejleder ved din Lov ¹³ for at give ham Ro for onde Dage, indtil der graves en Grav til den gudløse; ¹⁴ thi HERREN bortstøder ikke sit Folk og svigter ikke sin Arvelod. ¹⁵ Den retfærdige kommer igen til sin Ret, en Fremtid har hver oprigtig af Hjertet. ¹⁶ Hvo står mig

bi mod Ugerningsmænd, hvo hjælper mig mod Udådsmænd? ¹⁷ Var HERREN ikke min Hjælp, snart hviled min Sjæl i det stille*. { [*Dødsriget.] } ¹⁸ Når jeg tænkte: “Nu vakler min Fod”, støtted din Nåde mig, HERRE; ¹⁹ da mit Hjerter var fuldt af ængstede Tanker, husvaled din Trøst min Sjæl. ²⁰ Står du i Pagt med Fordærvsens Domstol, der skaber Uret i Lovens Navn? ²¹ Jager de end den retfærdiges Liv og dømmer uskyldigt Blod, ²² HERREN er dog mit Bjærgsted, min Gud er min Tilflugtsklippe; ²³ han vender deres Uret imod dem selv, udsletter dem for deres Ondskab; dem udsletter HERREN vor Gud.

95

¹ Kom, lad os juble for HERREN, råbe af fryd for vor Frelses Klippe, ² møde med Tak for hans Åsyn, juble i Sang til hans Pris! ³ Thi HERREN er en vældig Gud, en Konge stor over alle Guder; ⁴ i hans Hånd er Jordens dybder, Bjergenes Tinder er hans; ⁵ Havet er hans, han har skabt det, det tørre Land har hans Hænder dannet. ⁶ Kom, lad os bøje os, kaste os ned, knæle for HERREN, vor Skaber! ⁷ Thi han er vor Gud, og vi er det Folk, han vogter, den Hjord, han leder. Ak, lytted I dog i Dag til hans Røst: ⁸ “Forhærder ej eders Hjerter som ved Meriba, som dengang ved Massa i Ørkenen, ⁹ da eders Fædre fristede mig, prøved mig, skønt de havde set mit Værk. ¹⁰ Jeg væmmedes fyrretyve År ved denne Slægt, og jeg sagde: Det er et Folk med vildfarne Hjerter,

de kender ej mine Veje. ¹¹ Så svor jeg da i min Vrede: De skal ikke gå ind til min Hvile!”

96

¹ Syng HERREN en ny sang, syng for Herren, al jorden, ² syng for HERREN og lov hans Navn, fortæl om hans Frelse Dag efter Dag, ³ kundgør hans Ære blandt Folkene, hans Undere blandt alle Folkeslag! ⁴ Thi stor og højlovet er HERREN, forfærdelig over alle Guder; ⁵ thi alle Folkeslagenes Guder er Afguder, HERREN er Himlens Skaber. ⁶ For hans Åsyn er Højhed og Hæder, Lov og Pris i hans Helligdom. ⁷ Giv HERREN, I Folkeslags Slægter, giv HERREN Ære og Pris, ⁸ giv HERREN hans Navns Ære, bring Gaver og kom til hans Forgårde, ⁹ tilbed HERREN i helligt Skrud, bæv for hans Åsyn, al Jorden! ¹⁰ Sig blandt Folkeslag: “HERREN har vist, han er Konge, han grundfæstet Jorden, den rokkes ikke, med Retfærd dømmer han Folkene.” ¹¹ Himlen glæde sig, Jorden juble, Havet med dets Fylde bruse, ¹² Marken juble og alt, hvad den bærer! Da fryder sig alle Skovens Træer ¹³ for HERRENS Åsyn, thi han kommer, han kommer at dømme Jorden; han dømmer Jorden med Retfærd og Folkene i sin Trofasthed.

97

¹ HERREN har vist, han er Konge! Jorden juble, lad glædes de mange Strande! ² Skyer og Mulm er om ham, Retfærd og Ret er hans Trones Støtte; ³ Ild farer frem foran ham og luer iblandt hans Fjender. ⁴ Hans Lyn lyste op

på Jorderig, Jorden så det og skjald; ⁵ Bjergene smelted som Voks for HERREN, for hele Jordens Herre; ⁶ Himlen forkyndte hans Retfærd, alle Folkeslag skued hans Herlighed. ⁷ Til Skamme blev alle, som dyrkede Billeder, de, som var stolte af deres Afguder; alle Guder bøjed sig for ham. ⁸ Zion hørte det og glædede sig, og Judas Døtre* jublede over dine Domme, HERRE! { [*dvs. Småbyerne i Juda. Sl. 48, 12.] } ⁹ Thi du, o HERRE, er den Højeste over al Jorden, højt ophøjet over alle Guder! ¹⁰ I, som elsker HERREN, had det onde! Han vogter sine frommes Sjæle og frier dem af de gudløses Hånd; ¹¹ over de retfærdige oprinder Lys og Glæde over de oprigtige af Hjertet. ¹² I retfærdige, glæd jer i HERREN, lovsyng hans hellige Navn!

98

¹ En Salme. Syng HERREN en ny Sang, thi vidunderlige ting har han gjort; Sejren vandt ham hans højre, hans hellige Arm. ² Sin Frelse har HERREN gjort kendt, åbenbaret sin Retfærd for Folkenes Øjne; ³ han kom sin Nåde mod Jakob i Hu, sin Trofasthed mod Israels Hus. Den vide Jord har skuet vor Guds Frelse. ⁴ Råb af Fryd for HERREN, al Jorden, bryd ud i Jubel og Lovsang; ⁵ lovsyng HERREN til Citer, lad Lovsang tone til Citer; ⁶ råb af Fryd for Kongen, HERREN, til Trompeter og Hornets Klang! ⁷ Havet med dets Fylde skal bruse, Jorderig og de, som bor der; ⁸ Strømmene klappe i Hænder, Bjergene juble til Hobe ⁹ for HERRENS Åsyn, thi han kommer, han

kommer at dømme Jorden; han dømmer Jorden med Retfærd og Folkeslag med Ret!

99

¹ HERREN har vist, han er Konge, Folkene bæver, han troner på Keruber, Jorden skælver!
² Stor er HERREN på Zion, ophøjet over alle Folkeslag; ³ de priser dit Navn, det store og frygtelige; hellig er han! ⁴ Du er en Konge, der elsker Retfærd, Retten har du grundfæstet, i Jakob øved du Ret og Retfærd. ⁵ Ophøj HERREN vor Gud, bøj eder for hans Fødders Skammel; hellig er han! ⁶ Moses og Aron er blandt hans Præster og Samuel blandt dem, der påkalder hans Navn; de råber til HERREN, han svarer; ⁷ i Skystøtten taler han til dem, de holder hans Vidnesbyrd, Loven, han gav dem; ⁸ HERRE vor Gud, du svarer dem. Du var dem en Gud, som tilgav og frikendte dem, for hvad de gjorde. ⁹ Ophøj HERREN vor Gud, bøj eder for hans hellige Bjerg, thi hellig er HERREN vor Gud!

100

¹ En Salme. Til Takofferet. Råb af Fryd for HERREN, al jorden, ² tjener HERREN med Glæde, kom for hans Åsyn med Jubel! ³ Kend, at HERREN er Gud! Han skabte os, vi er hans, hans Folk og den Hjord, han vogter. ⁴ Gå ind i hans Porte med Takkesang, med Lovsange ind i hans Forgårde, tak ham og lov hans Navn! ⁵ Thi god er HERREN, hans Miskundhed varer evindeligt, fra Slægt til Slægt hans Trofasthed!

101

¹ Af David. En Salme. Om Nåde og Ret vil jeg synge, dig vil jeg lovsynge, Herre. ² Jeg vil agte på uskyldiges Vej, når den viser sig for mig, vandre i Hjertets Uskyld bag Hjemmets Vægge, ³ på Niddingsdåd lader jeg aldrig mit Øje hvile. Jeg hader den, der gør ondt, han er ej i mit Følge; ⁴ det falske Hjerte må holde sig fra mig, den onde kender jeg ikke; ⁵ den, der sværter sin Næste, udrydder jeg; den opblæste og den hovmodige tåler jeg ikke. ⁶ Til Landets trofaste søger mit Øje, hos mig skal de bo; den, der vandrer uskyldiges Vej, skal være min Tjener; ⁷ ingen, der øver Svig, skal bo i mit Hus, ingen, som farer med Løgn, bestå for mit Øje. ⁸ Alle Landets gudløse gør jeg til intet hver Morgen for at udrydde alle Udådsmænd af HERRENS By.

102

¹ Bøn af en elendig, når hans Kraft svigter, og han udøser sin Klage for HERREN. ² HERRE, lyt til min bøn, lad mit råb komme til dig, ³ skjul dog ikke dit Åsyn for mig; den Dag jeg stedes i Nød, bøj da dit Øre til mig; når jeg kalder, så skynd dig og svar mig! ⁴ Thi mine Dage svinder som Røg, mine Ledemod brænder som Ild; ⁵ mit Hjerte er svedet og visnet som Græs, thi jeg glemmer at spise mit Brød. ⁶ Under min Stønnen klæber mine Ben til Huden; ⁷ jeg ligner Ørkenens Pelikan, er blevet som Uglen på øde Steder; ⁸ om Natten ligger jeg vågen og jamrer så ensom som Fugl på Taget; ⁹ mine Fjender håner

mig hele Dagen; de, der spotter mig, sværger ved mig. ¹⁰ Thi Støv er mit daglige Brød, jeg blander min Drik med Tårer ¹¹ over din Harme og Vrede, fordi du tog mig og slængte mig bort; ¹² mine Dage hælder som Skyggen, som Græsset visner jeg hen. ¹³ Men du troner evindeligt, HERRE, du ihukommes fra Slægt til Slægt; ¹⁴ du vil rejse dig og forbarme dig over Zion, når Nådens Tid, når Timen er inde; ¹⁵ thi dine Tjenere elsker dets Sten og ynkes over dets Grushobe. ¹⁶ Og HERRENS Navn skal Folkene frygte, din Herlighed alle Jordens Konger; ¹⁷ thi HERREN opbygger Zion, han lader sig se i sin Herlighed; ¹⁸ han vender sig til de hjælpeløses Bøn, lader ej deres Bøn uanset. ¹⁹ For Efterslægten skal det optegnes, et Folk, der skal fødes, skal prise HERREN; ²⁰ thi han ser ned fra sin hellige Højsal, HERREN skuer ned fra Himmel til Jord ²¹ for at høre de fangnes Stønnen og give de dødsdømte Frihed, ²² at HERRENS Navn kan forkyndes i Zion, hans Pris i Jerusalem, ²³ når Folkeslag og Riger til Hobe samles for at tjene HERREN. ²⁴ Han lammed min Kraft på Vejen, forkorted mit Liv. ²⁵ Jeg siger: Min Gud, tag mig ikke bort i Dagenes Hælv! Dine År er fra Slægt til Slægt. ²⁶ Du grundfæsted fordum Jorden, Himlene er dine Hænders Værk; ²⁷ de falder, men du består, alle slides de op som en Klædning; ²⁸ som Klæder skifter du dem; de skiftes, men du er den samme, og dine År får aldrig Ende! ²⁹ Dine Tjeneres Børn fæster Bo, deres Sæd skal bestå for dit Åsyn.

103

¹ Af David. Min Sjæl, lov Herren, og alt i mig love hans hellige navn! ² Min Sjæl, lov HERREN, og glem ikke alle hans Velgerninger! ³ Han, som tilgiver alle dine Misgerninger og læger alle dine Sygdomme, ⁴ han, som udløser dit Liv fra Graven og kroner dig med Miskundhed og Barmhertighed, ⁵ han, som mætter din Sjæl med godt, så du bliver ung igen som Ørnen! ⁶ HERREN øver Retfærdighed og Ret mod alle fortrykte. ⁷ Han lod Moses se sine Veje, Israels Børn sine Gerninger; ⁸ barmhertig og nådig er HERREN, langmodig og rig på Miskundhed; ⁹ han går ikke bestandig i Rette, gemmer ej evigt på Vrede; ¹⁰ han handled ej med os efter vore Synder, gengældte os ikke efter vor Brøde. ¹¹ Men så højt som Himlen er over Jorden, er hans Miskundhed stor over dem, der frygter ham. ¹² Så langt som Østen er fra Vesten, har han fjernet vore Synder fra os. ¹³ Som en Fader forbarmer sig over sine Børn, forbarmer HERREN sig over dem, der frygter ham. ¹⁴ Thi han kender vor Skabning, han kommer i Hu, vi er Støv; ¹⁵ som Græs er Menneskets dage, han blomstrer som Markens Blomster; ¹⁶ når et Vejr farer over ham, er han ej mere, hans Sted får ham aldrig at se igen. ¹⁷ Men HERRENS Miskundhed varer fra Evighed og til Evighed over dem, der frygter ham, og hans Retfærd til Børnenes Børn ¹⁸ for dem, der holder hans Pagt og kommer hans Bud i Hu, så de gør derefter. ¹⁹ HERREN har rejst sin Trone i Himlen, alt er

hans Kongedømme underlagt. ²⁰ Lov HERREN, I hans Engle, I vældige i Kraft, som gør, hvad han byder, så snart I hører hans Røst. ²¹ Lov HERREN, alle hans Hærskarer, hans Tjenere, som fuldbyrder hans Vilje. ²² Lov HERREN, alt, hvad han skabte, på hvert eneste Sted i hans Rige! Min Sjæl, lov HERREN!

104

¹ Min sjæl, lov Herren! HERRE min Gud, du er såre stor! Du er klædt i Højhed og Herlighed, ² hyllet i Lys som en Kappe! Himlen spænder du ud som et Telt; ³ du hvælver din Højsal i Vandene, gør Skyerne til din Vogn, farer frem på Vindens Vinger; ⁴ Vindene gør du til Sendebud, Ildsluer til dine Tjenere! ⁵ Du fæsted Jorden på dens Grundvolde, aldrig i Evighed rokkes den; ⁶ Verdensdybet hylled den til som en Klædning, Vandene stod over Bjerge. ⁷ For din Trussel flyede de, skræmtes bort ved din Tordenrøst, ⁸ for op ad Bjerge og ned i Dale til det Sted, du havde beredt dem; ⁹ du satte en Grænse, de ej kommer over, så de ikke igen skal tilhulle Jorden. ¹⁰ Kilder lod du rinde i Dale, hen mellem Bjerge flød de; ¹¹ de læsker al Markens Vildt, Vildæsler slukker deres Tørst; ¹² over dem bygger Himlens Fugle, mellem Grenene lyder deres Kvidder. ¹³ Fra din Højsal vander du Bjergene, Jorden mættes fra dine Skyer; ¹⁴ du lader Græs gro frem til Kvæget og Urter til Menneskets Tjeneste, så du frembringer Brød af Jorden ¹⁵ og Vin, der glæder Menneskets

Hjerte, og lader Ansigtet glinse af Olie, og Brødet skal styrke Menneskets Hjerte. ¹⁶ HERRENS Træer bliver mætte, Libanons Cedre, som han har plantet, ¹⁷ hvor Fuglene bygger sig Rede; i Cypresser har Storken sin Bolig. ¹⁸ Højfjeldet er for Stenbukken, Klipperne Grævlingens Tilflugt. ¹⁹ Du skabte Månen for Festernes Skyld, Solen kender sin Nedgangs Tid; ²⁰ du sender Mørke, Natten kommer, da rører sig alle Skovens Dyr; ²¹ de unge Løver brøler efter Rov, de kræver deres Føde af Gud. ²² De sniger sig bort, når Sol står op, og lægger sig i deres Huler; ²³ Mennesket går til sit Dagværk, ud til sin Gerning, til Kvæld falder på. ²⁴ Hvor mange er dine Gerninger, HERRE, du gjorde dem alle med Visdom; Jorden er fuld af, hvad du har skabt! ²⁵ Der er Havet, stort og vidt, der vrimler det uden Tal af Dyr, både små og store; ²⁶ Skibene farer der, Livjatan, som du danned til Leg deri. ²⁷ De bier alle på dig, at du skal give dem Føde i Tide; ²⁸ du giver dem den, og de sanker, du åbner din Hånd, og de mættes med godt. ²⁹ Du skjuler dit Åsyn, og de forfærdes; du tager deres Ånd, og de dør og vender tilbage til Støvet; ³⁰ du sender din Ånd, og de skabes, Jordens Åsyn fornyer du. ³¹ HERRENS Herlighed vare evindelig, HERREN glæde sig ved sine Værker! ³² Et Blik fra ham, og Jorden skælver, et Stød fra ham, og Bjergene ryger. ³³ Jeg vil synge for HERREN, så længe jeg lever, lovsynge min Gud, den Tid jeg er til. ³⁴ Min Sang være ham til Behag, jeg har min Glæde i HERREN. ³⁵ Måtte Syndere svinde fra

Jorden og gudløse ikke mer være til! Min Sjæl,
lov HERREN! Halleluja*! { [*dvs. pris Herren.] }

105

¹ Pris Herren, påkald hans navn, gør hans Gerninger kendte blandt Folkeslag! ² Syng og spil til hans Pris, tal om alle hans Undere; ³ ros jer af hans hellige Navn, eders Hjerte glæde sig, I, som søger HERREN; ⁴ spørg efter HERREN og hans magt, søg bestandig hans Åsyn; ⁵ kom i Hu de Undere, han gjorde, hans Tegn og hans Munds Domme, ⁶ I, hans Tjener Abrahams Sæd, hans udvalgte, Jakobs Sønner! ⁷ Han, HERREN, er vor Gud, hans Domme når ud over Jordan; ⁸ han ihukommer for evigt sin Pagt, i tusind Slægter sit Tilsagn, ⁹ Pagten, han slutted med Abraham, Eden, han tilsvor Isak; ¹⁰ han holdt den i Hævd som Ret for Jakob, en evig Pagt for Israel, ¹¹ idet han sagde: "Dig giver jeg Kana'ans Land som eders Arvelod." ¹² Da de kun var en liden Hob, kun få og fremmede der, ¹³ og vandrede fra Folk til Folk, fra et Rige til et andet, ¹⁴ tillod han ingen at volde dem Men, men tugted for deres Skyld Konger: ¹⁵ "Rør ikke mine Salvede, gør ikke mine Profeter ondt!" ¹⁶ Hungersnød kaldte han frem over Landet, hver Brødets Støttestav brød han; ¹⁷ han sendte forud for dem en Mand, Josef solgtes som Træl; ¹⁸ de tvang hans Fødder med Lænker, han kom i Lænker af Jern, ¹⁹ indtil hans Ord blev opfyldt; ved HERRENS Ord stod han Prøven igennem. ²⁰ På Kongens Bud blev han fri, Folkenes Hersker lod ham løs; ²¹ han tog ham til Herre for sit Hus, til Hersker over

alt sit Gods; ²² han styred hans Øverster efter sin Vilje og viste hans Ældste til Rette. ²³ Og Israel kom til Ægypten, Jakob boede som Gæst i Kamitternes Land. ²⁴ Han lod sit Folk blive såre frugtbart og stærkere end dets Fjender; ²⁵ han vendte deres Sind til Had mod sit Folk og til Træskhed imod sine Tjenere. ²⁶ Da sendte han Moses, sin Tjener, og Aron, sin udvalgte Mand; ²⁷ han gjorde sine Tegn i Ægypten og Undere i Kamitternes Land; ²⁸ han sendte Mørke, så blev det mørkt, men de ænsede ikke hans Ord; ²⁹ han gjorde deres Vande til Blod og slog deres Fisk ihjel; ³⁰ af Frøer vrimlede Landet, selv i Kongens Sale var de; ³¹ han talede, så kom der Bremses og Myg i alt deres Land; ³² han sendte dem Hagl for Regn og luende Ild i Landet; ³³ han slog både Vinstok og Figen og splintrede Træerne i deres Land; ³⁴ han talede, så kom der Græshopper, Springere uden Tal, ³⁵ de åd alt Græs i Landet, de åd deres Jords Afgrøde; ³⁶ alt førstefødt i Landet slog han, Førstegrøden af al deres Kraft; ³⁷ han førte dem ud med Sølv og Guld, ikke én i hans Stammer snubled; ³⁸ Ægypterne glæded sig, da de drog bort, thi de var grebet af Rædsel for dem. ³⁹ Han bredte en Sky som Skjul og Ild til at lyse i Natten; ⁴⁰ de krævede, han bragte Vagtler, med Himmelbrød mættede han dem; ⁴¹ han åbnede Klippen, og Vand strømmed ud, det løb som en Flod i Ørkenen. ⁴² Thi han kom sit hellige Ord i Hu til Abraham, sin Tjener; ⁴³ han lod sit Folk drage ud med Fryd, sine udvalgte under Jubel; ⁴⁴ han gav dem Folkenes Lande, de fik Folkeslags

Gods i Eje. ⁴⁵ Derfor skulde de holde hans Bud og efterkomme hans Love. Halleluja!

106

¹ Halleluja! Lov Herren, thi han er god, thi hans miskundhed varer evindelig! ² Hvo kan opregne Herrens vældige gerninger, finde ord til at kundgøre al hans pris? ³ Salige de, der holder på ret, som altid øver retfærdighed! ⁴ Husk os, Herre, når dit folk finder nåde, lad os få godt af din frelse, ⁵ at vi må se dine udvalgtes lykke, glæde os ved dit folks glæde og med din arvelod prise vor lykke! ⁶ Vi syndede som vore Fædre, handlede ilde og gudløst. ⁷ Vore Fædre i Ægypten ænsede ej dine Undere, kom ikke din store Miskundhed i Hu, stod den Højeste imod ved det røde Hav. ⁸ Dog frelste han dem for sit Navns Skyld, for at gøre sin Vælde kendt; ⁹ han trued det røde Hav, og det tørrede ud, han førte dem gennem Dybet som gennem en Ørk; ¹⁰ han fried dem af deres Avindsmænds Hånd og udløste dem fra Fjendens Hånd; ¹¹ Vandet skjulte dem, som trængte dem, ikke én blev tilbage af dem; ¹² da troede de på hans Ord og kvad en Sang til hans Pris. ¹³ Men de glemte snart hans Gerninger, biede ej på hans Råd; ¹⁴ de grebes af Attrå i Ørkenen, i Ødemarken fristed de Gud; ¹⁵ så gav han dem det, de kræved, og sendte dem Lede i Sjælen. ¹⁶ De bar Avind mod Moses i Lejren, mod Aron, HERRENS hellige; ¹⁷ Jorden åbned sig, slugte Datan, lukked sig over Abirams Flok; ¹⁸ Ilden rasede i deres Flok, Luen brændte

de gudløse op. ¹⁹ De laved en Kalv ved Horeb og tilbød det støbte Billed; ²⁰ de bytted deres Herlighed bort for et Billed af en Okse, hvis Føde er Græs; ²¹ de glemte Gud, deres Frelser, som øvede store Ting i Ægypten, ²² Undere i Kamitternes Land, frygtelige Ting ved det røde Hav. ²³ Da tænkte han på at udrydde dem, men Moses, hans udvalgte Mand, stilled sig i Gabet for hans Åsyn for at hindre, at hans Vrede lagde øde. ²⁴ De vraged det yndige Land og troede ikke hans Ord, ²⁵ men knurrede i deres Telte og hørte ikke på HERREN; ²⁶ da løfted han Hånden og svor at lade dem falde i Ørkenen, ²⁷ splitte deres Sæd blandt Folkene, sprede dem rundt i Landene. ²⁸ De holdt til med Ba'al-Peor og åd af de dodes* Ofre; { [*dvs. Afguders.] } ²⁹ de krænked ham med deres Gerninger, og Plage brød løs iblandt dem. ³⁰ Da stod Pinehas frem og holdt Dom, og Plagen blev bragt til at standse, ³¹ og det regnedes ham til Retfærdighed fra Slægt til Slægt, evindeligt. ³² De vakte hans Vrede ved Meribas Vand, og for deres Skyld gik det Moses ilde; ³³ thi de stod hans Ånd imod, og han* talte uoverlagte Ord. { [*Moses.] } ³⁴ De udrydded ikke de Folk, som HERREN havde sagt, de skulde, ³⁵ med Hedninger blanded de sig og gjorde deres Gerninger efter; ³⁶ deres Gudebilleder dyrkede de, og disse blev dem en Snare; ³⁷ til Dæmonerne ofrede de, og det både Sønner og Døtre; ³⁸ de udgød uskyldigt Blod, deres Sønners og Døtres Blod, som de ofred til Kana'ans Guder, og Landet blev smittet ved Blod; ³⁹ de blev urene ved deres

Gerninger, bolede ved deres idrætter. ⁴⁰ Da blev HERREN vred på sit Folk og væmmedes ved sin Arv; ⁴¹ han gav dem i Folkenes Hånd, deres Avindsmænd blev deres Herrer; ⁴² deres Fjender voldte dem Trængsel, de kuedes under deres Hånd. ⁴³ Han frelste dem Gang på Gang, men de stod egensindigt imod og sygnede hen i Brøden; ⁴⁴ dog så han til dem i Trængsløen, så snart han hørte dem klage; ⁴⁵ han kom sin Pagt i Hu og ynkedes efter sin store Miskundhed; ⁴⁶ han lod dem finde Barmhjertighed hos alle, der tog dem til Fange. ⁴⁷ Frels os, HERRE vor Gud, du samle os sammen fra Folkene, at vi må love dit hellige Navn, med Stolthed synge din Pris. ⁴⁸ Lovet være HERREN, Israels Gud, fra Evighed og til Evighed! Og alt Folket svare Amen!

107

¹ Halleluja! Lov Herren, thi han er god, thi hans Miskundhed varer evindeligt! ² Så skal HERRENS genløste sige, de, han løste af Fjendens Hånd ³ og samlede ind fra Landene, fra Øst og Vest, fra Nord og fra Havet. ⁴ I den øde Ørk for de vild, fandt ikke Vej til beboet By, ⁵ de led både Sult og Tørst, deres Sjæl var ved at vansmægte; ⁶ men de råbte til HERREN i Nøden, han frelste dem af deres Trængsler ⁷ og førte dem ad rette Vej, så de kom til beboet By. ⁸ Lad dem takke HERREN for hans Miskundhed, for hans Underværker mod Menneskens Børn. ⁹ Thi han mættede den vansmægtende Sjæl og fyldte den sultne med godt. ¹⁰ De sad i Mulm og

Mørke, bundne i pine og Jern, ¹¹ fordi de havde stået Guds Ord imod og ringeagtet den Højstes Råd. ¹² Deres Hjerter var knuget af Kummer, de faldt, der var ingen, som hjalp; ¹³ men de råbte til HERREN i Nøden, han frelste dem af deres Trængsler, ¹⁴ førte dem ud af Mørket og Mulmet og sønderrev deres Bånd. ¹⁵ Lad dem takke HERREN for hans Miskundhed, for hans Underværker mod Menneskens Børn. ¹⁶ Thi han sprængte Døre af Kobber og sønderslog Slåer af Jern. ¹⁷ De sygnede hen for Synd og led for Brødes Skyld, ¹⁸ de væmmedes ved al Slags Mad, de kom Dødens Porte nær; ¹⁹ men de råbte til Herren i Nøden, han frelste dem af deres Trængsler, ²⁰ sendte sit Ord og lægede dem og frelste deres Liv fra Graven. ²¹ Lad dem takke HERREN for hans Miskundhed, for hans Underværker mod Menneskens Børn ²² og ofre Lovprisningsofre og med Jubel forkynde hans Gerninger. ²³ De for ud på Havet i Skibe, drev Handel på vældige Vande, ²⁴ blev Vidne til HERRENS Gerninger, hans Underværker i Dybet; ²⁵ han bød, og et Stormvejr rejste sig, Bølgerne tårnedes op; ²⁶ mod Himlen steg de, i Dybet sank de, i Ulykken svandt deres Mod; ²⁷ de tumled og raved som drukne, borte var al deres Visdom; ²⁸ men de råbte til HERREN i Nøden, han frelste dem af deres Trængsler, ²⁹ skiftede Stormen til Stille, så Havets Bølger tav; ³⁰ og glade blev de, fordi det stilned; han førte dem til Havnen, de søgte. ³¹ Lad dem takke HERREN for hans Miskundhed, for hans Underværker

mod Menneskens Børn, ³² ophøje ham i Folkets Forsamling og prise ham i de Ældstes Kreds! ³³ Floder gør han til Ørken og Kilder til øde Land, ³⁴ til Saltsteppe frugtbart Land for Ondskabens Skyld hos dem, som bor der. ³⁵ Ørken gør han til Vanddrag, det tørre Land til Kilder; ³⁶ der lader han sultne bo, så de grunder en By at bo i, ³⁷ tilsår Marker og planter Vin og høster Afgrødens Frugt. ³⁸ Han velsigner dem, de bliver mange, han lader det ikke skorte på Kvæg. ³⁹ De bliver få og segner under Modgangs og Kummings Tryk, ⁴⁰ han udøser Hån over Fyrster og lader dem rave i vejløst Øde. ⁴¹ Men han løfter den fattige op af hans Nød og gør deres Slægter som Hjorde; ⁴² de oprigtige ser det og glædes, men al Ondskab lukker sin Mund. ⁴³ Hvo som er viis, han mærke sig det og lægge sig HERRENS Nåde på Sinde!

108

¹ En Sang. En Salme af David. { [V. 1-6 jfr. Sl. 57, 8-12.] } ² Mit Hjerte er trøstigt, Gud, mit hjerte er trøstigt; jeg vil synge og lovprise dig, vågn op, min Ære*! { [*dvs. Sjæl. Sl. 16, 9.] } ³ Harpe og Citer, vågn op, jeg vil vække Morgenrøden. ⁴ Jeg vil takke dig, HERRE, blandt Folkeslag, lovprise dig blandt Folkefærd; ⁵ thi din Miskundhed når til Himlen, din Sandhed til Skyerne. ⁶ Løft dig, o Gud, over Himlen, din Herlighed være over al Jorden! ⁷ Til Frelse for dine elskede hjælp med din højre, bønhør os! ⁸ Gud talede i sin Helligdom: "Jeg vil

udskifte Sikem med Jubel, udmåle Sukkots Dal; ⁹ mit er Gilead, mit er Manasse, Efraim er mit Hoveds Værn, Juda min Herskerstav, ¹⁰ Moab min Vaskeskål, på Edom kaster jeg min Sko, over Filisterland jubler jeg.” ¹¹ Hvo bringer mig til den befæstede By, hvo leder mig hen til Edom? ¹² Har du ikke, Gud, stødt os fra dig? Du ledsager ej vore Hære. ¹³ Giv os dog Hjælp mod Fjenden! Blændværk er Menneskers Støtte. ¹⁴ Med Gud skal vi øve vældige Ting, vore Fjender træder han ned!

109

¹ Til Sangmesteren. Af David. En Salme. Du min Lovsangs Gud, vær ej tavs! ² Thi en gudløs, svigefuld Mund har de åbnet imod mig, taler mig til med Løgnetunge, ³ med hadske Ord omringer de mig og strider imod mig uden Grund; ⁴ til Løn for min Kærlighed er de mig fjendske, skønt jeg er idel Bøn; ⁵ de gør mig ondt for godt, gengælder min Kærlighed med Had. ⁶ Straf ham for hans Gudløshed, lad en Anklager stå ved hans højre, ⁷ lad ham gå dømt fra Retten, hans Bøn blive regnet for Synd; ⁸ hans Livsdage blive kun få, hans Embede tage en anden; ⁹ hans Børn blive faderløse, hans Hustru vorde Enke; ¹⁰ hans Børn flakke om og tigge, drives bort fra et øde Hjem; ¹¹ Ågerkarlen rage efter alt, hvad han har, og fremmede rane hans Gods; ¹² ingen være langmodig imod ham, ingen ynke hans faderløse; ¹³ hans Afkom gå til Grunde, hans Navn slettes ud i næste Slægt; ¹⁴ lad hans Fædres Skyld ihukømmes hos HERREN, lad ikke

hans Moders Synd slettes ud, ¹⁵ altid være de*
HERREN for Øje; hans Minde vorde udryddet af
Jorden, { [*dvs. Synderne. Sl. 34, 17.] } ¹⁶ fordi
det ej faldt ham ind at vise sig god, men han
forfulgte den arme og fattige og den, hvis Hjerter
var knust til Døde; ¹⁷ han elsked Forbandelse,
så lad den nå ham; Velsignelse ynded han ikke,
den blive ham fjern! ¹⁸ Han tage Forbandelse
på som en Klædning, den komme som Vand i
hans Bug, som Olie ind i hans Ben; ¹⁹ den blive en
Dragt, han tager på, et Bælte, han altid bærer!
²⁰ Det være mine Modstanderes Løn fra HERREN,
dem, der taler ondt mod min Sjæl. ²¹ Men du,
o HERRE, min Herre, gør med mig efter din
Godhed og Nåde, frels mig for dit Navns Skyld!
²² Thi jeg er arm og fattig, mit Hjerter vander
sig i mig; ²³ som Skyggen, der hælder, svinder
jeg bort, som Græshopper rystes jeg ud; ²⁴ af
Faste vakler mine Knæ, mit Kød skrumper ind
uden Salve; ²⁵ til Spot for dem er jeg blevet, de
ryster på Hovedet, når de ser mig. ²⁶ Hjælp mig,
HERRE min Gud, frels mig efter din Miskundhed,
²⁷ så de sander, det var din Hånd, dig, HERRE,
som gjorde det! ²⁸ Lad dem forbande, du vil
velsigne, mine uvenner vorde til Skamme, din
Tjener glæde sig; ²⁹ lad mine Fjender klædes i
Skændsel, iføres Skam som en Kappe! ³⁰ Med
min Mund vil jeg højlig takke HERREN, prise
ham midt i Mængden; ³¹ thi han står ved den
fattiges højre at fri ham fra dem, der dømmes
hans Sjæl.

110

¹ Af David. En Salme. HERREN sagde* til min Herre: "Sæt dig ved min højre hånd, til jeg lægger dine fjender som en skammel for dine fødder!" { [*på hebr. det Ord, der bruges om Herrens Åbenbaring for Profeterne.] } ² Fra Zion udrækker HERREN din Vældes Spir; hersk midt iblandt dine Fjender! ³ Dit Folk møder villigt frem på din Vældes Dag; i hellig Prydelse kommer dit unge Mandskab* til dig som Dug af Morgenrødens Moderskød. { [*Oversættelsen usikker. Mika 5, 6.] } ⁴ HERREN har svoret og angreter det ej: "Du er Præst evindeligt på Melkizedeks Vis." ⁵ Herren ved din højre knuser Konger på sin Vredes Dag, ⁶ blandt Folkene holder han Dom, fylder op med døde, knuser Hoveder viden om Lande. ⁷ Han drikker af Bækken ved Vejen, derfor løfter han Hovedet højt.

111

¹ Halleluja! jeg takker Herren af hele mit hjerte i oprigtiges kreds og Menighed! ² Store er Herrens gerninger, gennemtænkte til bunds. ³ Hans værk er højhed og herlighed, hans retfærd bliver til evigt tid. ⁴ Han har sørget for, at hans underes mindes, nådig og barmhjertig er Herren. ⁵ Dem, der frygter ham, giver han føde, han kommer for evigt sin pagt i hu. ⁶ Han viste sit folk sine vældige gerninger, da han gav dem folkenes eje. ⁷ Hans hænders værk er sandhed og ret, man kan lide på alle hans bud; ⁸ de står i al evighed

fast, udført i sandhed og retsind. ⁹ Han sendte sit folk udløsning, stifted sin pagt for evigt. Helligt og frygteligt er hans navn. ¹⁰ Herrens frygt er visdoms begyndelse; forstandig er hver, som øver den. Evigt varer hans pris!

112

¹ Halleluja! Salig er den, der frygter Herren og ret har lyst til hans bud! ² Hans Æt bliver mægtig på Jord, den oprigtiges Slægt velsignes; ³ Velstand og Rigdom er i hans Hus, hans Retfærdighed varer evindeligt. ⁴ For den oprigtige oprinder Lys i Mørke; han er mild, barmhjertig, retfærdig. ⁵ Salig den, der ynkes og låner ud og styrer sine Sager med Ret; ⁶ thi han rokkes aldrig i Evighed, den retfærdige ihukømmes for evigt; ⁷ han frygter ikke for onde Tidender, hans Hjerte er trøstigt i Tillid til HERREN; ⁸ fast er hans Hjerte og uden Frygt, indtil han skuer sine Fjender med Fryd; ⁹ til fattige deler han rundhåndet ud, hans Retfærdighed varer evindeligt; med Ære løfter hans Horn sig. ¹⁰ Den gudløse ser det og græmmer sig, skærer Tænder og går til Grunde; de gudløses Attrå bliver til intet.

113

¹ Halleluja! Pris, I Herrens tjenere, pris Herrens navn! ² Herrens navn være lovet fra nu og til evig tid; ³ fra sol i opgang til sol i bjerge være Herrens navn lovpriset! ⁴ Over alle folk er Herren ophøjet, hans herlighed højt over himlene. ⁵ Hvo er som HERREN vor Gud,

som rejste sin Trone i det høje ⁶ og skuer ned i det dybe - i Himlene og på Jorden - ⁷ som rejser den ringe af Støvet, løfter den fattige op af Skarnet ⁸ og sætter ham mellem Fyrster, imellem sit Folks Fyrster, ⁹ han, som lader barnløs Hustru sidde som lykkelig Barnemoder!

114

¹ Halleluja! Da Israel drog fra Ægypten, Jakobs Hus fra det stammende Folk, ² da blev Juda hans Helligdom, Israel blev hans Rige. ³ Havet så det og flyede, Jordan trak sig tilbage, ⁴ Bjergene sprang som Væddere, Højene hopped som Lam. ⁵ Hvad fejler du, Hav, at du flyr, Jordan, hvi går du tilbage, ⁶ hvi springer I Bjerger som Væddere, hvi hopper I Høje som Lam? ⁷ Skælv, Jord, for HERRENS Åsyn, for Jakobs Guds Åsyn, ⁸ han, som gør Klipper til Vanddrag, til Kildevæld hårdens Flint!

115

¹ Ikke os, o Herre, ikke os, men dit navn, det give du Ære for din Miskundheds og Trofastheds Skyld! ² Hvi skal Folkene sige: "Hvor er dog deres Gud?" ³ Vor Gud, han er i Himlen; alt, hvad han vil, det gør han! ⁴ Deres Billeder er Sølv og Guld, Værk af Menneskehænder; ⁵ de har Mund, men taler ikke, Øjne, men ser dog ej; ⁶ de har Ører, men hører ikke, Næse, men lugter dog ej; ⁷ de har Hænder, men føler ikke, Fødder, men går dog ej, deres Strube frembringer ikke en Lyd. ⁸ Som dem skal de, der lavede dem, blive, enhver, som stoler på dem! ⁹ Israel stoler på

HERREN, han er deres Hjælp og Skjold; ¹⁰ Arons Hus stoler på HERREN, han er deres Hjælp og Skjold; ¹¹ de, som frygter HERREN*, stoler på ham, han er deres Hjælp og Skjold. { [*dvs. Proselytterne.] } ¹² HERREN kommer os i Hu, velsigner, velsigner Israels Hus, velsigner Arons Hus, ¹³ velsigner dem, der frygter HERREN, og det både små og store. ¹⁴ HERREN lader eder vokse i Tal, eder og eders Børn; ¹⁵ velsignet er I af HERREN, Himlens og Jordens Skaber. ¹⁶ Himlen er HERRENS Himmel, men Jorden gav han til Menneskens Børn. ¹⁷ De døde priser ej HERREN, ingen af dem, der steg ned i det tavse. ¹⁸ Men vi, vi lover HERREN, fra nu og til evig Tid!

116

¹ Halleluja! Jeg elsker Herren, thi han hører min røst, min tryglende bøn, ² ja, han bøjed sit Øre til mig, jeg påkaldte HERRENS Navn. ³ Dødens Bånd omspændte mig, Dødsrigets Angster greb mig, i Trængsel og Nød var jeg stedt. ⁴ Jeg påkaldte HERRENS Navn: "Ak, HERRE, frels min Sjæl!" ⁵ Nådig er HERREN og retfærdig, barmhjertig, det er vor Gud; ⁶ HERREN vogter enfoldige, jeg var ringe, dog frelste han mig. ⁷ Vend tilbage, min Sjæl, til din Ro, thi HERREN har gjort vel imod dig! ⁸ Ja, han fried min Sjæl fra Døden, mit Øje fra Gråd, min Fod fra Fald. ⁹ Jeg vandrer for HERRENS Åsyn udi de levendes Land; ¹⁰ jeg troede, derfor talte jeg, såre elendig var jeg, ¹¹ sagde så i min Angst: "Alle Mennesker lyver!" ¹² Hvorledes skal jeg gengælde HERREN

alle hans Velgerninger mod mig? ¹³ Jeg vil løfte Frelsens Bæger og påkalde HERRENS Navn. ¹⁴ Jeg vil indfri HERREN mine Løfter i Påsyn af alt hans Folk. ¹⁵ Kostbar i HERRENS Øjne er hans frommes Død. ¹⁶ Ak, HERRE, jeg er jo din Tjener, din Tjener, din Tjenerindes Søn, mine Lænker har du løst. ¹⁷ Jeg vil ofre dig Lovprisningsoffer og påkalde HERRENS Navn; ¹⁸ mine Løfter vil jeg indfri HERREN i Påsyn af alt hans Folk ¹⁹ i HERRENS Hus' Forgårde og i din Midte, Jerusalem!

117

¹ Halleluja! Lovsyng HERREN, alle I Folk, pris ham, alle Stammer, ² thi stor er hans Miskundhed mod os, HERRENS Trofasthed varer evindelig!

118

¹ Halleluja! Tak Herren, thi han er god, thi hans miskundhed varer evindelig. ² Israel sige: "Thi hans miskundhed varer evindelig!" ³ Arons Hus sige: "Thi hans Miskundhed varer evindelig!" ⁴ De, som frygter HERREN*, sige: "Thi hans Miskundhed varer evindelig!" { [*se til Sl. 115, 11.] } ⁵ Jeg påkaldte HERREN i Trængslen, HERREN svared og førte mig ud i åbent Land. ⁶ HERREN er med mig, jeg frygter ikke, hvad kan Mennesker gøre mig? ⁷ HERREN, han er min Hjælper, jeg skal se med Fryd på dem, der hader mig. ⁸ At ty til HERREN er godt fremfor at stole på Mennesker; ⁹ at ty til HERREN er godt fremfor at stole på Fyrster. ¹⁰ Alle

Folkeslag flokkedes om mig, jeg slog dem ned i HERRENS Navn; ¹¹ de flokkedes om mig fra alle Sider, jeg slog dem ned i HERRENS Navn; ¹² de flokkedes om mig som Bier, blussed op* som Ild i Torne, jeg slog dem ned i HERRENS Navn. { [*ældre Oversættelse: udslukkedes.] } ¹³ Hårdt blev jeg ramt, så jeg faldt, men HERREN hjalp mig. ¹⁴ Min Styrke og Lovsang er HERREN, han blev mig til Frelse. ¹⁵ Jubel og Sejrsråb lyder i de retfærdiges Telte: "HERRENS højre øver Vælde, ¹⁶ HERRENS højre er løftet, HERRENS højre øver Vælde!" ¹⁷ Jeg skal ikke dø, men leve og kundgøre HERRENS Gerninger. ¹⁸ HERREN tugted mig hårdt, men gav mig ej hen i Døden. ¹⁹ Oplad mig Retfærdigheds Porte, ad dem går jeg ind og lovsynger HERREN! ²⁰ Her er HERRENS Port, ad den går retfærdige ind. ²¹ Jeg vil takke dig, thi du bønhørte mig, og du blev mig til Frelse. ²² Den Sten, Bygmestrene forkastede, er blevet Hovedhjørnestein. ²³ Fra HERREN er dette kommet, det er underfuldt for vore Øjne. ²⁴ Denne er Dagen, som HERREN har gjort, lad os juble og glæde os på den! ²⁵ Ak, HERRE, frels dog, ak, HERRE, lad det dog lykkes! ²⁶ Velsignet den, der kommer, i HERRENS Navn; vi velsigner eder fra HERRENS Hus! ²⁷ HERREN er Gud, og han lod det lysne for os. Festtoget med Grenene slynge sig frem, til Alterets Horn er nået! ²⁸ Du er min Gud, jeg vil takke dig, min Gud, jeg vil ophøje dig! ²⁹ Tak HERREN, thi han er god, thi hans Miskundhed varer evindeligt!

119

¹ Salige de, hvis Vandel er fuldkommen, som vandrer i HERRENS Lov. ² Salige de, der agter på hans Vidnesbyrd, søger ham af hele deres Hjerter, ³ de, som ikke gør Uret, men vandrer på hans Veje. ⁴ Du har givet dine Befalinger, for at de nøje skal holdes. ⁵ O, måtte jeg vandre med faste Skridt, så jeg holder dine Vedtægter! ⁶ Da skulde jeg ikke blive til Skamme, thi jeg så hen til alle dine Bud. ⁷ Jeg vil takke dig af oprigtigt Hjerter, når jeg lærer din Retfærds Lovbud. ⁸ Jeg vil holde dine Vedtægter, svigt mig dog ikke helt! ⁹ Hvorledes holder en ung sin Vej ren? Ved at holde sig efter dit Ord. ¹⁰ Af hele mit Hjerter søger jeg dig, lad mig ikke fare vild fra dine Bud! ¹¹ Jeg gemmer dit Ord i mit Hjerter for ikke at synde imod dig. ¹² Lovet være du, HERRE, lær mig dine Vedtægter! ¹³ Jeg kundgør med mine Læber alle din Munds Lovbud. ¹⁴ Jeg glæder mig over dine Vidnesbyrds Vej, som var det al Verdens Rigdom. ¹⁵ Jeg vil grunde på dine Befalinger og se til dine Stier. ¹⁶ I dine Vedtægter har jeg min Lyst, jeg glemmer ikke dit Ord. ¹⁷ Und din Tjener at leve, at jeg kan holde dit Ord. ¹⁸ Oplad mine Øjne, at jeg må skue de underfulde Ting i din Lov. ¹⁹ Fremmed er jeg på Jorden, skjul ikke dine Bud for mig! ²⁰ Altid hentæres min Sjæl af Længsel efter dine Lovbud. ²¹ Du truer de frække; forbandede er de, der viger fra dine Bud. ²² Vælt Hån og Ringeagt fra mig, thi jeg agter på dine Vidnesbyrd. ²³ Om Fyrster oplægger Råd imod mig, grunder din Tjener på dine Vedtægter.

24 Ja, dine Vidnesbyrd er min Lyst, det er dem, der giver mig Råd. 25 I Støvet ligger min Sjæl, hold mig i Live efter dit Ord! 26 Mine Veje lagde jeg frem, og du bønhørte mig, dine Vedtægter lære du mig. 27 Lad mig fatte dine Befalingers Vej og grunde på dine Undere. { [*jfr. V. 8.] } 28 Af Kummer græder min Sjæl, oprejs mig efter dit Ord! 29 Lad Løgnens Vej være langt fra mig og skænk mig i Nåde din Lov! 30 Troskabs Vej har jeg valgt, dine Lovbud attrår jeg. 31 Jeg hænger ved dine Vidnesbyrd, lad mig ikke beskæmmes, HERRE! 32 Jeg vil løbe dine Buds Vej, thi du giver mit Hjerte at ånde frit. 33 Lær mig, HERRE, dine Vedtægters Vej, så jeg agter derpå til Enden. 34 Giv mig Kløgt, så jeg agter på din Lov og holder den af hele mit Hjerte. 35 Før mig ad dine Buds Sti, thi jeg har Lyst til dem. 36 Bøj mit Hjerte til dine Vidnesbyrd og ej til uredelig Vinding. 37 Vend mine Øjne bort fra Tant, hold mig i Live ved dit Ord! 38 Stadfæst for din Tjener dit Ord, så jeg lærer at frygte dig. 39 Hold borte fra mig den Skændsel, jeg frygter, thi dine Lovbud er gode. 40 Se, dine Befalinger længes jeg efter, hold mig i Live ved din Retfærd! 41 Lad din Miskundhed komme over mig, HERRE, din Frelse efter dit Ord, 42 så jeg har Svar til dem, der spotter mig, thi jeg stoler på dit Ord. 43 Tag ikke ganske Sandheds Ord fra min Mund, thi jeg bier på dine Lovbud. 44 Jeg vil stadig holde din Lov, ja evigt og altid; 45 jeg vil vandre i åbent Land, thi dine Befalinger ligger mig på Sinde. 46 Jeg vil tale om dine Vidnesbyrd for Konger uden at

blues; ⁴⁷ jeg vil fryde mig over dine Bud, som jeg højlig elsker; ⁴⁸ jeg vil udrække Hænderne mod dine Bud og grunde på dine Vedtægter. ⁴⁹ Kom Ordet til din Tjener i Hu, fordi du har ladet mig håbe. ⁵⁰ Det er min Trøst i Nød, at dit Ord har holdt mig i Live. ⁵¹ De frække håned mig såre, dog veg jeg ej fra din Lov. ⁵² Dine Lovbud fra fordem, HERRE, kom jeg i Hu og fandt Trøst. ⁵³ Harme greb mig over de gudløse, dem, der slipper din Lov. ⁵⁴ Dine vedtægter blev mig til Sange i min Udlændigheds Hus. ⁵⁵ Om Natten kom jeg dit Navn i Hu, HERRE, jeg holdt din Lov. ⁵⁶ Det blev min lykkelige Lod: at agte på dine Befalinger. ⁵⁷ Min Del er HERREN, jeg satte mig for at holde dine Ord. ⁵⁸ Jeg bønfuldt dig af hele mit Hjerte, vær mig nådig efter dit Ord! ⁵⁹ Jeg overtænkte mine Veje og styred min Fod tilbage til dine Vidnesbyrd. ⁶⁰ Jeg hastede og tøved ikke med at holde dine Bud. ⁶¹ De gudløses Snarer omgav mig, men jeg glemte ikke din Lov. ⁶² Jeg står op ved Midnat og takker dig for dine retfærdige Lovbud. ⁶³ Jeg er Fælle med alle, der frygter dig og holder dine Befalinger. ⁶⁴ Jorden er fuld af din Miskundhed, HERRE, lær mig dine Vedtægter! ⁶⁵ Du gjorde vel mod din Tjener, HERRE, efter dit Ord. ⁶⁶ Giv mig Forstand og indsigt, thi jeg tror på dine Bud. ⁶⁷ Før jeg blev ydmyget, for jeg vild, nu holder jeg dit Ord. ⁶⁸ God er du og gør godt, lær mig dine Vedtægter! ⁶⁹ De frække tilsøler mig med Løgn, men på dine Bud tager jeg hjerteligt Vare. ⁷⁰ Deres Hjerte er dorskt som Fedt, jeg har min Lyst i din Lov.

⁷¹ Det var godt, at jeg blev ydmyget, så jeg kunde lære dine Vedtægter. ⁷² Din Munds Lov er mig mere værd end Guld og Sølv i Dynger. ⁷³ Dine Hænder skabte og dannede mig, giv mig Indsigt, så jeg kan lære dine Bud! ⁷⁴ De, der frygter dig, ser mig og glædes, thi jeg bier på dit Ord. ⁷⁵ HERRE, jeg ved, at dine Bud er retfærdige, i Trofasthed har du ydmyget mig. ⁷⁶ Lad din Miskundhed være min Trøst efter dit Ord til din Tjener! ⁷⁷ Din Barmhjertighed finde mig, at jeg må leve, thi din Lov er min Lyst. ⁷⁸ Lad de frække beskæmmes, thi de gør mig skammelig Uret, jeg grunder på dine Befalinger. ⁷⁹ Lad dem, der frygter dig, vende sig til mig, de, der kender dine Vidnesbyrd. ⁸⁰ Lad mit Hjerte være fuldkomment i dine Vedtægter, at jeg ikke skal blive til Skamme. ⁸¹ Efter din Frelse længes min Sjæl, jeg bier på dit Ord. ⁸² Mine Øjne længes efter dit Ord og siger: "Hvornår mon du trøster mig?" ⁸³ Thi jeg er som en Lædersæk i Røg, men dine Vedtægter glemte jeg ikke. ⁸⁴ Hvor langt er vel din Tjeners Liv? Når vil du dømme dem, der forfølger mig? ⁸⁵ De frække grov mig Grave, de, som ej følger din Lov. ⁸⁶ Alle dine Bud er trofaste, med Løgn forfølger man mig, o hjælp mig! ⁸⁷ De har næsten tilintetgjort mig på Jorden, men dine Befalinger slipper jeg ikke. ⁸⁸ Hold mig i Live efter din Miskundhed, at jeg kan holde din Munds Vidnesbyrd. ⁸⁹ HERRE, dit Ord er evigt, står fast i Himlen. ⁹⁰ Din Trofasthed varer fra Slægt til Slægt, du grundfæstet Jorden, og den står fast. ⁹¹ Dine Lovbud står fast, de holder

dine Tjenere oppe. ⁹² Havde din Lov ej været min Lyst, da var jeg omkommet i min Elende. ⁹³ Aldrig i Evighed glemmer jeg dine Befalinger, thi ved dem holdt du mig i Live. ⁹⁴ Din er jeg, frels mig, thi dine Befalinger ligger mig på Sinde. ⁹⁵ De gudløse lurere på at lægge mig øde, dine Vidnesbyrd mærker jeg mig. ⁹⁶ For alting så jeg en Grænse, men såre vidt rækker dit Bud. ⁹⁷ Hvor elsker jeg dog din Lov! Hele Dagen grunder jeg på den. ⁹⁸ Dit Bud har gjort mig visere end mine Fjender, thi det er for stedse mit. ⁹⁹ Jeg er klogere end alle mine Lærere, thi jeg grunder på dine Vidnesbyrd. ¹⁰⁰ Jeg har mere Forstand end de gamle; jeg agter på dine Bud. ¹⁰¹ Jeg holder min Fod fra hver Vej, som er ond, at jeg kan holde dit Ord. ¹⁰² Fra dine Lovbud veg jeg ikke, thi du underviste mig. ¹⁰³ Hvor sødt er dit Ord for min Gane, sødere end Honning for min Mund. ¹⁰⁴ Ved dine Befalinger fik jeg Forstand, så jeg hader al Løgnens Vej. ¹⁰⁵ Dit Ord er en Lygte for min Fod, et Lys på min Sti. ¹⁰⁶ Jeg svor en Ed og holdt den: at følge dine retfærdige Lovbud. ¹⁰⁷ Jeg er såre ydmyget, HERRE, hold mig i Live efter dit Ord! ¹⁰⁸ Lad min Munds frivillige Ofre behage dig, HERRE, og lær mig dine Lovbud! ¹⁰⁹ Altid går jeg med Livet i Hænderne, men jeg glemte ikke din Lov. ¹¹⁰ De gudløse lægger Snarer for mig, men fra dine Befalinger for jeg ej vild. ¹¹¹ Dine Vidnesbyrd fik jeg til evigt Eje, thi de er mit Hjertes Glæde. ¹¹² Jeg bøjed mit Hjerte til at holde dine Vedtægter for evigt til Enden. ¹¹³ Jeg hader tvesindet Mand, men jeg elsker din

Lov. ¹¹⁴ Mit Skjul og mit Skjold er du, jeg bier på dit Ord. ¹¹⁵ Vig fra mig, I, som gør ondt, jeg vil holde min Guds Bud. ¹¹⁶ Støt mig efter dit Ord, at jeg må leve, lad mig ikke beskæmmes i mit Håb! ¹¹⁷ Hold mig oppe, at jeg må frelses og altid have min Lyst i dine Vedtægter! ¹¹⁸ Du forkaster alle, der farer vild fra dine Vedtægter, thi de higer efter Løgn. ¹¹⁹ For Slagger regner du alle Jordens gudløse, derfor elsker jeg dine Vidnesbyrd. ¹²⁰ Af Rædsel for dig gyser mit Kød, og jeg frygter for dine Lovbud. ¹²¹ Ret og Skel har jeg gjort, giv mig ikke hen til dem, der trænger mig! ¹²² Gå i Borgen for din Tjener, lad ikke de frække trænge mig! ¹²³ Mine Øjne vansmægter efter din Frelse og efter dit Retfærds Ord. ¹²⁴ Gør med din Tjener efter din Miskundhed og lær mig dine Vedtægter! ¹²⁵ Jeg er din Tjener, giv mig Indsigt, at jeg må kende dine Vidnesbyrd! ¹²⁶ Det er Tid for HERREN at gribe ind, de har krænket din Lov. ¹²⁷ Derfor elsker jeg dine Bud fremfor Guld og Skatte. ¹²⁸ Derfor følger jeg oprigtigt alle dine Befalinger og hader hver Løgnens Sti. ¹²⁹ Underfulde er dine Vidnesbyrd, derfor agted min Sjæl på dem. ¹³⁰ Tydes dine Ord, så bringer de Lys, de giver enfoldige Indsigt. ¹³¹ Jeg åbned begærligt min Mund, thi min Attrå stod til dine Bud. ¹³² Vend dig til mig og vær mig nådig, som Ret er for dem, der elsker dit Navn! ¹³³ Lad ved dit Ord mine Skridt blive faste og ingen Uret få Magten over mig! ¹³⁴ Udløs mig fra Menneskers Vold, at jeg må holde dine Befalinger! ¹³⁵ Lad dit Ansigt lyse over din Tjener og lær mig dine

Vedtægter! ¹³⁶ Vand i Strømme græder mine Øjne, fordi man ej holder din Lov. ¹³⁷ Du er retfærdig, HERRE, og retvise er dine Lovbud. ¹³⁸ Du slog dine Vidnesbyrd fast ved Retfærd og Troskab så såre. ¹³⁹ Min Nidkærhed har fortæret mig, thi mine Fjender har glemt dine Ord. ¹⁴⁰ Dit Ord er fuldkommen rent, din Tjener elsker det. ¹⁴¹ Ringe og ussel er jeg, men dine Befalinger glemte jeg ikke. ¹⁴² Din Retfærd er Ret for evigt, din Lov er Sandhed. ¹⁴³ Trængsel og Angst har ramt mig, men dine Bud er min Lyst. ¹⁴⁴ Dine Vidnesbyrd er Ret for evigt, giv mig indsigt, at jeg må leve! ¹⁴⁵ Jeg råber af hele mit Hjerte, svar mig, HERRE, jeg agter på dine Vedtægter. ¹⁴⁶ Jeg råber til dig, o frels mig, at jeg kan holde dine Vidnesbyrd! ¹⁴⁷ Årle råber jeg til dig om Hjælp og bier på dine Ord. ¹⁴⁸ Før Nattevagtstimerne våger mine Øjne for at grunde på dit Ord. ¹⁴⁹ Hør mig efter din Miskundhed, HERRE, hold mig i Live efter dit Lovbud! ¹⁵⁰ De, der skændigt forfølger mig, er mig nær, men de er langt fra din Lov. ¹⁵¹ Nær er du, o HERRE, og alle dine Bud er Sandhed. ¹⁵² For længst vandt jeg Indsigt af dine Vidnesbyrd, thi du har grundfæstet dem for evigt. ¹⁵³ Se min Elende og fri mig, thi jeg glemte ikke din Lov. ¹⁵⁴ Før min Sag og udløs mig, hold mig i Live efter dit Ord! ¹⁵⁵ Frelsen er langt fra de gudløse, thi dine Vedtægter ligger dem ikke på Sinde. ¹⁵⁶ Din Barmhertighed er stor, o HERRE, hold mig i Live efter dine Lovbud! ¹⁵⁷ Mange forfølger mig og er mig fjendske, fra dine Vidnesbyrd veg

jeg ikke. ¹⁵⁸ Jeg væmmes ved Synet af troløse, der ikke holder dit Ord. ¹⁵⁹ Se til mig, thi jeg elsker dine Befalinger, HERRE, hold mig i Live efter din Miskundhed! ¹⁶⁰ Summen af dit Ord er Sandhed, og alt dit retfærdige Lovbud varer evigt. ¹⁶¹ Fyrster forfulgte mig uden Grund, men mit Hjerte frygted dine Ord. ¹⁶² Jeg glæder mig over dit Ord som en, der har gjort et vældigt Bytte. ¹⁶³ Jeg hader og afskyr Løgn, din Lov har jeg derimod kær. ¹⁶⁴ Jeg priser dig syv Gange daglig for dine retfærdige Lovbud. ¹⁶⁵ Megen Fred har de, der elsker din Lov, og intet bliver til Anstød for dem. ¹⁶⁶ Jeg håber på din Frelse, HERRE, og jeg har holdt dine Bud. ¹⁶⁷ Min Sjæl har holdt dine Vidnesbyrd, jeg har dem såre kære. ¹⁶⁸ Jeg holder dine Befalinger og Vidnesbyrd, thi du kender alle mine Veje. ¹⁶⁹ Lad min Klage nå frem for dit Åsyn, HERRE, giv mig Indsigt efter dit Ord! ¹⁷⁰ Lad min Bøn komme frem for dit Åsyn, frels mig efter dit Ord! ¹⁷¹ Mine Læber skal synge din Pris, thi du lærer mig dine Vedtægter. ¹⁷² Min Tunge skal synge om dit Ord, thi alle dine Bud er Retfærd. ¹⁷³ Lad din Hånd være mig til Hjælp, thi jeg valgte dine Befalinger. ¹⁷⁴ Jeg længes efter din Frelse, HERRE, og din Lov er min Lyst. ¹⁷⁵ Gid min Sjæl må leve, at den kan prise dig, og lad dine Lovbud være min Hjælp! ¹⁷⁶ Farer jeg vild som det tabte Får, så opsøg din Tjener, thi jeg glemte ikke dine Bud.

120

¹ Sang til Festrejserne*. Jeg råbte til HERREN i Nød, og han svarede mig. { [*den gamle Oversættelse: en Sang på Trapperne.] }
² HERRE, udfri min Sjæl fra Løgnelæber, fra den falske Tunge! ³ Der ramme dig dette og hint, du falske Tunge! ⁴ Den stærkes Pile er hvæset ved glødende Gyvel. ⁵ Ve mig, at jeg må leve som fremmed i Mesjek, bo iblandt Kedars Telte! ⁶ Min Sjæl har længe nok boet blandt Folk, som hader Fred. ⁷ Jeg vil Fred; men taler jeg, vil de Krig!

121

¹ Sang til Festrejserne. Jeg løfter mine Øjne til Bjergene: Hvorfra kommer min Hjælp? ² Fra HERREN kommer min Hjælp, fra Himlens og Jordens Skaber. ³ Din fod vil han ej lade vakle, ej blunder han, som bevarer dig; ⁴ nej, han blunder og sover ikke, han, som bevarer Israel. ⁵ HERREN er den, som bevarer dig, HERREN er din Skygge ved din højre; ⁶ Solen stikker dig ikke om Dagen, og Månen ikke om Natten; ⁷ HERREN bevarer dig mod alt ondt, han bevarer din Sjæl; ⁸ HERREN bevarer din Udgang og Indgang fra nu og til evig Tid!

122

¹ Sang til Festrejserne. Af David. Jeg frydede mig, da de sagde til mig: "Vi drager til HERRENS Hus!" ² Så står vore Fødder da i dine Porte, Jerusalem, ³ Jerusalem bygget som Staden, hvor Folket samles; ⁴ thi didop drager Stammerne, HERRENS Stammer: en Vedtægt for Israel om

at prise HERRENS Navn. ⁵ Thi der står Dommersæder, Sæder for Davids Hus. ⁶ Bed om Jerusalems Fred! Ro finde de, der elsker dig! ⁷ Der råde Fred på din Mur, Tryghed i dine Borge! ⁸ For Brødres og Frænders Skyld vil jeg ønske dig Fred, ⁹ for Herren vor Guds hus' skyld vil jeg søge dit bedste.

123

¹ Sang til Festrejserne. Jeg løfter mine Øjne til dig, som troner i Himlen! ² Som trælles øjne følger deres Herres Hånd, som en Trælkvindes Øjne følger hendes Frues Hånd, så følger vore Øjne HERREN vor Gud, til han er os nådig. ³ Forbarm dig over os, HERRE, forbarm dig! Thi overmætte er vi af Spot, ⁴ overmæt er vor Sjæl af de sorgløses Hån, de stoltes Spot!

124

¹ Sang til Festrejserne. Af David. Havde HERREN ej været med os - så sige Israel - ² havde Herren ej været med os, da Mennesker rejste sig mod os; ³ så havde de slugt os levende, da deres Vrede optændtes mod os; ⁴ så havde Vandene overskyttet os, en Strøm var gået over vor Sjæl, ⁵ over vor Sjæl var de gået, de vilde Vande. ⁶ Lovet være HERREN, som ej gav os hen, deres Tænder til Rov! ⁷ Vor Sjæl slap fri som en Fugl af Fuglefængernes Snare, Snaren reves sønder, og vi slap fri. ⁸ Vor Hjælp er HERRENS Navn, Himlens og Jordens Skaber.

125

¹ Sang til Festrejserne. De, der stoler På HERREN, er som Zions bjerg, der aldrig i evighed rokkes. ² Jerusalem ligger hegnet af Bjerger; og HERREN hegner sit Folk fra nu og til evig Tid: ³ Han lader ej Gudløsheds Herskerstav tyngre retfærdiges Lod, at retfærdige ikke skal udrække Hånden til Uret. ⁴ HERRE, vær god mod de gode, de oprigtige af Hjertet; ⁵ men dem, der slår ind på krogveje, dem bortdrive HERREN tillige med Udådsmænd. Fred over Israel!

126

¹ Sang til Festrejserne. Da HERREN hjemførte Zions fanger, var vi som drømmende; ² da fyldtes vor Mund med Latter, vor Tunge med Frydesang; da hed det blandt Folkene: "HERREN har gjort store Ting imod dem!" ³ HERREN har gjort store Ting imod os, og vi blev glade. ⁴ Vend, o Herre, vort Fangenskab, som Sydlandets Strømme! ⁵ De, som sår med Gråd, skal høste med Frydesang; ⁶ de går deres Gang med Gråd, når de udstrør Sæden, med Frydesang kommer de hjem, bærende deres Neg.

127

¹ Sang til Festrejserne. Af Salomo. Dersom HERREN ikke bygger huset, er Bygmestrenes Møje forgæves, dersom HERREN ikke vogter Byen, våger Vægteren forgæves. ² Det er forgæves, I står årle op og går sent til Ro, ædende Sliddets Brød; alt sligt vil han give sin Ven i Søvn. ³ Se, Sønner er HERRENS Gave,

Livsens Frugt er en Løn. ⁴ Som Pile i Krigerens Hånd er Sønner, man får i sin Ungdom. ⁵ Salig den Mand, som fylder sit Kogger med dem; han beskæmmes ej, når han taler med Fjender i Porten.

128

¹ Sang til Festrejserne. Salig enhver, som frygter Herren og går på hans veje! ² Dit Arbejdes Frugt skal du nyde, salig er du, det går dig vel! ³ Som en frugtbar Vinranke er din Hustru inde i dit Hus, som Oliekviste er dine Sønner rundt om dit Bord. ⁴ Se, så velsignes den Mand, der frygter HERREN. ⁵ HERREN velsigne dig fra Zion, at du må se Jerusalems Lykke alle dit Livs Dage ⁶ og se dine Sønners Sønner! Fred over Israel!

129

¹ Sang til Festrejserne. ² De trængte mig hårdt fra min ungdom - så sige Israel - de trængte mig hårdt fra min Ungdom, men kued mig ikke. ³ Plovmand pløjed min Ryg, trak lange Furer; ⁴ retfærdig er HERREN, han overskar de gudløses Reb. ⁵ Alle, som hader Zion, skal vige med Skam, ⁶ blive som Græs på Tage, der visner, førend det skyder Strå, ⁷ og ikke fylder Høstkarlens Hånd og Opbinderens Favn; ⁸ Folk, som går forbi, siger ikke: "HERRENS Velsignelse over eder! Vi velsigner eder i HERRENS Navn!"

130

¹ Sang til Festrejserne. Fra det dybe råber jeg til dig, HERRE, ² o Herre, hør min Røst! Lad dine Ører lytte til min tryglende Røst! ³ Tog du Vare, HERRE, på Misgerninger, Herre, hvo kunde da bestå? ⁴ Men hos dig er der Syndsforladelse, at du må frygtes. ⁵ Jeg håber på HERREN, min Sjæl håber på hans Ord, ⁶ på Herren bier min Sjæl mer end Vægter på Morgen, Vægter på Morgen. ⁷ Israel, bi på HERREN! Thi hos HERREN er Miskundhed, hos ham er Forløsning i Overflod. ⁸ Og han vil forløse Israel fra alle dets Misgerninger.

131

¹ Sang til Festrejserne. Af David. HERRE, mit hjerte er ikke hovmodigt, mine Øjne er ikke stolte, jeg sysler ikke med store Ting, med Ting, der er mig for høje. ² Nej, jeg har lullet og tysset min Sjæl; som afvant Barn hos sin Moder har min Sjæl det hos HERREN. ³ Israel, bi på HERREN fra nu og til evig Tid!

132

¹ Sang til Festrejserne. HERRE, kom David i Hu for al hans møje, ² hvorledes han tilsvor HERREN, gav Jakobs Vældige et Løfte: ³ "Jeg træder ej ind i mit Huses Telt, jeg stiger ej op på mit Leje, ⁴ under ikke mine Øjne Søvn, ikke mine Øjenlåg Hvile, ⁵ før jeg har fundet HERREN et Sted, Jakobs Vældige en Bolig!" ⁶ "Se, i Efrata hørte vi om den, fandt den på Ja'ars Mark*; {

[*dvs. Kirjat-Jearim. 1 Sam. 6, 21. 2 Sam. 6, 3.] } ⁷ lad os gå hen til hans Bolig, tilbede ved hans Fødders Skammel!" ⁸ "HERRE, bryd op til dit Hvilested, du og din Vældes Ark! ⁹ Dine Præster være klædte i Retfærd, dine fromme syng med Fryd! ¹⁰ For din Tjener Davids Skyld afvise du ikke din Salvede!" ¹¹ HERREN tilsvor David et troværdigt, usvigeligt Løfte: "Af din Livsens Frugt vil jeg sætte Konger på din Trone. ¹² Såfremt dine Sønner holder min Pagt og mit Vidnesbyrd, som jeg lærer dem, skal også deres Sønner sidde evindeligt på din Trone! ¹³ Thi HERREN har udvalgt Zion, ønsket sig det til Bolig: ¹⁴ Her er for evigt mit Hvilested, her vil jeg bo, thi det har jeg ønsket. ¹⁵ Dets Føde velsigner jeg, dets fattige mætter jeg med Brød, ¹⁶ dets Præster klæder jeg i Frelse, dets fromme skal syng med Fryd. ¹⁷ Der lader jeg Horn vokse frem for David, sikrer min Salvede Lampe. ¹⁸ Jeg klæder hans Fjender i Skam, men på ham skal Kronen stråle!"

133

¹ Sang til Festrejserne. Af David. Se, hvor godt og lifligt er det, når brødre bor tilsammen: ² som kostelig Olie, der flyder fra Hovedet ned over Skægget, Arons Skæg, der bølger ned over Kjortelens Halslinning, ³ som Hermons Dug, der falder på Zions Bjerger. Thi der skikker HERREN Velsignelse ned, Liv til evig Tid.

134

¹ Sang til Festrejserne. Op og lov nu HERREN,

alle HERRENS Tjenere, som står i HERRENS Hus ved Nattetide! ² Løft eders Hænder mod Helligdommen og lov HERREN! ³ HERREN velsigne dig fra Zion, han, som skabte Himmel og Jord.

135

¹ Halleluja! Pris Herrens navn, pris det, I HERRENS Tjenere, ² som står i HERRENS Hus, i vor Guds Huses Forgårde! ³ Pris HERREN, thi god er HERREN, lovsyng hans Navn, thi lifligt er det. ⁴ Thi HERREN udvalgte Jakob, Israel til sin Ejendom. ⁵ Ja, jeg ved, at HERREN er stor, vor Herre er større end alle Guder. ⁶ HERREN gør alt, hvad han vil, i Himlene og på Jorden, i Have og alle Verdensdyb. ⁷ Han lader Skyer stige op fra Jordens Ende, får Lynene til at give Regn, sender Stormen ud fra sine Førrådskamre; ⁸ han, som slog Ægyptens førstefødte, både Mennesker og Kvæg, ⁹ og sendte Tegn og Undere i din Midte, Ægypten, mod Farao og alle hans Folk; ¹⁰ han, som fældede store Folk og vog så mægtige Konger, ¹¹ Amoritternes konge Sihon og Basans Konge Og og alle Kana'ans Riger ¹² og gav deres Land i Eje, i Eje til Israel, hans Folk. ¹³ HERRE, dit Navn er evigt, din Ihukommelse, HERRE, fra Slægt til Slægt, ¹⁴ thi Ret skaffer HERREN sit Folk og ynkes over sine Tjenere. ¹⁵ Folkenes Billeder er Sølv og Guld, Værk af Menneskehænder; ¹⁶ de har Mund, men taler ikke, Øjne, men ser dog ej; ¹⁷ de har Ører, men hører ikke, ej heller er der Ånde i deres Mund. ¹⁸ Som dem skal de, der laved dem, blive enhver, som stoler på dem.

¹⁹ Lov HERREN, Israels Hus, lov HERREN, Arons Hus, ²⁰ lov HERREN, Levis Hus, lov HERREN, I, som frygter HERREN! ²¹ Fra Zion være HERREN lovet, han, som bor i Jerusalem!

136

¹ Halleluja! Tak HERREN, thi han er god; thi hans Miskundhed varer evindeligt! ² Tak Gudernes Gud; thi hans miskundhed varer evindeligt! ³ Tak Herrernes Herre; thi hans miskundhed varer evindeligt! ⁴ Han, der ene gør store undere; thi hans miskundhed varer evindeligt! ⁵ Som skabte Himlen med indsigt; thi hans miskundhed varer evindeligt! ⁶ Som bredte jorden på vandet; thi hans miskundhed varer evindeligt! ⁷ Som skabte de store lys; thi hans miskundhed varer evindeligt! ⁸ Sol til at råde om dagen; thi hans miskundhed varer evindeligt! ⁹ Måne og stjerner til at råde om natten; thi hans miskundhed varer evindeligt! ¹⁰ Som slog Ægyptens førstefødte; thi hans Miskundhed varer evindeligt! ¹¹ Og førte Israel ud derfra; thi hans Miskundhed varer evindeligt! ¹² Med stærk Hånd og udstrakt Arm; thi hans Miskundhed varer evindeligt! ¹³ Som kløved det røde Hav; thi hans Miskundhed varer evindeligt! ¹⁴ Og førte Israel midt igennem det; thi hans Miskundhed varer evindeligt! ¹⁵ Som drev Farao og hans Hær i det røde Hav; thi hans Miskundhed varer evindeligt! ¹⁶ Som førte sit Folk i Ørkenen; thi hans Miskundhed varer evindeligt! ¹⁷ Som fældede store Konger; thi hans Miskundhed varer evindeligt! ¹⁸ Og vog så vældige Konger; thi hans Miskundhed varer

evindeligt! ¹⁹ Amoriternes Konge Sihon; thi hans Miskundhed varer evindeligt! ²⁰ Og Basans Konge Og; thi hans Miskundhed varer evindeligt! ²¹ Og gav deres Land i Eje; thi hans Miskundhed varer evindeligt! ²² I Eje til hans Tjener Israel; thi hans Miskundhed varer evindeligt! ²³ Som kom os i Hu i vor Ringhed; thi hans Miskundhed varer evindeligt! ²⁴ Og friede os fra vore Fjender; thi hans Miskundhed varer evindeligt! ²⁵ Som giver alt Kød Føde; thi hans Miskundhed varer evindeligt! ²⁶ Tak Himlenes Gud; thi hans Miskundhed varer evindeligt!

137

¹ Ved Babels Floder, der sad vi og græd, når Zion randt os i hu. ² Vi hængte vore Harper i Landets Pile. ³ Thi de, der havde bortført os, bad os synge, vore Bødler bad os være glade: "Syng os af Zions Sange!" ⁴ Hvor kan vi synge HERRENS Sange på fremmed Grund? ⁵ Jerusalem, glemmer jeg dig, da visne min højre! ⁶ Min Tunge hænge ved Ganen, om ikke jeg ihukommer dig, om ikke jeg sætter Jerusalem over min højeste Glæde! ⁷ HERRE, ihukom Edoms Sønner for Jerusalems Dag, at de råbte: "Nedbryd, nedbryd lige til Grunden!" ⁸ Du Babels Datter, du Ødelægger! Salig den, der gengælder dig, hvad du gjorde imod os! ⁹ Salig den, der griber dine spæde og knuser dem mod Klippen!

138

¹ Af David. Jeg vil prise dig, HERRE, af hele mit Hjerte, lovsynge dig for Guderne; ² jeg vil

tilbede, vendt mod dit hellige Tempel, og mere end alt vil jeg prise dit Navn for din Miskundheds og Trofastheds Skyld; thi du har herliggjort dit Ord. ³ Den Dag jeg råbte, svared du mig, du gav mig Mod, i min Sjæl kom Styrke. ⁴ Alle Jordens Konger skal prise dig, HERRE, når de hører din Munds Ord, ⁵ og syng om HERRENS Veje; thi stor er HERRENS Ære, ⁶ thi HERREN er ophøjet, ser til den ringe, han kender den stolte i Frastand. ⁷ Går jeg i Trængsel, du værger mig Livet, mod Fjendernes Vrede udrækker du Hånden, din højre bringer mig Frelse. ⁸ HERREN vil føre det igennem for mig, din Miskundhed, HERRE, varer evindelig. Opgiv ej dine Hænders Værk!

139

¹ Til Sangmesteren. Af David. En Salme. HERRE, du ransager mig og kender mig! ² Du ved, når jeg står op, du fatter min Tanke i Frastand, ³ du har Rede på, hvor jeg går eller ligger, og alle mine Veje kender du grant. ⁴ Thi før Ordet er til på min Tunge, se, da ved du det, HERRE, til fulde. ⁵ Bagfra og forfra omslutter du mig, du lægger din Hånd på mig. ⁶ At fatte det er mig for underfuldt, for højt, jeg evner det ikke! ⁷ Hvorhen skal jeg gå for din Ånd, og hvor skal jeg fly for dit Åsyn? ⁸ Farer jeg op til Himlen, da er du der, reder jeg Leje i Dødsriget, så er du der; ⁹ tager jeg Morgenrødens Vinger, fæster jeg Bo, hvor Havet ender, ¹⁰ da vil din Hånd også lede mig der, din højre holde mig fast! ¹¹ Og siger jeg:

“Mørket skal skjule mig, Lyset blive Nat omkring mig!” ¹² så er Mørket ej mørkt for dig, og Natten er klar som Dagen, Mørket er som Lyset. ¹³ Thi du har dannet mine Nyrer, vævet mig i Moders Liv. ¹⁴ Jeg vil takke dig, fordi jeg er underfuldt skabt; underfulde er dine Gerninger, det kender min Sjæl til fulde. ¹⁵ Mine Ben var ikke skjult for dig, da jeg blev skabt i Løndom, virket i Jordens Dyb; ¹⁶ som Foster så dine Øjne mig, i din Bog var de alle skrevet, Dagene var bestemt, før en eneste af dem var kommet. ¹⁷ Hvor kostelige er dine Tanker mig, Gud, hvor stor er dog deres Sum! ¹⁸ Tæller jeg dem, er de flere end Sandet, jeg vågner - og end er jeg hos dig. ¹⁹ Vilde du dog dræbe de gudløse, Gud, måtte Blodets Mænd vige fra mig, ²⁰ de, som taler om dig på Skrømt og sværger falsk ved dit Navn. ²¹ Jeg hader jo dem, der hader dig, HERRE, og væmmes ved dem, der står dig imod; ²² med fuldt Had hader jeg dem, de er også mine Fjender. ²³ Ransag mig, Gud, og kend mit Hjerte, prøv mig og kend mine Tanker! ²⁴ Se, om jeg er på Smertens Vej, og led mig på Evigheds Vej!

140

¹ Til Sangmesteren. En Salme af David. ² Red mig, HERRE, fra onde Mennesker, vær mig et Værn mod Voldsmænd, ³ der pønser på ondt i Hjertet og daglig ægger til Strid. ⁴ De hvæsser Tungen som Slinger, har Øglegift under deres Læber. - Sela. ⁵ Vogt mig, HERRE, for gudløses Hånd, vær mig et Værn mod Voldsmænd, som

pønser på at bringe mig til Fald. ⁶ Hovmodige lægger Snarer og Strikker for mig, breder et Net for min Fod, lægger Fælder for mig ved Vejen. - Sela. ⁷ Jeg siger til HERREN: Du er min Gud, HERRE, lyt til min tryglende Røst! ⁸ HERRE, Herre, min Frelses Styrke, du skærmer mit Hoved på Stridens Dag. ⁹ Opfyld ej, HERRE, den gudløses Ønsker, lad ikke hans Råd have Fremgang! ¹⁰ Lad dem ikke løfte Hovedet mod mig, lad deres Trusler ramme dem selv! ¹¹ Det regne på dem med gloende Kul, styrt dem i Dybet, ej stå de op! ¹² Lad ikke Bagtaleren holde sig i Landet, ondt ramme Voldsmanden Slag i Slag! ¹³ Jeg ved, at HERREN vil føre de armes Sag og skaffe de fattige Ret. ¹⁴ For vist skal retfærdige prise dit Navn, oprigtige bo for dit Åsyn.

141

¹ En Salme af David. HERRE, jeg råber til dig, il mig til hjælp, hør min Røst, når jeg råber til dig; ² som Røgoffer gælde for dig min Bøn, mine løftede Hænder som Aftenoffer! ³ HERRE, sæt Vagt ved min Mund, vogt mine Læbers Dør! ⁴ Bøj ikke mit Hjerte til ondt, til at gøre gudløs Gerning sammen med Udådsmænd; deres lækre Mad vil jeg ikke smage. ⁵ Slår en retfærdig mig, så er det Kærlighed; revser han mig, er det Olie for Hovedet, ej skal mit Hoved vise det fra sig, end sætter jeg min Bøn imod deres Ondskab. ⁶ Ned ad Klippens Skrænter skal Dommerne hos dem styrtes, og de skal høre, at mine Ord er liflige.

⁷ Som når man pløjer Jorden i Furer, spredes vore Ben ved Dødsrigets Gab. ⁸ Dog, mine Øjne er rettet på dig, o HERRE, Herre, på dig forlader jeg mig, giv ikke mit Liv til Pris! ⁹ Vogt mig for Fælden, de stiller for mig, og Udådsmændenes Snarer; ¹⁰ lad de gudløse falde i egne Garn, medens jeg går uskadt videre.

142

¹ En Maskil* af David, da han var i Hulen. En Bøn. { [*se til Sl. 32, 1.] } ² Jeg løfter min røst og råber til Herren, jeg løfter min Røst og trygler HERREN, ³ udøser min Klage for ham, udtaler min Nød for ham. ⁴ Når Ånden vansmægter i mig, kender du dog min Sti. På Vejen, ad hvilken jeg vandrer, lægger de Snarer for mig. ⁵ Jeg skuer til højre og spejder, men ingen vil kendes ved mig, afskåret er mig hver Tilflugt, ingen bryder sig om min Sjæl. ⁶ HERRE, jeg råber til dig og siger: Du er min Tilflugt, min Del i de levendes Land! ⁷ Lyt til mit Klageråb, thi jeg er såre ringe, frels mig fra dem, der forfølger mig, de er for stærke for mig; ⁸ udfri min Sjæl af dens Fængsel, at jeg kan prise dit Navn! De retfærdige venter i Spænding på, at du tager dig af mig.

143

¹ En Salme af David. HERRE, hør min Bøn og lyt til min tryglen, bøn hør mig i din Trofasthed, i din Retfærd, ² gå ikke i Rette med din Tjener, thi for dig er ingen, som lever, retfærdig! ³ Thi Fjender forfølger min Sjæl, de træder mit Liv i Støvet,

lader mig bo i Mørke som de, der for længst er døde. ⁴ Ånden hensygnér i mig, mit Hjerte stivner i Brystet. ⁵ Jeg kommer fordums Dage i Hu, tænker på alle dine Gerninger, grunder på dine Hænders Værk. ⁶ Jeg udbreder Hænderne mod dig, som et tørstigt Land så længes min Sjæl efter dig. - Sela. ⁷ Skynd dig at svare mig, HERRE, min Ånd svinder hen; skjul ikke dit Åsyn for mig, så jeg bliver som de, der synker i Graven. ⁸ Lad mig årle høre din Miskundhed, thi jeg stoler på dig. Lær mig den Vej, jeg skal gå, thi jeg løfter min Sjæl til dig. ⁹ Fri mig fra mine Fjender, HERRE, til dig flyr jeg hen; ¹⁰ lær mig at gøre din Vilje, thi du er min Gud, mig føre din gode Ånd ad den jævne Vej! ¹¹ For dit Navns Skyld, HERRE, holde du mig i Live, udfri i din Retfærd min Sjæl af Trængsel, ¹² udslet i din Miskundhed mine Fjender, tilintetgør alle, som trænger min Sjæl! Thi jeg er din Tjener.

144

¹ Af David. Lovet være HERREN, min Klippe, som oplærer mine hænder til Strid, mine Fingre til Krig, ² min Miskundhed og min Fæstning, min Klippeborg, min Frelser, mit Skjold og den, jeg lider på, som underlægger mig Folkeslag! ³ HERRE, hvad er et Menneske, at du kendes ved det, et Menneskebarn, at du agter på ham? ⁴ Mennesket er som et Åndepust, dets Dage som svindende Skygge. ⁵ HERRE, sænk din Himmel, stig ned og rør ved Bjergene, så at de ryger; ⁶ slyng Lynene ud og adsplit Fjenderne, send dine

Pile og indjag dem Rædsel; ⁷ udræk din Hånd fra det høje, fri og frels mig fra store Vande, ⁸ fra fremmedes Hånd, de, hvis Mund taler Løgn, hvis højre* er Løgnehånd. { [*hvormed man sværger.] } ⁹ Gud, jeg vil synge dig en ny Sang, lege for dig på tistrenget Harpe, ¹⁰ du, som giver Konger Sejr og udfrier David, din Tjener. ¹¹ Fri mig fra det onde Sværd, frels mig fra fremmedes Hånd, de, hvis Mund taler Løgn, hvis højre er Løgnehånd. ¹² I Ungdommen er vore Sønner som højvoksne Planter, vore Døtre er som Søjler, udhugget i Tempelstil; ¹³ vore Forrådskamre er fulde, de yder Forråd på Forråd, vore Hjørde føder Tusinder, Titusinder på vore Marker, ¹⁴ fede er vore Okser; intet Murbrud, ingen Udvandring, ingen Skrigen på Torvene. ¹⁵ Saligt det Folk, der er således stedt, saligt det Folk, hvis Gud er HERREN!

145

¹ En Lovsang af David. Jeg vil ophøje dig, min Gud, min konge, evigt og alt love dit Navn. ² Jeg vil love dig Dag efter Dag, evigt og altid prise dit Navn. ³ Stor og højlovet er HERREN, hans Storhed kan ikke ransages. ⁴ Slægt efter Slægt lovpriser dine Værker, forkynder dine vældige Gerninger. ⁵ De taler om din Højheds herlige Glans, jeg vil synge om dine Undere; ⁶ de taler om dine ræddelige Gerningers Vælde, om din Storhed vil jeg vidne; ⁷ de udbreder din rige Miskundheds Ry og synger med Fryd om din Retfærd. ⁸ Nådig og barmhjertig er HERREN,

langmodig og rig på Miskundhed. ⁹ God er HERREN mod alle, hans Barmhertighed er over alle hans Værker. ¹⁰ Dine Værker takker dig alle, HERRE, og dine fromme lover dig. ¹¹ De forkynder dit Riges Ære og taler om din Vælde ¹² for at kundgøre Menneskenes Børn din Vælde, dit Riges strålende Herlighed. ¹³ Dit Rige står i al Evighed, dit Herredømme varer fra Slægt til Slægt. (Trofast er HERREN i alle sine Ord og miskundelig i alle sine Gerninger)*. { [*medtaget efter den græske og syriske Oversættelse. Sl. 146, 10.] } ¹⁴ HERREN støtter alle, der falder, og rejser alle bøjede. ¹⁵ Alles Øjne bier på dig, du giver dem Føden i rette Tid; ¹⁶ du åbner din Hånd og mætter alt, hvad der lever, med hvad det ønsker. ¹⁷ Retfærdig er HERREN på alle sine Veje, miskundelig i alle sine Gerninger. ¹⁸ Nær er HERREN hos alle, som kalder, hos alle, som kalder på ham i Sandhed. ¹⁹ Han gør, hvad de, der frygter ham, ønsker, hører deres Råb og frelser dem, ²⁰ HERREN vogter alle, der elsker ham, men alle de gudløse sletter han ud. ²¹ Min Mund skal udsige HERRENS Pris, alt Kød skal love hans hellige Navn evigt og altid.

146

¹ Halleluja! Pris HERREN, min Sjæl! ² Jeg vil prise HERREN hele mit Liv, lovsynge min Gud, så længe jeg lever. ³ Sæt ikke eders Lid til Fyrster, til et Menneskebarn, der ikke kan hjælpe! ⁴ Hans Ånd går bort, han bliver til Jord igen, hans Råd er bristet samme Dag. ⁵ Salig

den, hvis Hjælp er Jakobs Gud, hvis Håb står til HERREN hans Gud, ⁶ som skabte Himmel og Jord, Havet og alt, hvad de rummer, som evigt bevarer sin Trofasthed ⁷ og skaffer de undertrykte Ret, som giver de sultne Brød! HERREN løser de fangne, ⁸ HERREN åbner de blindes Øjne, HERREN rejser de bøjede, HERREN elsker de retfærdige, ⁹ HERREN vogter de fremmede, opholder faderløse og Enker, men gudløses Vej gør han kroget. ¹⁰ HERREN er Konge for evigt, din Gud, o Zion, fra Slægt til Slægt. Halleluja!

147

¹ Halleluja! Ja, det er godt at lovsynge vor Gud, ja, det er lifligt, lovsang sømmer sig. ² Herren bygger Jerusalem, han samler de spredte af Israel, ³ han læger dem, hvis Hjerte er sønderknust, og forbinder deres Sår; ⁴ han fastsætter Stjernernes Tal og giver dem alle Navn. ⁵ Vor Herre er stor og vældig, hans Indsigt er uden Mål; ⁶ HERREN holder de ydmyge oppe, til Jordan bøjer han gudløse. ⁷ Syng for HERREN med Tak, leg for vor Gud på Citer! ⁸ Han dækker Himlen med Skyer, sørger for Regn til Jordan, lader Græs spire frem på Bjergene og Urter til Menneskers Brug*; { [*denne Linie er medtaget efter Håndskrifter af den græske Oversættelse.] } ⁹ Føde giver han Kvæget og Ravneunger, som skriger; ¹⁰ hans Hu står ikke til stærke Heste, han har ikke Behag i rapfodet Mand; ¹¹ HERREN har Behag i dem, der frygter ham, dem, der bier på hans Miskundhed. ¹² Lovpris HERREN,

Jerusalem, pris, o Zion, din Gud! ¹³ Thi han gør dine Portstænger stærke, velsigner dine Børn i din Midte; ¹⁴ dine Landemærker giver han Fred, mætter dig med Hvedens Fedme; ¹⁵ han sender sit Bud til Jorden, hastigt løber hans Ord, ¹⁶ han lader Sne falde ned som Uld, som Aske spreder han Rim, ¹⁷ som Brødsmuler sender han Hagl, Vandene stivner af Kulde fra ham; ¹⁸ han sender sit Ord og smelter dem, de strømmer, når han rejser sit Vejr. ¹⁹ Han kundgør sit Ord for Jakob, sine Vedtægter og Lovbud for Israel. ²⁰ Så gjorde han ikke mod andre Folk, dem kundgør han ingen Lovbud. Halleluja!

148

¹ Halleluja! Pris Herren i himlen, pris ham i det høje! ² Pris ham, alle hans engle, pris ham, alle hans hærskarer, ³ pris ham, sol og måne, pris ham, hver lysende stjerne, ⁴ pris ham, himlenes himle og vandene over himlene! ⁵ De skal prise Herrens navn, thi han bød, og de blev skabt; ⁶ han gav dem deres plads for evigt, han gav en lov, som de ej overtræder! ⁷ Lad pris stige op til Herren fra jorden, I havdyr og alle dyb, ⁸ Ild og hagl, sne og røg, storm, som gør, hvad han siger, ⁹ I bjerge og alle høje, frugttræer og alle cedre, ¹⁰ I vilde dyr og alt kvæg, krybdyr og vingede fugle, ¹¹ I jordens konger og alle folkeslag, fyrster og alle jordens dommere, ¹² ynglinge sammen med jomfruer, gamle sammen med unge! ¹³ De skal prise Herrens navn, thi ophøjet er hans navn alene, hans Højhed omspænder jord og

himmel. ¹⁴ Han løfter et horn for sit folk, lovprist af alle sine fromme, af Israels børn, det folk, der står ham nær. Halleluja!

149

¹ Halleluja! syng Herren en ny sang, hans Pris i de frommes Forsamling! ² Israel glæde sig over sin Skaber, over deres Konge fryde sig Zions Børn, ³ de skal prise hans Navn under Dans, lovsyng ham med Pauke og Citer; ⁴ thi HERREN har Behag i sit Folk, han smykker de ydmyge med Frelse. ⁵ De fromme skal juble med Ære, syng på deres Lejer med Fryd, ⁶ med Lovsang til Gud i Mund og tveægget Sværd i Hånd ⁷ for at tage Hævn over Folkene og revse Folkeslagene, ⁸ for at binde deres Konger med Lænker, deres ædle med Kæder af Jern ⁹ og fuldbyrde på dem den alt skrevne Dom til Ære for alle hans fromme! Halleluja!

150

¹ Halleluja! Pris Gud i hans Helligdom, pris ham i hans stærke Hvælving, ² pris ham for hans vældige Gerninger, pris ham for hans mægtige Storhed; ³ pris ham med Hornets Klang, pris ham med Harpe og Citer, ⁴ pris ham med Pauke og Dans, pris ham med Strengelæg og Fløjte, ⁵ pris ham med klingre Cymbler, pris ham med gjaldende Cymbler; ⁶ alt hvad der ånder, pris HERREN! Halleluja!

Hellig Bibel **The Holy Bible in Danish (OT 1931, NT 1907)**

Copyright © 1907, 1931 Det Danske Bibelselskab

Language: Dansk (Danish)

Translation by: Danish Bible Society

The New Testament is in the Public Domain. The Old Testament is © 1931 Det Danske Bibelselskab 1931.

[The Danish Bible Society]

This etext is distributed by Professor Michael S. Hart through the Project Gutenberg Association at Carnegie-Mellon University (the "Project") under the Project's "Project Gutenberg" trademark and with the permission of the etext's copyright owner.

LICENSE

You can (and are encouraged!) to copy and distribute this Project Gutenberg-tm etext. Since, unlike many other of the Project's etexts, it is copyright protected, and since the materials and methods you use will effect the Project's reputation,

your right to copy and distribute it is limited by the copyright laws and by the conditions of this "Small Print!" statement.

[A] ALL COPIES: The Project permits you to distribute copies of this etext electronically or on any machine readable medium now known or hereafter discovered so long as you:

(1) Honor the refund and replacement provisions of this "Small Print!" statement; and

(2) Pay a royalty to the Project of 20% of the net profits you derive calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. If you don't derive profits, no royalty is due. Royalties are payable to "Project Gutenberg Association/Carnegie Mellon-University" within the 60 days following each date you prepare (or were legally required to prepare) your annual (or equivalent periodic) tax return.

[B] EXACT AND MODIFIED COPIES: The copies you distribute must either be exact copies of this etext, including this Small Print statement, or can be in binary, compressed, mark-up, or proprietary form (including any form resulting from word processing or hypertext software), so long as *EITHER*:

(1) The etext, when displayed, is clearly readable, and does *not* contain characters other than those intended by the author of the work, although tilde (~), asterisk (*) and underline (_) characters may be used to convey punctuation intended by the author, and additional characters may be used to indicate hypertext links; OR

(2) The etext is readily convertible by the reader at no expense into plain ASCII, EBCDIC or equivalent form by the program that displays the etext (as is the case, for instance, with most word processors); OR

(3) You provide or agree to provide on request at no additional cost, fee or expense, a copy of the etext in plain ASCII.

LIMITED WARRANTY; DISCLAIMER OF DAMAGES

This etext may contain a "Defect" in the form of incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other infringement, a defective or damaged disk, computer virus, or codes that damage or cannot be read by your equipment. But for the "Right of Replacement or Refund" described below, the Project (and any other party you may receive this etext from as a PROJECT GUTENBERG-tm etext) disclaims all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees, and YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE OR UNDER STRICT LIABILITY, OR FOR BREACH OF WARRANTY OR CONTRACT, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES, EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGES.

If you discover a Defect in this etext within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending an explanatory note within that time to the person you received it from. If you received it on a physical medium, you must return it with your note, and such person may choose to alternatively give you a replacement copy. If you received it electronically, such person may choose to alternatively give you a second opportunity to receive it electronically.

THIS ETEXT IS OTHERWISE PROVIDED TO YOU "AS-IS". NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, ARE MADE TO YOU AS

TO THE ETEXT OR ANY MEDIUM IT MAY BE ON, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR A PARTICULAR PURPOSE. Some states do not allow disclaimers of implied warranties or the exclusion or limitation of consequential damages, so the above disclaimers and exclusions may not apply to you, and you may have other legal rights.

INDEMNITY

You will indemnify and hold the Project, its directors, officers, members and agents harmless from all liability, cost and expense, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following that you do or cause: [1] distribution of this etext, [2] alteration, modification, or addition to the etext, or [3] any Defect.

WHAT IF YOU *WANT* TO SEND MONEY EVEN IF YOU DON'T HAVE TO?

Project Gutenberg is dedicated to increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine readable form. The Project gratefully accepts contributions in money, time, scanning machines, OCR software, public domain etexts, royalty free copyright licenses, and whatever else you can think of. Money should be paid to "Project Gutenberg Association/Carnegie-Mellon University".

2021-07-19

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 21 Feb 2024 from source files dated 31 Aug 2023

513e5c96-9333-5304-9e1c-c284344d9d1c